

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

كَيْفَ اسْتَقْبَلَتْ
خِصَائِصُ الزَّيْنَبِيَّةِ

بِأَبِي بَكْرٍ

نُفْحَةٌ فِيهَا شِفَاءٌ وَمُخَيَّرَةٌ
وَضِيَاءٌ لِقُلُوبِ الْعَارِفِينَ
دُرٌّ بِضَاءِ وَالْكَأْسُ الدِّبِيَّةُ
جَاءَ فِيهَا الذِّمَّةُ لِلشَّارِبِينَ

فَدُصِّرَ الدِّبْنُ قَرِيبَ الْعَيْنِ
وَهُوَ مَضَى فَتَنَى أَشَارِئَ
أَحْمَدُ بِمَا مَجُورٌ عَلَيْهِ مَدْعُورٌ
لَا زَالَ رَاشِدٌ قَرِيبَ الْعَيْنِ
سَطَابُ فَيْضِ الْعِلْمِ نُورِ الدِّبْنِ
نَمٌّ وَمَثَلٌ فِي الْوَرَى أَحْبَابِ
لَهُ يَسُدُّ بِدِ الْأَمَامِ وَالنَّظَرُ
بِكُلِّ مَا يَجْرِي فِي الدَّارِ بَيْنِ
مِنْ حُسْنِ تَيْبَانٍ بِبَاهِ الْعَيْنِ
وَكُلِّ سَطْرٍ جَنَّةٍ وَحُورًا

طَبِيعَتِ الْمَطْبَعَةِ كِتَابُ الْمَدِينَةِ فِي النُّجُومِ الْأَشْرَفِ
طَبِيعَتِ الْمَطْبَعَةِ كِتَابُ الْمَدِينَةِ فِي النُّجُومِ الْأَشْرَفِ

١٣٤١

عنه

بسمه تعالی عز شأنه **اعتدال** بر سر برادران دینی و اخلاص و سخاوت و انکار دنیا است
 اورا چون پسر ساند بموجب حدیث شریفی اقامت بن ارم انقطع عمله الا من ثلاث
 علم یقتع به او صدق جارتی و ولد صالح بدعو الله بن مذنب و انما طر و سبیل و اذکر و
 ناصر تیراهواز در مناقب سعادت ششمال عقیده خلد و سالت علیا حضرت زینب
 روی مذاها جمع نموده بودم بطبع رسالت شایان اثر برکت در عیبه ناظرین دران از عیبه
 و احوال بحاث و امانی حاصل شود و خیل مایل بودم چنانچه موفق شوم در انها امر جمعی
 نموده و بعضی عبارات از تغییر مطالب از استغنی تمام و طراز انجا نیکه در نجف اشتغال
 بمباحثه اصحابه مجال این کونه امور بود و در ناخبر طبع ان احتمال بله نظون منزلت ان بود
 حال که بود و فی الجمله تغییر در بعضی ابام تعطیل و انجا داد شد و بظن بعضی اصدا و اما
 کمال رسید و بطبع رسالت علم و طراز انجا نیکه کجا عالم طبیعت بر نفس است خاصه در
 کونه امور این کتاب از چند جهت ناقص است اول بواسطه عدم تمام مطالب ان بان محو کرد
 نظر بوده و دوم بواسطه عدم جویت سلاست عبارات ان سوم بواسطه عدم پاکت که
 کاغذ و خط و اشتغال ان بر بعضی اغلاط و لجه کم تجویز الیاح بالاشتهی السخن
 استند عاصم بنایم بلطف کمر خود از نقایص ان اعراض فرمایند چنانچه موفق بطبع ان
 شدم جیران بعضی نقایص ان خواهد شد بعون الله و قوته
 صورت تقریر حضرت مستطاب خیر الاسلام و المسلمین ابره الله فی العالمین کشف القفها
 و الجبهین انانی فاسد ابو الحسن اصحابه مطالبه عالمی در نجف اشرف مرقوم داشته
 بسم الله الرحمن الرحیم هذا ما رشح به فلم فضل السید الفاضل الجلیل و الجلیل الماهر البلیغ
 و النافذ البصیر و المتبع الخیر عباد الاعلام و صفوة الفضلاء الفخام السید نور الدین
 نور الله قلبه و شرح صدره فی مناقب عقیده خلد و الرساله و شمس قلاوه الجلاله
 و خیر سماء النبالة العترة الصغری زینب الکبری و هو کاشف عن کثره تبلیغ

۲۳۷۵ ۲۴

هدای
 سر تصانیف غیر الفهرست

يقفون منه على موارد لم يكونوا يرونها وعلى حقايق لم يكونوا وصلوها الموقظ الجليل
 عن وفاته والسبب للخائف من غفلة الحما القاطع للعائد والصاعقة المحترقة للمجاهد
 وكيف هو من افاضات العالم النبيل والفاضل لكامل الجليل مجد النور والسداد في
 الهداية والرشاد فرغ شجرة النور وثمره وفضل الامام نجم المفاخر حميد المزايا والمآثر ولدت
 الزاخر عن اكابر بعد اكابر وقد للشرح للبين السيد نور الدين كتاب فلا ضاقت
 بخوضه الثواقب حتى ما انقث خفاء من غياها في هو في شأن بصغة الرسول وصنو
 النبوة الخت الكمال والحلال وينبئ في الله الملك المتعال العفيفة الجليلة الثقبه الثقبه
 الرضية الركية المرصية رضية العصمة فاضلة عالمه غير معلمه صدقته معصومة وظلومها
 عليها صاورة اكنة متصلة دائمة

فد صير الدين نور العين صاحب فضل العلم نور الدين وهو مضمي يقتضي اتاره
 نعم وتلي فالور اخوان احبها هم مجور علم مدخر له يسد بلا الامام المنظر
 لا زال راشدا في العين بكل ما يرجو في الدارين جزاه رب الفضل حسن الجزاء
 من حسن بيتا يباح للمحرم بكل حرف بجمه ونورا وكل طرحة وحرورا
 حرره الفریق في الايامي سمي جده النبي الحادي
 محمد الحسين الرضي في اول ايامي محرم سنه ١٠٢٠

تفويض اخر لاحد من العلماء العظام ابداه الله باطقه العميم في الخفاء في سبب الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله على عظيم نعمائه وحسن بلائه وافضل نعمائه وصالته على افضل بنيائه وسيدنا صفيان
 عشره وواصبائه سلام الله عليهم جميعا وبعد فان حقايقا يقال من ان تاليف كل امرحوان
 فضله له عفو ومن اراد ان يفهم هذا فضل هذا السيد المهتم والفاضل المدد السيد نور الدين
 ان الله عز وجل وهب له من النظر المولف هذا فانه بعد فضل وجوده في سببنا بعد اطلاق شكر الله
 سبحانه جل جلاله واعظم جز على هذا الخجل الجليل والمآثره الجميلة والفكرة البكر واليد العزاة في حد سلبه
 الزهره ثم نبينا له هذا الفضيلة ونسبنا نون فضيلة ماها واطرها امتها من سنه ١٠٢٠

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الحمد لله الذي اعطى كل شئ خلقه ثم هدى وسلام على عباده الذين اصطفى ما بعد كتاب

مستطاب خصائص الرئية في شرح احوال وخصائص سعادت شتمال جبا صيد صغر زيبك كبرى تصديف كحصر مطاوعة الاسلام على الاعلاف مروج الاحكام ناشرا رابنة الكرام السيد المحقق المدقق نعم العلماء المحققين وسنا الفقهاء المدققين السيد نور الدين بسيد العلماء ملاذ الاقنياء مولانا الابها الحاج اقا سيد محمد جعفر نجل المرجع الحاج العلامة والمجاهدين حجة الاسلام والسلمين علاة عصره واوانه السيد الحاج سيد عبد الله القادر في

ما انقضا العالي هو كذا كما يامتلا حد هذا الباب

العلما الاطباء لقيادنا فيما افادنا

هذا الكتاب وما فيه من النعمان والفضل والاحسان

من العلماء المشفقين فينا شفا

وهو في وضوءنا

اقوالنا فينا

فينا فينا

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الحمد لله رب العالمین - والصلاة والسلام على اشرف الانبياء والمرسلین وفضل الصفوة والابرار
 محمد خاتم الرسل والنبيين وعلى اهل بيته الامجاد المتقدمين الذين رفع بهم اعلام الدين
 واذل اعناق الجاحدين ولعن الله على اعدائهم اجمعين من الاولين والاخرين ويجعل
 وبعد چنين كويد بنده كنه كار و شرمندگي تبه روزگار نورالدين بن محمد جعفر عجل الله
 الموسوي الجعزاري غفر الله له ولوالديه ووجه واصل امرهم وحقق املمهم ومانهم كه چون
 منكر كرامت گذشتن خود شده و ديدم كه عمر يكذشت بي حاصل و بوالهوسني براي
 دنباي خود فكري و ندياز براي سفر اخير خود زادي هميانه و ده قطع نظر از ساير ماسما
 و باق عقبات بي اختيار بغير تفكر غوطه ور شده و بواي ندي بر قدم نهاده ديدم چنان
 منحصر است بخانواده محمدي صلى الله عليه و آله و سلم چنانكه فضل كويد
 سالك راه حق بپا نور هدي ز ما طلب - نور حقيقت از در عترت مصطفی طلب -
 هست سفيه بجان عترت و باخلاص خلا - دست دران سفيه زن دامن باخلاص طلب
 دميدم بكوش هوش ميگفتن بشن - معرفت طلب كني از بركات ما طلب -
 خستد در ليكوه رزه مگرد كو بگو - از بر ما شفای از دم ما و اطلب

مفلس بنو ابيان ما بر نوا - صاحب مدعا بيا از دم ما دعا طلب - در ناقل كيفيت
 نوسل بودم كه از صدها فياض ملهم شد كه مختصري از شونات و نصاص و مناقب كنهان
 بجز امامت و بكانه كو كنج و ولايت دختر كرامتي جسد صفدر كوهر نر باي عصمت طهارت
 كو كبا سمان عفت و خدارت در بحر نبوت و ولايت صدف در باي خلافت و وصايت
 اسب اسوت ها جز تبت مريم طيبك سان سيرت خد بجز ايت زهرا لالت مخدش دو
 همان و مصيبت زده دوران لعني عقيله القرين ام المصائب و قرينه النوايب العصمه
 الصغرى و الثاموس الكبرى محبوبه المصطفى و قره عين الرضی شفقته الحسن المجتبی
 و الحسين المرقل بالدماء بنت الزهراء الزهراء العظمى روحی وارواح العالمين في الها
 بخانه شكسته و فلم نالاق خود بر نشسته بجز در آورد و ضمنا از مقام منبع ان خدر و لست
 خواستگار اصلاح امور خود و ساير برادران ديني و اخلاص و حاطي و نجات از عقبات
 و هلكات دنيا و آخرت و تبه شوم اميد كه اين اوراق نا قابل قبول عتبه درگاه ابن مكرم
 محترم بگردد - غله جائت بر جل من جواد - نوسلهاني كني اي نيكو نهاد - ان الهدايا
 على مقدار همدنيا - ليس الهدايا على مقدار من هديا - و اهل فضل و كمال در او بدنيا
 قبول و رضايك ندي چرا كه گفته اند فعين الرضا عن كل عيب كليله - كان عين الخطر
 بيد و المسا و با و نامهدم انرا خصائص الزينبية و كليله مطالبه و در ضمن مقدمه ما محمد
 خصيصه نكاشتم و در ضمن بعضي خصائص اشاراتي و اشاراتي نيز در قلم بس شرح و عبايم
 بمفصود بعبور الله الملك المعبود مقدمه اولی چون در اين احصاء ركتب مقال
 زياد نوشته شد و جمع بين غث و ثمين نموده و هر خبر ضعيف كه بنظر ارباب مقال آمد
 بله و ن تحفي و دست و معاني روايت ضبط نموده كتيب از وقع افتاده خصوص اينكه
 اغلب مصنفين و مؤلفين مجهول الحال و لذا ما كتاب خود را بنظر اغلب علماء و شايگان
 و از انجا تفرض كرده كه بر مردم واضح شود و بدانند نبايد همه كتب را بيك نظر بگردند

ان نزيان
 و على تصديف
 در ان كتاب
 نقل شده
 بر عصاره اول
 مفلس

وما اگر نخواهیم در اینجا مقرر خود نموده و مراتب تحصیل آن خود را برشته تحریر برداریم
 مناسب نباشد بهتر اینست که این مطلب را حواله به فهم آریاب ذوق سلیم خوانم و این مطلب
 هم واضح است که در این عصر برای اهل علم در نظر بعضی اشخاص فارسی نوشتن عربی است
 ولی چون این کمترین غرض اصلی جز خدمت مملکت است لذا اعتنائی باین مراتب ننموده و بکاریکه
 توشه این اوراق در راه و آرزو بوده و اغلب آنصفتی بمقادیر بسیار رسانان رسول الایلسان
 نومه و انبیا و ائمه را نایاب خود را بمراتب آنها نگاهداشت چنانچه خداوند عالم اسباب طبع آن
 را فراهم آورد و منتشر گردید و مطبوع طباع اهل فضل فتادان را از جهت یلسان عربی
 سپین خواهیم نمود بفضل الله و توفیق مقلد متواتر بر آریاب علم و کمال و فضل و
 روشن است که خداوند بکمال و خلاقیت هم مناسبت نشیر را شرافت و فضیلت برتری
 داد بر برخی از موجودات و بسیاری از مخلوقات چنانچه کرمه شریف و لفظ که متواتر آدم هم
 میان ناطق است و این سیادت نباشد و شرافت مکرر بواسطه کمال آنها و اهل فضل و تحقیق
 را در تحصیل این کمال بیانات است و این چنانچه در کتب معتبره در نیم شکل بیان کرده در این مقام
 بنظر اهل فاضل میرسد همان است که جلی از اهل فضل استفاد از بر این عقلی و اخبار
 و آثار عقلیه نموده که این شرافت بواسطه نفس ناطقه انسانیه است که قابلیت دارد از جوده
 انصاف بصفات کالته و ملکات حسنه عالیته توسط جوهر نفیسه عقل که خدای تعالی
 با او موهبت فرمود پس هر فردی از افراد انسانی مجموعه کالات و صفات ملکات حسنه
 شد برتری و سروری دارد بر بسیاری از مخلوقات و کثیری از موجودات بحکم فطرت و وجود
 بدون حاجت بیدان برهان چنانچه هر فردی که فاقد کالات شد از حیوانات پست تر
 ولی نسبت بر کردید چنانچه کرمه و اقی الدلاله میفرماید اولئك کالاتهم بل هم فضل و بعضی از
 اصناف گفته در رتبه از بهر کرمه یا شی - با اینهمه خواهی که مکرر باشی - انسان شدن
 آموز که پیش قدمت - صد سجد کنند اگر که آدم باشی - کالات بر دو قسمند خارجیه

مقدمه ثانیه
 و شرافت
 ناطقه و غیره
 و ملکات

و داخلیه موافق بعضی اصطلاحات تکوینیه و تشریحیه اما خارجیه و تشریحیه کنایه از امور
 حسنه باشند که تحصیل آنها خارج است از اختیار شخص از قبیل بزرگی نسب و شرافت
 خانواده زیرا که تحصیل این رقم کمال برای خود شخص خارج از اختیار است مگر بطریق
 و اتصال انهم با هم است و کالات تکوینیه نیز بر دو قسم باشند برخی از آنها خارج از اتصال
 چنانچه معلوم شد و برخی را جمع بملک بدن چون زیبایی صورت و رعنائی قامت و نظایر
 که تحصیل این کالات نیز از اختیار خارج باشد و اما تشریحیه و داخلیه عبارتند از کالات
 که تحصیل آنها برای شخص مجاهده و زحمت مکرر باشد چون علم و حلم و ملکه شجاعت و سخاوت
 و باقی صفات کالات که در علم اخلاقی معتبرند زیرا که تحصیل این کالات برای هر کسی
 است و بیان بعضی از علماء اخلاق در این مقام میهن همین مقال است که میفرماید الحاسن
 اما جسمانیته و اما روحانیته و اما خلق منها بالهیئة الصوریة یعنی الخلقه البشریه جسمانیته و اما
 تعلو منها بالهیئة الناطقه و حیاتیته در این جمله میفرماید کالات با هر دو طبعیست با هر دو
 بروج آنچه از آنها متعلق بحجم است از قبیل زیبایی صورت و نیکوئی منظر و تناسب
 و ارجح بکالات جسمانیته است و آنچه با خلق از قبیل علم و حلم و ملکه شجاعت و سخاوت
 که از عوارض نفس ناطقه اند داخل در کالات روحانیته شمار آید و بدیهی است که هر چه
 انسان بیشتر حاوی کالات روحانیته شد مقام شرافت او رفیعتر و مرتبه نفاست او منبع
 تر خواهد بود خاصه اگر منظم شد بد و کالات جسمانیته شریفه که گفتند خوبان هر دو را بد تو
 تمام ادوی و لیاقت مخلص شدن بجهت کرامت شده و این شریفه و لفظ که متواتر است
 شامل و لیاقت پیدا نمود که خطاب مستطاب متبارک الله احسن الحلقین بر او سالیانه
 چه مرد باشد و چون چنانچه هر قدر که فاقد کالات باشد بنظر اهل نظر ناقص باشد
 ولو هر که باشد و چون ما بصفحه تواریخ و سیرت مینگریم اشکارا می بینیم که انسان کامل در این
 عالم بسیار کم و اندک بوده چنانچه کرمه شریفه و قلیل من عبادی الشاکرین نیز می بینیم

وکیف کان بد وخلقکم یا رسول الله قال یا عم لما اراد الله ان یخلقنا تکلم بکلمه خلق منها ثم
 بکلمه فخلق منها روحا فرج النور بالروح فخلق فی وعلیا وفاطمة والحسن والحسین فکان بکلمه
 سبجیه حین لا تسبیح وبقدره سمعین لا تقدرین فلما اراد الله ان یخلق الضعفة فخلق نور
 فخلق منه العرش فزور منه العرش من نور العرش من نور العرش ثم خلق
 نور اخی علی بن ابیطالب علیه السلام فخلق منه نور الملائکه من نور علی فزور علی افضل من
 الملائکه فخلق نور ابی فاطمه فخلق منه نور السموات والارض ثم خلق نور ولدی الحسن
 فخلق منه الشمس والفر فزور ولدی الحسن افضل من نور الشمس والفر فخلق نور ولدی
 الحسن فخلق منه الجنة وحر العین فزور الحسن افضل من الجنة والحر العین ثم خلق نور
 ان نور علی السموات فاطمته السموات علی الملائکه فخلق الملائکه بالیسوع والتقدیر
 وقال الهنا وسیدنا من خلقنا وعرفنا هذا الاشباح فخلق یوسف فخلق هذه الاشباح الا
 کشف عنها هذا الظلمة فخرج الله من نور ابی فنادی معلقه فی بطنان العرش فزور
 السموات والارض ثم اشرق بنورها فاجل ذلك سمیت زهراء فقال الملائکه الهنا
 وسیدنا لمن هذا النور الزاهر الذي فدا زهرت من السموات والارض فوجه الله الهم
 هذا نور اخبر عنه من نور جلالی الهم فی فاطمه ابنه حبیبی وزوجه ولقی وانی وای حبیبی
 علی عبادی اشهدکم ما لا ینکفی لقی فدا جعلت فوا ب تسبیحکم لهذا المرتبه وشیخها ثم لجهتها
 الهم یوم القیمه فلما سمع العباس من رسول الله صل الله علیه واله ذلك وشب فانما وقیل
 بین یحیی علی علیه السلام قال والله با علی امت الحجه الباقین من الله ترجع حدیث
 شریف بر اهل فضل معلوم است ولیکن در اینجا با بد اشان بچند نکتہ غایب که از فرائد
 حدیث شریف استنباط شد اول اینکه فیض مقدس و کلمه کن که در اصطلاح اهل
 معقول است اشان است با نور زاهر و غیره چنانچه حکم بکلمه مبین این مطلب است
 در قیام عقول طولیه که بشیئا اهل معقول موجود و مرتب عالم طبیعت و ملکوت

افراد بنی فاطمه علیها السلام من نور السموات والارض

وفا سوره ندر کتاب است از انوار مقدسه اصحاب کساء است چنانچه شاهد بر این خلقت
 عرش و غیره از انوار مقدسه چنانچه در صدر و ایت است میان مدعا است سوره
 معلوم میشود تحقیق قول محقق داماد که فائل شد است بحدوث دهری بر ای بن عالم
 و اینکه و عا انوار مقدسه عالم واحد است که عالم اسماء و صفات است بود به اسماء
 والصفات فل خلقه الاسماء الحسنی اشان هم این انوار مقدسه است چنانچه اخبار
 دیگر هم ناطق بر این مطلب است چنانچه اشان است بخصری از مقامات و تجلیات
 انوار زاهر و مخصوصا حضرت صدیق سر اسلام الله علیه کمالا انجفی علی اولوالالباب بحکم
 اشان است بمقام بعضی از اولاد فاطمه سلام الله علیه چنانچه قنادیل اشان بانها است
 و این مطلب هم معلوم است که غرض از انها خصوص ائمه علیهم السلام نیست بلکه
 شامل مثل جناب صدیق صغری سلام الله علیه که بنور مقدس عالمی روشن
 و سب هاد است و اءلاء کلمه توحید حضرت خجرت و عا و حفظ نوا میس نیست
 بود چنانچه در ابواب تبه مذکور و مبکر در هجرت است که این مطلب را در باب بعضی
 مقدمه سر دیگر هم ناطق نلور مرتبه امامت بود مانند از احقاد انجند مانند حضرت علی اکبر
 علی بن الحسن علیه السلام نیز توان ادعای توحید دلیل بر تخصیص حضرت ائمه علیهم
 نیست فبناء علی ذلك میگوئیم که خلقت نور این مکرمه در عالم دهری و احدیث و عالم اسماء
 و صفات پیش از خلقت سموات و ارضین و ملکوت اعلا و اسفل بود و تمام و اعتم کبر
 نتیجه مقدمه تا نایب این شد که این مکرمه بنحیه اولاد آدم و انسان کامل است و بچند مقدمه
 ثالث لبر ائمه معصومین و خباصه نتیجه بحدی است و ظاهر از مقدمه رباعه است
 خلقت معتم و سب دهری ذل در موجودات عالم طبیعت طرافها التقب الکبری والشیئا
 العظمی خصیصه اول در امیازات و ابعده جولادت حضرت زینب
 و ارواح العالمین لها الفداء اول از انرا کافر فتاری و اسبلاء حضرت زهراء سلام الله علیها

در بیان اشان
 حدیث شامل
 نور مقدس
 در اینجا

خصیصه
 اول

معموم و غموم از ابتدا با انقاد نطفه آنحضرت تا زمانیکه متولد شد چنانچه نقل شده که
حضرت زهرا سلام الله علیها از زمانیکه حامله حضرت زینب شد روز بروز غموم
و غموم بود تا زمانیکه آنحضرت متولد شد این مطلب معلوم باد که در این امتیاز و خصوصیت
همه اولاد حضرت سلام الله علیها عمل التویب بوده چرا که علی التعمیق حضرت فاطمه را
بیخ اولادش حسنین و حضرت زینب و ام کلثوم و محسن و از انجا که خالصان در نگاه
حضرت حدیث را در این عالم خوشی نیست و علقه با اولاد از امور قهریه است اینست
که این مکرمه بصریک از اولاد خود که حامله شد او را از مصائب وارده این فرزند خو
میلادند که علقه و محبت را فراموش مینمورد چنانچه چون حضرت حسن متولد شد
او را خبر دادند که بعد از چه مشقتها او را بزهر جفا شهید خواهند نمود نامدنی مبنای
بمصیبت و بودند از ولادت و فرج آنک نشد تا زمانیکه حامله شد حضرت حسنین چون
او را خبر دادند که چه مصیبت بفرزندت رسد چنان معلوم و غموم شد که خلاف عالم خبر
دارد حملت امه که هر دو وضعی که هرگاه از هتکم حمل تا زمان ولادت و عوض اینکه زوشاد
اوشود بعکس روز خزن و مصیبت و میشد حال حضرت زینب هم که معلوم شد امه
کلثوم و محسن هم همین قرار بوده **در قیوم** امتیازات که مخصوص خودش و خواهرش
ام کلثوم بوده ولادت آنها از راجب مادر خود چنانچه از کسکول بهائی نقل شده که از
حضرت زهرا حدیث میکند که فرمود ولدت الحسن و الحسن من فجد الامم و زینب نام
کلثوم من فجد الانبیاء **در قیوم** امتیازات که در این خصوصیت شریک بوده با برادرش
حضرت سید الشهدا که هر دو در پیغمبر بر او وقت گرفتند و مبارک است چنانچه نقل
شده روی آن زینب بنت علی بن ابیطالب علیه السلام ولدت اخیر الذلک رسول الله
فخاء صلی الله علیه و آله من فی منزل فاطمه علیه السلام و قال بانتهای نبی بنی اسرائیل اولاده فلما
احضرها اخذها رسول الله صلی الله علیه و آله و وضعها الی صدر الشریف و وضع

در امتیازات
انجمن

خدا المنیف علی خدها فیکر بکاء غالباً و سال الله علی محاسنه الشریف جار باقتال فاطمه
لما ذابک انک لا ابرک الله عنیک بابناء فقال صلی الله علیه و آله رأیت فی فاطمه فاعلمی ان
هذه البنت بعدک و بعدی تبلی بالبلاء با و ترد علیها مصائب شقی و رزاقا فیکت فاطمه
سلام الله علیها عند ذلك ثم قالت یا اب فأتوا ب من یک علیها و علی مصائبها فقال
یا بضعی و قره عینی ان من یک علیها و علی مصائبها بکون ثواب بکانه ثواب من بک
علی احوالهم سماها زینب و از این خبر امتیازاتی برای آنحضرت استنباط میشود که لا ینحی
علی اولاد النبیان چنانچه خبر دادن جبرئیل بمصائب آنحضرت پیغمبر را و دلیل امتیازات
بوده با برادرش حضرت خاسر ال عیا **خصیصه اول** **در بیان** تشخیر
ولادت انجمله و تعیین نام نامش و اشان با سرار مکنونه در نام آنحضرت و تعیین کنیه
و تعادد القاب و بطریق خاصه و مکشوف باد که رضیعندی رسالت دختر بزرگش
کوثر و نام مبارکش زینب بوده اما ابام ولادت و وفات او و تحقیقاً بنظر سید بابک
بسیار زحمت کشف آنخص نمود و از متبعین ائمه جو پاشد چیزی معلوم نشد
آنچه که از مجرای مصائب نقل شده که ولادت با سعادتش در اقل با و اول شعبان سنه
شش هجرت دو سال بعد از ولادت برادرش حضرت سید الشهدا و در طراز اللذ
حدثاً ولادت آنحضرت را در شهر رمضان چند روزی باقی مانده سنه هجری
که پیغمبر بفرمود و فتره و علی علیه السلام در مدینه بوده دانستند با اهل بصره و معلوم
است که در این اجتهاد بظن افاضت زیرا که رحلت پیغمبر صلی الله علیه و آله در سنه
دهم هجری بوده و در آنوقت حضرت زهرا هم مجسم حامله بوده و ام کلثوم را نیز داشته
و جمع اینها با اجتهاد انمورخ مکر نیست و اگر بگوئیم که حضرت فاطمه را یک دختر پیش
نبوده چنانچه از کلمات بعضی ظاهر میشود و خود انمورخ نیز بر همین وجه مؤیداتی
ذکر نموده بازم مکر نیست و مخالف است با بعضی اخبار که خود انمورخ نقل میکند

در بیان تشخیر
ولادت آنحضرت

که ظاهر در این کتاب که آنقدر در آیات حد بزرگوارش ممتزه بوده از انجمله خواست که
 انجمن دینک و خود انجورخ او را نقل نموده پس اختیار نقل بحال صائب و لی است
 زیرا که جمع بین اخبار بان میشود و نام نامیش بالانفاق زینب است و زینب بانا
 از زینب است از باب فرج یعنی فریب شد و بانا اینکه باصل خود باشد یعنی درخت
 خوشبوی نیکو منظر و بانا که زینب اب بوده است یعنی زینت پدر که باعتبار
 معنی بعضی تعبیر از آن محدث نموده زینب ابها در مقابل ام ابیها و این معنی خالی از
 نیست و سقوط الف در ظاهر بواسطه تخفیف اکثر استعمال بوده چنانچه حرکت
 واقعی آن همان اتصال معنوی و اتحاد حقیقی مابین پدر و دختر بوده که کفایت
 از اندک انفصال مابین آنهاست هم فاصله نبوده چنانچه عازمان بمقتضای ملتفت
 نکات شیرین بوده و از برای دو معنی اول که معنی فرجی و درخت نیکو منظر باشد هم
 مناسبان عرفانیه بنظر رسیده چنانچه معنی فرجی ایشان باجماع کالات در او باشد
 چرا که فرجی از امور اضافیه است و نسبت باجناس و اصناف و اشخاص فرجیست که در
 فرجی حیوان بگنیزد و پسر او است و فرجی در اشجار کتابه از گنیزد شاخ و برگ
 و سبزه است و فرجی در انسان ایشان است بوجوه صفات حسن و اوصاف پست
 در روزها که کمال حیوان بگنیزد گوشت و پسر و کمال درخت بزیادتی شاخ و برگ
 و کمال انسان باخلاق و است و چون عقیده خود رسالت مجموع صفات کالیه بود
 مخصوص باین اسم شریف گردید و اما مناسب درخت نیکو منظر باین مکره نیز
 واضح است چنانچه در کنایات و استعارات عرب مطور است که هر شخص فرج
 بلکه هر چیز نقیص را بشیرتیر نمایند و تنظیر و روند چنانچه فرموده آنواعلی بن شقر
 و در باب شرف هم صغیر نماید و مثل کلمه طیبه که خبره طیبه و چون آن مکره شخص را
 و فوائد حاصل از او بسیار که از انجمله انجاء دین مبین و نیکو داری است پس

و شفاعت

و شفاعت مدنیین لئلا موسوم بزینب شد که معنی درخت خوشبوی نیکو منظر باشد
 خوشبوی او از اثر خسته انجباء و نیکو منظر او بواسطه کالات صورتی و مادیه او بود و
 گفته اند که زینب یعنی بلا کثر باشد چون معلوم بود که چه بلاها بیند و بیستی مشقتها
 تمیل شود لئلا موسوم بزینب شد ولیکن اجل معانی همان زینت پدر بودن است که از
 زینب اب باشد چرا که دختر بیکه داری همچو نفس فدایی و اینهمه کالات باشد نه تنها
 زینت پدر بلکه زینت عالم است و روانست که بوجود هیچ فرزند فخرتیر و مساهان نماید
 و در یک عالم بچین تقویست و انوار فاضله روشن و متور است ایشان زینت
 چهار باب فرجی است از اشاره است بمادرش زهر است که از او بهره وافی از کالات
 است بوده با کتایب است از پدر بزرگوارش علی علیه السلام و حکمت تقدیم مادر و پسر
 همانا علاقه سختی و وحدت در انو ثبت است و نون کتاب است از د و برادرش حسن
 چون نون در جماع بان اند و بزرگوار نهان القامات است که مقام وصول باشد و بان
 کتاب است از چند بزرگوارش انبی الامم و بنابر فرجی حرف که زینب اب باشد الف
 شان با حاکم نون کتاب از حسن ایشان بحسب علی السلام چون این محله از
 کالات هر یک از خسته انجباء نصیبی بوده لئلا خلاق عالم خواست مقامات و کالات
 این مجله بر وجودات ظاهر و صوری که مردم بمقاماتش خیر و بشوئاتش بصیر
 باشند لئلا خود اسمی برای او اختیار که مظهر مقامات او باشد نام مردم او را بشناسند
 و بتوسل تقریب جویند و این مقیست را نمیتوان که شمرد برای آن محبوبه الهیه که خلاق
 عالم نام او را معین نموده زیرا که این از خصائص خواص درگاه احدیت است و هر کس
 باین مقام مجبور رسد چنانچه آنچه فعلاد در نظرم هست خلاق عالم بتصریح اسم چند
 تن از خواص را خود معین فرموده اول حضرت آدم بوده در حق میسر حضرت
 پیغمبری بود که در کتاب خطاب مستجابا ذکر آنند بشرک بتلام اسمی سرافراز کرد پس

حضرت

اشاره
بمطالب
دقیقه

حضرت عیسی بوده که بگفته مبارک مندرسمه السبع مفرکه کرد بد چهارم حضرت غنی مرتب بوده که این شریفه وافی هدایه بانی بقی مریددی اسم احد عالمیان را انتشار داد و کتک انوار قدسیه علویه و فاطمیه و حسنیه و حسبیة را نیز باین خصوصیت متباز داد و چنانچه اخبار مستفیضه بلکه متواتر در این خصوص وارد شده و ذکر آنها خارج از بحث است رجوع بکتاب مناقب شود و از جمله کسانی که باین خصوصیت مخصوص شده رضیع ندی عصمت صدقه صغری زینب کبری بوده و در این خصوص خبریست که مینویسد چون روزی چند از اولاد آن مظلومه گذشت حضرت صدیق طاهر خدمت حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام عرض کرد ایجنه خلا بر اهل رض و سعاد در تأخیر تمیز این دختر غرض چیست فرمود بابتیه الصفاق اختیار با احد مختار صلی الله علیه و آله است پس آنقدری قنداقه نمود و در او برداشت و بخدمت پدر آورد و داستان امیر رض رسانید رسول خدا صلی الله علیه و آله قنداقه مظلومه را گرفت و بپوشید چسباند و در بازار شامی بوسید و میکشید در آنحال جبرئیل از جانب تبارک جلال بر آنحضرت نازل شد سلام و تحیت بجا آورد و عرض کرد یا رسول الله خدایت سلام میرساند و مینویسد ای حبیب من نام این دختر زینب بگذا ریس پیغمبر اسم مظلوم را زینب نهاد الخبیر و در خبر دیگر است که مینویسد که در آنزمان که صدیق سلام الله علیها باین کوهر بصره عصمت و طهارت حامله بود حضرت ختم مرتبت در مدینه نبود و یکی از سفاردیها را بود چون آن مظلومه از عالم رحم بصره وجود فرامید صدیق طاهره سلام الله علیها بامیرالمؤمنین پیغام فرستاد که چون پدر در سفر است و حاضر نیست حضرتت این دختر را نام بگذا ر آنحضرت فرمود من بر پدرت سبقت نمیگیرم صبر فرمای که این زودی مراجعت خواهد نمود و هر نامی که صلاح داند منبند چون شد روز بگذشت رسول خدا مراجعت فرمود و بحسب

ان رسوله که معمول بود از نخست بسلام عصمت کبری در آمد امیرالمؤمنین علیه السلام خدایم حضرت عرض کرد یا رسول الله خدای جل و علا دختری بد حضرت عطا فرموده است نامش را معین فرمائید فرمود اگر چه فرزندان ناطق و اولاد منند لکن امر ایشان باین وردگار عالم است و من منظر وحی میدانم در این حال جبرئیل نازل شد عرض کرد یا رسول الله حق تو را سلام میرساند و مینویسد که نام این مولود را زینب بگذا ر چه نام را در لوح محفوظ نوشتند امیر حضرت رسالت صلی الله علیه و آله قنداقه نمود و در او برداشت و چسباند و بوسید و نامش را زینب بگذا رد و فرمود وصیت میکنم حاضرین و غایبین امت را که این دختر را بخدمت پارس بدارند همانا وی بخدمت کبری مانند است و بعضی گفته اند که فرمود بنیالاش ام کلثوم مانند است اینست که در اینجا لازم است تمیز بر چند مطلب نماید اول آنکه منافاتی نیست بین آن خبر که فرموده است ماها زینب و در این دو خبر که مینویسد جبرئیل نام او را آورد بجهت آنکه چون مباشر در خدمت پیغمبر بوده لذا نسبت با او داده میشود و کسی را که نامش را در لوح محفوظ ثبت نمایند معلوم میشود که شخص بزرگ و محترمی است و نیز چنانچه خلاق عالم اسلامی خسته التجار از زینب و زینب عرش خود قرار داده نام نامی آن پیغمبر را زینب بدست فرموده چنانچه در نوصیه پیغمبر در حق او دلیل بر کمال رضت و منزلت و استعزای که فرمائید است پیغمبر با امر الهی بوده نبض کربیه و ما بنطق عن الهوی ان هو الا وحی یوحی عجبا چندان شبیه است باین نوصیه بنوصیه که در حق مادر و پدر و برادر او فرموده مع الناسف کسانیز که پیغمبر استقدر دست داشت و نوصیه نمود و خلاق عالم اگر امری داشت و اطاعت آنها را بجز رسالت قرار داد امت بد عاقبت چنان از تینت و نمودند که اگر خلاق عالم از تینت آنها را واجب نموده و پیغمبر از آنها را اجزا اصول دین و عبادت قرار داد بود زیاده از این مقدار تینت آنها را منصور نبود چنانچه حضرت سجاد علیه السلام

و در این خبر که مینویسد جبرئیل نام او را آورد بجهت آنکه چون مباشر در خدمت پیغمبر بوده لذا نسبت با او داده میشود و کسی را که نامش را در لوح محفوظ ثبت نمایند معلوم میشود که شخص بزرگ و محترمی است و نیز چنانچه خلاق عالم اسلامی خسته التجار از زینب و زینب عرش خود قرار داده نام نامی آن پیغمبر را زینب بدست فرموده چنانچه در نوصیه پیغمبر در حق او دلیل بر کمال رضت و منزلت و استعزای که فرمائید است پیغمبر با امر الهی بوده نبض کربیه و ما بنطق عن الهوی ان هو الا وحی یوحی عجبا چندان شبیه است باین نوصیه بنوصیه که در حق مادر و پدر و برادر او فرموده مع الناسف کسانیز که پیغمبر استقدر دست داشت و نوصیه نمود و خلاق عالم اگر امری داشت و اطاعت آنها را بجز رسالت قرار داد امت بد عاقبت چنان از تینت و نمودند که اگر خلاق عالم از تینت آنها را واجب نموده و پیغمبر از آنها را اجزا اصول دین و عبادت قرار داد بود زیاده از این مقدار تینت آنها را منصور نبود چنانچه حضرت سجاد علیه السلام

چنانچه در الفا التحمیر تم رفتا مکرر در سلسله جلیله صدیقین بقره نوحه نوحه این اجمال مذکور
 باید دانست که لاکله صدق بقره صدق است بنوعیکه نام حرکات سکات و اقوال و افعال
 او متبوعی و راستی درستی است صدیق منصفی است الهی که هر کس در عالمی انصاف جلیل باشد
 بلکه اشخاص معتمدی یا منصوب سید چنانچه از انبیاء ماضین حضرت یوسف یا یونس سید و
 یار و جناب ابراهیم علیهم السلام فرمود اند که صدیق بقا نبیاً و همچنین از جناب اسمعیل و تمارش هر یک
 اسم در قرآن کریم تعبیر شده و در نفس صدیقین اعیان الوصیین علیهم السلام است چنانچه از اخبار
 کثیره مستقام میشود و از خبر یکدیگر در ضمن مقدمه سابقه که تویم نیز واضح میشود اولاً الذین انعم
 الله علیهم و در رابعه شریفه من النبیین الصدیقین الشهداء و الصالحین بنیین تفسیر رسول
 خدا و صدیقین بجناب علی علیه السلام شده و در سلسله نسو اعلی الظاهر منظم سید که در
 اخبار دیده باشم حضرت مریم بنت عمران بود در امامت و اما از امامت پس حضرت فاطمه سلام الله
 علیها بوده و چون حضرت زینب نیز در تمام حرکات سکات و افعال نیز و مادر نوحه نوحه این است
 عالی منصبی است بجهت کردید و ملقب صدیق الصغیر و قد صغر عظم الامم تا بود

خصیصہ چہارم

معلوم باد که عصمت از درجاء العالیه مقامات علیها
 است لذا مخصوص خواص عباد که انبیا عظام و اوصیاء فحما انما اشاد و معنی ان نگا از
 انفر شها و زلها است اصطلح عبادت حق موهوبه اللہ بکے بواسطه ان خور از
 و لغزشها که بلارند بطریقیکه است حکمت عطا این موهبت بانبیا و اوصیاء و اضع است
 کثیرا که خلاق عالم را باصن و ولا عامه بریندگان عطا نموده اگر چنانچه عاصی آنها
 عاصی آنها بود که بواسطه ان خور از زلز و خطا که داری نمایند سبب اخلال نظام شوهر که
 اگر از انصاف خطا نرند نه انصاف به لاکت سندن بلکه عامه تاس را فاسد نمایند همچنانکه
 کانه تاس با انها و اگر شد و انصاف بر ارواح و معالمت و نفوس کتبه که واسطه اصلاح خبر
 باین عالمند و از انصاف است که چون حضرت ابراهیم علیهم السلام در خواست منصبی امامت برادر
 خود

خو نوحه خطا کردید که لا ینال عهک الظالمین یعنی انصافیکه از ذر نوظلم نمایند و نوحه این
 منصب بتند و معلوم بود که عصمت از مرتبه اعلای ان مخصوص اهل بیت محمدی صل
 الله علیہم و آله و صحبه اجمعین است تا برسد به انصاف که از انصاف اهل بیت بطور کمال
 و چون علی حضرت عقبه خدر رسالت طینت محمدیه و بجا آمدن نشا و نوحه نوحه نوحه
 تحصیل نموده بود و از ان تعبیر میشود بعضی غری و لذت نوحه نوحه در بعضی احتیاجات خود
 اشاره بصفتی دم منفرها بد و این نکته هم معلوم باشد که عصمت ملائکه غیر از عصمت
 انبیا است که در ملائکه صفت شوق و غضبیه خلقت نشد و لی انبیا دارای هر دو صفت
 و از هر دو معلوم میشود وجه تشریف انبیا بر ملائکه و این که عقبه خدر رسالت نیز از ملائکه
 افضل و شرف بوده و روحی ارواح العالمین فیها

خصیصہ چہارم

از جمله الفا علی خدر رسالت لبت الله است انصافیکه از چند جهت تحقق برایتی بد
 باینست اول از جهت مقاماتیکه تحصیل نمود بواسطه عبادت سید کی در وقت
 بواسطه انصاف ما تیکه تحمل شد در راه احبب و اقبال بن مبین سیم بواسطه
 جد و پدر و مادر برادر باو داشته و بانها داشته چرا که هر کس انصاف را داشته باشد
 در هر کس انصاف داشته باشند و در الطمانه خواهد شد چہارم بواسطه
 انصافیکه بر ان خور حضرت شعیب الشہداء قطع نظر از محبتش بیجا نوازه خود که از امتیاز
 و خصائص انصاف بود چنانچه از ذکر نمود و هر کس که محبت سید خدا و اولاد و اولاد چنان
 شخص هر قدر محبتش با حضرت زیاد شود و نشانش بجا اندازد رفع کرد و انصاف غری
 محبت سید شد لذا بکه ناز و ادای مرحم الهی کردید **نکته** بر بوسله اینکه از
 جلیلیا اللہ و انوار و خورشید رانند بقره و این یکی از مقصود است که چنانچه در جمل
 محقق شد بعضی اصفاء - نغمه خنجر که است - زبای تاس و جلوه ال در اوست
 زکمان و اجس استباهی نیست - بغیر عصمت غری که استباد اوست - کوا غل و انبیا

عصمت
افراد
۴

اللہ جس میں شرف ان کو کواہ راست
از جمله القاب مظلوم است الرضا بقدر والفضا مغنی ظاهری ان اصغر وصدق حقیقی
ان بن محمد بود که چنانچه ایستادگی نمود و ثبات رزید و جلوتضا و فد که هر چه سپید چون
شرح شکر او نوشید با این که چنانچه در لغت آمده است که جمیع ماسک و در مقام اطاعت چون
عبادت لیل مع ذلک در آن شدند و سخن که اگر اندکی از بسبب اولاد بال جلال و کبریا که داشته
میشد هر چند زشتی تا آنکه میشدند لیکن مظلوم و در جلوتضا و فد ماکمل کتار و بی یک
و تمام غیرت بیکر کالجیل اکثرها العواصف استقبالی الله شکره من الله ان الرخصه صورها
غریب تنهایی او را نماید که اگر چند جهت غیرت در هر فرد فاعلی باشد منقلب خواهد شد
بکفر و اینهمه مصیبت بلیت علی است چون مادر و ماکالان نقتی ان محمد در مقام
رحمت او را شرح خواهیم لذا باین اندازه که نایب در روحی او راجع العالمین نماید

حصیصہ هفتم

از جمله القاب ان محمد دره اسما صبیحه
الله چنان حفظ و در اربع الهیه نمود که باین لقب مکتب کرد بلا که امینة الله بنو محمد ان سر
الهیه نمیشد که امینة الله بنو حضرت سید الشهداء و اربع الهیه در روی حضرت رسالت
پیدا که اما ان الله صبی بود باو نمی سپرد که وجود موجود از طویل وجود انجا بود اجالا
چون اراده نکو بنیة الهیه معلق کرد که چنین معلوم بود باو و به استحضار سید الشهداء انما
کسی قابل تحمل سربوت امامت و لایق است با این بلکه حافظ اصل شجره نبوت و طایفه
ولایت بد نبولذ لطفاً علی العبا و صوا عالم الکوون الفسا و جو مقدر زینبیه افرید که قابل
این مقام شایع باشد چنانچه در جمله در ضمیر مفاالات سید مطرب معلوم خواهد شد
چنانچه در قسم که اگر ملاحظه عقول ناقصه انصاف فاصرا انهم قوم چنانچه شرح مقامات
و توضیح کالات و در امینة و غیر این منطق لوج بکتاب می در مدحش در معنی دومی
و لوجه کم که فلوت خالی ز ذوق و نفوس ضعیف شد با اندک کلامی شخص را عالی عباد

اجالا اینک هر را چنان استعدای بود که شریک با حضرت سجاد بود در وصله چنانچه در حصیصه
نایب ان محمد فرمود خواهد شد انشاء الله تعالی **اشیاء** که در این تمثیل کبریا که بود
قابل تحمل سراسر الهیه لذل ان محمد و افرید شایسته ریدادش حضرت زهرا که مبعوثا پدیدار علی
بن ابیطالب بود کفوی برای حضرت زینبیه با او نمیشد از دم ناخام اگر صاحب ذوقی فهمید چنانچه
نمودم زیاده توضیح ابر بطل احتیاج بیکدیگر من فلا تبرک و اید و با نوار الهیه که قابل معزیت و
محمد دانسته باشد که بگویم و بفهمد باری جوهر علم لوانیج به لقبل لانت تمویب لانت و شایسته

حصیصہ ششم

از جمله القاب ان محمد در مقام نایب انهم اظهار مقامات ان محمد که مردم بدانند
چه مقام شایع خلاق عالم بدر صد عصمت کرامت نمود در موقعیکه بیایان شهرین عبانرا
دلشین خود فلوی باهل کوز را منقلب نمود و طبل لو حد بر من لثقت شد که عداش جمیع مضا
خود را بنظر آورد و رسیده روح عمارت از قالی برین شوقا ل با عمارت اسکی فی الباقی من الما ان عبانرا
وانت بحمد الله عالمه غیر معلمه غیر مغممه **اشیاء** که از اینجا چند معلوم میشود
اول مسلم است حضرت زینب که ای این مرتبه بود که حضرت این بیباک سروده **کاف** می
در این بیباک حضرت خواست نایب ان محمد در ظاهر زیاد **سید** حضرت خواست نایب ان محمد
چنانچه حضرت زینب که بلا تسلیم او فرزند برادر او در این موقع انحضرت نلا فی نمود و عمر
را نایب داده و با جلد در انجامنا سبب مختصر بسط داده شو که در بداهای و سنا منور کرد
معلوم باد که از جمله کالات نقتی او مقامات ان الهیه مقامات مع علم است سرمد شرفان علم است
بهرین ملک علم غنی و وح علم است جبا جاید و شرکات ذلک است که راجع الی
ان باشد و علو زینب ان بر هر کس واضح هوید است که جو مان عقلیه نمون توضیح و انصاف
نمودن است که لاجل القین و التبرک اشارت ببعض انک احبا نموده اما انک انجل و مبراید هل
دعوا الذین یعلمون الذین یعلمون استنهایم تفریر و تفسیر است نوبی که بعضی خیال نمود

بعضی اگر بوجدان خود مراد نماید متنبه شد و اقرار میکند عالم با جاهل را با هم زینتند
 مگر نسبتی است و در جای دیگر میفرماید شهد الله ان لا اله الا هو و الملکانه و اولو العلم که در
 اهل علم را مفرق در مرتبه شهادت ملائکه مفرق نمود با اینکه اهل انجرات عوالم علویه
 هستند در جای دیگر در مقام رسول العیال بقل کل خیر مسل میفرماید قل رب فی علمنا
 معلوم است اگر چیزی شریفتر نیست از علم تو همان را بی غیر میفرماید طلبا بدین معلوم میشود
 چیزی که با آن مقامات مصطفوی داشته باشند خیر علم است آنچه معلوم میشود در مقام علم
 و اما احتیاج از توان گذشتن بفرست سبب از انجیل میفرماید طلب العلم فریضه علی کل مسلم
 در جای دیگر میفرماید اطلبوا العلم من المهدی الی الحدیث و من سبب المؤمن علی السلام است
 که میفرماید رضی الله عنکم ایها الناس انما علم و الاعمال مال که از معنی ربی زدنی علی ما
 است کالانجی چون با جلال از دو جهت است خوف صلیت علم را فسیل پس بدان که علم بر دو
 قسم است کسب و موهوبی تا کسی عیانت از این که شخص حجت کشید تحصیل نماید
 فرد شخص حجت کشید بهمان اندازه از علوم بهره مند کرد پس الا ان الامامی و انما
 عیانت از علی که خلاق عالم بواسطه استعداد و قابلیت شخص یا لطف است بدین رحمت
 او از اراد جایت بعضی را بطریق الهام غیبی عیانت بدین واسطه احد و بعضی بوا
 ملک باشد یا اینکه ملک بپندار او میماند برخی ملک را بپندار او کند و جماعتی را
 بنوسط عالم رؤیا بهره مند گردانند که هر طایفه باندازه مقامات خود بدین از این درجه نائل
 شد و تحصیل این مقامات بسیار صعب دشوار و بجز خواص درگاه الازانباء و اوصیاء
 و ملائکه طلبی از بندگان اولیاء الهی کسیر یارین و اری بمن راه نیست لك فضل الله
 منشیاء و معلوم است هر کس باندازه مقامات خود از این درجه بهره برد بعضی در
 و برخی بک درجه کسب که دارای جمیع درجه بوده اکل وجود است حضرت ختمی مرتبت بود و علی
 حضرت خدر رسالت بدر الهام و محمد نائل شد چنانچه در این خصیصه ششم است که میفرماید

عالم

عالم خود علم صحیح در طریق الهام است چون از القاب آنقدره محمد و محمد بود ظاهر این
 است که در احوال این درجه بود و معلوم است کسب که دارای مرتبه الهام باشد محمد بود
 چندان مرتبه نباشد نسبت بمقام او یا اینکه خادم و خادمه اهل بیت سالک سلمان
 محمد بوده اند و ظهور بر روز علوم آنقدره در مواضعی بود اولی را با نام پدر بزرگوار خود
 در کوفه چنانچه در بعضی کتب مسطور است که آنجا سبب که امیر المؤمنین علیه السلام در کوفه تشریف
 داشت آنکه مردی از اهل کوفه در منزل خود برای آنجا تفسیر قرآن میفرمود و یکی از روزها
 تفسیر که بعضی از مفسرین در این بین امیر المؤمنین علیه السلام وارد شد و فرمود ای نور دیده
 شب که تفسیر که بعضی از برای آنجا تفسیر میفرمودی عرض کرد بل فدایت شوم فرمود ای نور دیده
 این در منزلت و مصیبت وارد بر شما غرض پیغمبرین مصائب نوائی را که بر آنها وارد میشود
 برای آنقدره بسیار فرمود پس فریاد نالد و گریه نمود و مظلوم بلند شد عجب که آنقدره با اینکه خوش
 عالم مصائب که از استماع آنها چنین منفک است میماند چه حال او است و تکیه که مصائب را بینه
 دنیا از اینجا باید تصور و عظم مصیبت نمود **سوم و ششم** است که در این احتجاجات مظلوم است
 در کوفه و شام که کاشف از مقامات علیه السلام آنقدره بوده که با آن مصائب از در مقام احتجاج
 بر آمد و خصم را ملزم و مغلوب نموده چنانچه تفصیل احتجاجات در کتب معانی بطور
 نکاشته شده است **شماره** که در اظهار و ابراز علوم خوب بطریق احتجاج شیب با والد خود
 حضرت زهرا بود که در موضوع ندک با منافقین احتجاج فرموده **خصیصه**
نهم از جمله القاب سامیه آنحضرت است محبوب المصطفی و این مرتبه از جمله القاب
 را بود **اول** از جمله اینکه محبوب الله بود بواسطه خدایان خود چنانچه در ولایت الله بود
 معلوم شد هر کس را خدا دوست داشته شد پیغمبر نیز دوست دارد **سوم** که
 جمله اینکه از اولاد آنحضرت بود و محبت اولاد تو به است **سوم** از جمله اینکه
 محبوب زهرا بوده و حضرت پیغمبر را محبت مخصوص بوده حضرت زهرا و این مکرر

چون

چون محبوبه مادر بود محبوبه انحضرت نیز بود لان انسان اذا احب شئاً احب اناز و
 كذلك انجمن محبت پدر بزرگوارش باو چنانچه از جمله محبت مسال عبايان مگر
 کلامه با نذر بود که از امتيازات نمکمه بود و چون انحضرت را بجز حین علاقه خاصی
 بود که فرموده حسین متی و ان احسن بالمالا زمه انخذت و ان احببت به انسه یحکم
 بواسطه اینکه از استبا انعام دین مبین بوده که در حقیقت نمک داری نموده از زحماتش
 و سه ساله جد بزرگوار خود شکرشیم از جمله نمک داری نمک طاهرین بواسطه نسلی
 که داد حضرت قطب العارفین را چنانچه تفصیل آن نکاشته خواهد شد بلکه بواسطه این
 جهت مالک الوفا بکلمه موجودات شد اشارت بواسطه همین جهات مذکور فرقه
 العین رضی بود **خصیصه دهم** از جمله مقامات عالی القاب میباشد
 انمکه مستان شکر الهی و شرح این اجال محتاج است بیسط این مقال مسلم است که
 نامسین هر باره و تشدید هر امری که مبنای آن بردوام و ثبات است بلکه مطلقاً محتاج
 است بدو انجمن یکی هیئت انجمن ناسپس یعنی یک پند نفر بمقتضای همین است که در
 خیال ناسپس ایند باشند که در مقام انجاح مقصد خود بنیاد بر عقیده تشدید مبلین
 اما دانه را نمایند یکی انجمن تقابله و ان عبارت است از هیئتی که خود را فدای دانه
 مؤسسه کنند از بدل مال و نجاد در بیغ نمایند هر امر دشوار بیکه در جلو آید بر خود
 هموار نمایند تا آنکه داری مفصل نمایند چرا که نگه داری هر دانه اگر زحماتش از نای
 ان زیاد تر نباشد کمترین است قطعاً چون این مطلب معلوم شد این نکته هم محمول
 نماید که دین اسلام ناسخ شرایع و مبنای بر ثبات و داخلات عالم دو هیئت برای
 در مبین اختیار فرمود یکی مؤسسه بگری مبقیه اما هیئت مؤسسه مرکب بود از عقل
 کل و هادی سبل محمد بر عیال الله که رئیس مقرب بود و لذت سیر و شوق او و شرایع و امثال
 که بجزی قوانین بوده به مشرب خود که فرمود بر اسلام کلمه بزرگوار که حضرت خدیجه

نکته است
 که در این
 مقاله
 اشاره
 شده است
 به این
 نکته

که اموال خود را صرف تشدید مبنای اسلام نمود و حضرت فاطمه که بنجل انهم مصائب شد
 احبای بن فرمود که چون بشنوی مردم پیغمبری آمد و بدینست سه سال زحمت کشید
 و مرد میرا که در وادی جهالت و کراهی در هسپا بودند شاه راه هدایت ساینده و در
 مقابل انهم از بهت های و حافی جسمانی که باو نمودند عا در حق انهم فرمود و عرض میگرد
 اللهم اهد قومی فانهم لا یعلمون چنین پیغمبر وقت عطف از دستانت یک دختر از او بیبا
 کار ماند که روشنی عالم از طویل وجودش پیغمبر در هر حال چه خلوات چه جلوات تخصیص
 او را مینمود و خلاف عالم محبت او و ذوقه را شرف در رسالت واجب گردانید امت و عوض
 اینکه او را محبت نمک داری نمایند چنان ذیبت از او نمودند که جهان با این بسعت او
 تنگ شود نفرین نموده و عرض میگرد اللهم عجل فی وفای با اینکه هر فهم منجواست
 تنبیه نماید انهارا فادربود چنانچه محض اینکه بدانند که راست صبر و ناسی انجمن
 در مسجد راده نمود که نفرین نماید بر وضع عالم منقلب شود و انجا ای خود حرکت نمود
 و همچنین متبک امدت شکایت حوال خود را نزد امیر المؤمنین نمود علی علیه السلام بر خوا
 که دست مقام بر آرد و منافقین اکیفر فرماید سبیده عالمیان ملتفت شد با بحال که
 امیر المؤمنین بیرون میرود احقاق حق او مدتی و بی بدیش با جمال بگرد راضی
 نشد که احقاق حق او بشود بلکه صبر و شکیبایی همیشه نمود روح و جسم را فدای بن فرمود
 که امری که اگر اسمی از دبا نیست اثر انفعال است همچنین حضرت امام حسن چون سینه
 مسلمان را ملاحظه فرموده ملتفت شد که احبای دین موفوف میباشند با خصم است لذا
 بواسطه صلح خود ترویج دین مبین فرمود از انجمن فرمودند صلح انحضرت بمنزله بود از ان
 افتاب او ناییده مقصود اینست که این بیخ نظر هر یک بانذار خود سعی در اجراء نمود
 دینت و قوانین اسلامیه نمودند و اما هیئت تقابله دین مرکب بود از نفرین که
 حضرت سید الشهداء بوده و چهار نفر دیگر که هر یک از انها نایب بکفر از اعضا انجمن

نکته است
 که در این
 مقاله
 اشاره
 شده است
 به این
 نکته

و معرض نموده و خود بجز کاشی سکنای خود تیش بر پیشه اسلام نهند و حضرت سید
 الشهداء مانع و جلوگیر بود و در مجالس محافل برای مردم معرفت فی از منکر قیام و مشا
 اضا و اربابان مبرم و برای نکره داری بن جلو گیری از کراهی مردم و چون خیالات ان
 حضرت منافی با اغراض فاسد نبوی متبوع و ملاجداد در مقام دفع ان حضرت و قتل ان حضرت
 بر آمدند چنانچه خود ان حضرت فرمود و لو دخلت حجر هامة الخ که اگر در سوراخ جانوری
 مردم بنامت خون مرا خواهند ریخت لذا ان حضرت و اهل بیتش صبر نمودند تا اینکه دین
 مبین باقی ماند اینست که ان حضرت بنسبت باقی بودن کاتبین محمد تم استقیم
 الا بقول الله یسوف ینفی خصیصه یازدهم از جمله القبا
 انکره است شریکه الحسین توضیح این مطلب اینست که از جمله شریک با برادر بود
اول در معامله کردنهای پوقیمت که مصداق حقیقی کرمه الله اشرفی عن المؤمنین
 اموالهم و انفسهم الخ حضرت سید الشهداء بوده این معامله با وجود تمام و اکمل نموده فانه سلا
 الله علیه بذل اموال و نفس و روح و دمه و همه بجز شرفه و ثمره و نوره و صبیته بل
 جمیع ما کان له بهوشا شر وجوده و در اراء این معامله مالک بهشت و صاحب
 و سبله و علم شفاعت کرد بدین خواهر چون حکم معین شریک برادر بود که اگر
 انخدلی نبود این معامله ناقص ماند بود **دوم** شریک نمود با برادر جمیع
 شدند و گرفتار به او و صاحبان از زمان خروج از مدینه و مکه تا سفر شام سیم
 در تحصیل اموال و متوایات خارج از حد **چهارم** در اشتراک در شفا
 کاهکاران **پنجم** در افاده و افاضه بخلق جمیع فضائل و فوائد سپستانند
 حیات هدایت که اجل و افضل نهند چنانچه توضیح اینها خواهد شد **ششم**
 در اقیاء دین مبین چنانچه مسطور شد پس بواسطه این جهات مذکوره مملکت
 الحسین شد **خصیصه یازدهم** از جمله

الغالب
 انکره است شریکه الحسین

الغالب انکره است زاهد شرح این رجال معلوم باد که از جمله اخلاف حمید و اوصاف سید
 زهد است که هر کس بصورت و مقام که رسید بواسطه زهد از دنیا بود و لذات بشر مقدر
 اسلام بدینا رغبت تحریص بر تحصیل ان شد خواندن حقیقت است حقیقت ان را
 حضرت اسوق الموحدين سیافر مود قال امیر المؤمنین الزهد فی الدنیا ثلثة احراف وها
 و دال فاما الزاء فترك الزینة اما الهاء فترك الهواء واما الدال فترك الدنیا که در این جمله
 حقیقت هدر زدن است مبرماید که عبارت است از ترك زینت هو او هوس و محبت دنیا
 که هر یک از این سه امضا است بختنا بر تنبیه آثار مسئولیت اما العرو و
 زاهدین بر و از حد و حشا و ارد شد از جمله حدیث است که انرا است اخوان
 نقل میکم موافق و ایت است الفلوبی که در لیلته العریح خطاب سید با حدیث انرا
 هل نر ما للزاهدین عندی قال لا یاریت اریعنا الخلق و یناقشون الحسنا و هم یرك
 امنون ان ادری اعطی الزاهدین فی اخر انی اعطیتهم مقایع الحنا کما حق
 تقوی الی باب اول و لا احب عجم و جمی و لاصت بهم بالوان الثلثة من کلامی لاجلستهم
 فی مفعد صدق انکرهم ما صنعوا و نعو فی ان الدنیا و فخرجهم اربعه ارباب بلین
 علمهم الهدی بالبرکة و عتبا عن عیندی باب بنظرون من کف شوا و ابل اصعب
 و باب بطلعون من الی الثانی بنظرون الی الظالمین کف بعد یون باب بلین خلع علمهم الی
 و الحور العین الخ و اخبار در این باب بدینما راست که کف افتدای بمصومین نمود
 زهد را تحصیل نمود حضرت عقبه خدر رسالت بو اما ترك زینت نمود شاهدان این
 است المال النبوی زینة الحیوة الدنیا این فخره ترك جمیع زینتها و اموال نمود و لیسر در
 کربلا داشت چون در فرصت ماه داری جمیع کالات زاهدان زهد زینت قربانی نمود
 اموال هم آنچه داشت تمام را ترك نمود حتی کوشوار هم داد ترك هوا هم نمود شاهد بران
 اینست که با وجود فدا و بر هر امری مع ذلک رضای حق را ترجیح بر رضای خود و صبر

الغالب
 انکره است شریکه الحسین

خصیصہ سنیہ

ابن قبول قرار داد و این شریف و لیسو بطریق تک فرضی مبین همین موهبت است
 چون حقیقت عقل از این حد شنبندی باید دانست که این آثار و صفات مذکور
 شد علامت عقل آثار محذرت پس هر کس متعلق این اخلاق و منادیت یا بر آن
 شد عاقل و محض بدان محذرت این مطلب هم معلوم شود که این بیانات منافی با
 کلمات اهل معقول نیست بیان عقل چنانچه ما در اینجا اشاره بکلمات آنها نمود
 باشیم حکما گفته اند العقل هو الجوهر المحرر فی ذاته و فی فعله که عقل عبارتست از ان وجود
 محذرت از ماده و مادتی جسم جسمانی و استل موجبات مبدء صوارد و واسطه
 بین خالق و مخلوق و این مطلب اتفاق است آنها که عقل صادر اول است و حقاقتا
 مبرهنه الواحد لا یصد منه الا الواحد حیث ان الله تعالی واحد من جمیع الجهات و حیثا
 پس صادر اول و یک است ان عقل اول که بجهت واحد و احد است بجهت قابلیت
 و شرف و بر کلمه مخلوقات مقدم بر اشیاء و احادیث منواتی که در مدح عقل وارد
 شد ایشان بهمین عقل است این همان مرتبه نور محذرت پس این کلمات صافا
 ندارد با حدیث شریف که میفرماید اول ما خلق الله نوری عبارات مختلفه باسم
 متعدد کاشف از کثرت تعدد نیست عبارات ناشی و حسنک احد و کل الی
 ذالک الجمالی شریف و حکما در تعدد عقول خلاف است سطو و تابعین و از حکما که
 باشند عقول را منحصر در سه مبداءند فرقی دیگر گفته اند که آنها غیر مناهمی و از
 حد و عد خارج و هر یکی از آنها مقدم بر الی خوربت و جو و عقل اول اگر چه احد است
 و لم یصد منه الا الواحد چون ممکن و معلول حادث است متعدد الجهات حیثا
 شد و اوراسه حقیقت حاصل است یکی مرجیت نسبت الی علت یعنی جو العبری و
 مرجیت الی وجود یعنی وجود الامکانی ستم مرجیت نسبت حقیقت یعنی ماهیته
 الامکانی پس در اوست معنی مختص شد و جو و وجود و مهبته مرجیت تعلق مبدء

خصیصہ سنیہ

و جو به العبری عقل تا فی از او صادر شد و مرجیت خود نفس فلک علی خلق شده و
 حیث مهبته جسم فلک علی خلق شد و هکذا الکلام در باقی عقول که بهمین
 شد تا عقل عاشق که او را عقل فعال گویند و آخر عقولست بواسطه بعد از مبدء
 اصلی خود صلاحیت اینک عقلی از او صادر نشود داشته ولی بوجه الامکانی
 هبوطی الغصیر از فلک قر و هر چه در او است و جو العبری وجود افضت النقول
 و الصور علم فلک الهبوطی از این وجه بعضی حکما گفته اند که بعقل تعالی تفویض شد
 که خدا تبه عالم عناصر پس از هر عقل یک عقل یک فلک نفس فلک صادر شد
 تا تمام شد و عقل نه فلک حی یعنی دارای نفس مد که عالم چنانکه بعضی از عقول
 در سر خط حلقه است بحقیقت بهم نویسنده بعضی کلمات را باب عصمت
 دلالت بر جبات فلک بهمین معنی دارد چنانچه در دعای رتبه هلال صحیفه
 هم ایشان بهمین مطلب است پس از این بیانه معلوم شد که هر یک از عقول بالنسبه یکدیگر
 و اسطره الغصیر و معدا الوجود است این خلاصه مذهب مشایخ از حکما بود و اما
 اشراقیین گویند عقول کلیه طولیه و عرضیه مناهمی باشد فضلا عن عقول الخیر
 و قول بعدم تناهی اقرب بصواب است بر اکر اول بفظه پروردگار و عد تناهی
 قدرت او و هو اسمائه التي ملأنا رکان کل شیء و قدره الواسعه بالجملة انما
 که عقل اول صادر اول اشرف موجودات افضل مخلوقات است و بواسطه افض
 کل جوالم است کلمه نامه و نوریه مشیت این ناحیه ناشی است و است و محذرت
 با اینکه نور محذرتی در تبه او است چنانکه بعضی از عرفا گویند و در سر خط حلقه
 هستی بحقیقت بهم نویسنده پس انحضرت معرف حضرت احدیت است
 و واسطه الوجود بین المبدء و المخلوقات است لذا میفرماید بنا عرف الله و همین
 معنی حدیث شریف که میفرماید تر لو ناعن التیوتیه و قولوا فینا ما شتم بالجملة

۳۷
 و جو به العبری
 عقل تا فی از او
 صادر شد و مرجیت
 خود نفس فلک
 علی خلق شده و
 هکذا الکلام در
 باقی عقول که
 بهمین

خصیصہ چهارم

اخبار و دلیران بطلب بسیار است چنانچه متوجهین آثار مسوز نیست چون
انوار فاهرہ محمدیہ ہرگز نہ کشند چنانچہ فرمود انا علی من شجره واحد لذا عقل اول
برہم صادق باشد موجودات ہر از طفیل جوانها باشد کما فی القدسیا
لاجل خلق الناس لجلک نور محمدی امرتہ در جانت است یک مرتبہ در حشر
ان مہ المؤمنین خلوشند و از حشر دیگر حضرت و از حشر دیگر امام ہدی خلوشند
و از اتصال دور شد نبوت و لا یت حضرت امہ المؤمنین حضرت صدیق باشد عقبہ
خدر رسالت مولد شد و لذا چون انجمن نبی عقل اول بود ملقب فلہ بلکہ ابن
عباس ہر وقت خواست امتیاز او نقل کند میگفت حدیث عقیلنا از ابن سبیب
ملقب بعقیلہ الفریثی شد **اشادہ** از ابن بیانات معلوم شد کہ ابن محمد
مجموعہ کالات بود زیرا کہ جامع شتات کالات عقلت چنانچہ از حد شریف
مذکور ظاهر شد انجمنہ نتیجہ عقل پیرای جمیع آثار عقل فروجی ارواح
فناہا و لذا ملقب بکاملہ عاملہ شد **خصیصہ پنجم**
از جملہ القاب ان مخرم است موثقیہ کہ انمکہ محل توفیق خلاق عالم و حضرت سید
الشہداء و حضرت سجاد بود و لذا ذابغ اللہ اسرار محمد بود بلکہ محل توفیق کلمہ
بود و لذا حضرت سید الساجدین ہر وقت بی اخبار و احادیث مہم و مہم
کہ در ذہان مردم جای گیر و از او پدید بر نیا سناد شریعہ مبداد و از انجمنہ نقل
مہم و کک بر عباس یا ابنکہ خبر الامہ مقبول القول مع فلک میگفت حدیثنا
و در اینجا اشانی چند خبر کہ انمکہ در سناد تھا است ہنہام از انجمنہ است خبر کمال الزنا
کہ مجلسی از جلد ہشتم و ہم از اخبار الانوار نقل مہم ہا بد عن انہ عن بر العابدین
عن ینب عن امہ عن رسول اللہ و دیگر خبر خطبہ فدک است بجلد ہشتم باب
فذلک نقل از علل الشرایع صدوقی عن احمد بن محمد بن جابر عن یذنب علی علیہ السلام

خصیصہ یازم

و دیگر در سناد بکر عن عبد اللہ بن محمد العلوی عن جلال من اهل بیت عن یذنب بنت
علی عن امہا فاطمہ و در سناد بکر عن یذنب بن علی بن الحسن عن محمد بن یذنب بنت علی
عن فاطمہ فعلا ابن چند سناد در نظر بود ذکر شد مفسوہ اینست کہ ابن مکرہ محل توفیق
عامہ مردم بود **خصیصہ یازم** از جملہ القاب
انجمنہ است کہ عبد الزابا مکتوفیہ در جملہ تشبیہ انجمنہ بکعبہ برای اینست کہ مسلمین
از اطراف جوانب منحوس و برای زیارت حاضر شد و ابن مظلوم ہم از اطراف جوانب
محل توجہ و ثوابت مصائب رزایا و بلا بود از کربلا تا و رود مید بلکہ از ابتدای خلق
کہ یاد را برہ ابن عالم گذاشتہ تا روز یکدہم عالم رحلت نمود و در زمانہ او داع کفر مور
و محل توجہ مصائب شداند بود و لذا ملقب بمظلوم نیز شد کہ در ابن لقب شریک با
جد و پدر و مادر و بر الخود خصوصاً حضرت سید الشہداء کہ ابن لقب ای و علم بغلبہ
شد بوجہ انجمنہ مبارک از مظلوم انجمنہ و مبارک از مظلوم خواہر خود بگریز یا اینکہ کلمہ
خانوادہ محمدی مظلوم بود و در بعض از کتب از جملہ القاب انمکہ حیدر و اشہر و
ان اصح است کہ انجمنہ از حریت حیدر بود و حیدر فی النوح حیدر فی العفا
و حیدر فی الکالات القامات حیدر فی الفضائل المناقب حیدر فی الرزایا و المناقب
بسیار جامع مخصراً چنانچہ میگویم اشہدان لا الہ الا اللہ و لا شریک لہ فی انہ صفا
در بارہ ابن مکرہ ہم میگویم اشہدان لا شریک لہ فی ما ذکرہ من المناقب للمصائب
ابن شہادت اشانی است بشاہانہ انمکہ عن لاشیہ فی خلفہ فندبر و انجمن
از جملہ القاب انجمنہ است
الفصیح و البلیغ از بدہان لب است کہ از جملہ کالات نفسانہ و فضایل صوتہ فصاحت
لسان بلاغت نبیالست کہ چہ شخصاً بواسطہ ہن کالات از ہلکان نجات اند بلکہ
میتوان گفت ہن لب است شأن ابن کمال کہ خلاف متعال شرف معجزات سید انبیا

و من القاب
و من القاب

و من القاب
و من القاب

خود قرار داد منسوباً به المؤمنین است منقرضاً بیدفع الناصر جواباً الحاضر مؤسوس بین
ابن کمال علی علیه السلام لسان الله الناطق بود چنانچه هر کس در خطب کالات انحضرت
ملاحظه نماید تصدیق میکند مدعا را ائمه کلام فصحا و بلغا کنند کلامه و ن کلام
الحالی فوق کلام مخلوق خود شرم فرموانا الامراء الکلام بالجملة احدی منکر این کمال برای
انحضرت بود و این کالات انحضرت بعقبه الفریض بارت سبده چنانچه هر کس نظر در خطب
اشعرا و مکالمات انحضرت که مسطور در کتاب است نظر نمود تصدیق خواهد نمود بلکه هر کس
تکلم نمودن انحضرت را میدیدد کان میگردانم المؤمنین است منکم چنانچه او بگفت کالات
تفرغ عن لسان ایها المؤمنین چه خوش سر و دلکم کرد ترا هر که بدگاس میکند
لسان حیدر گوید که در طی لسان دارد چنانچه در بازار کوفه و مجلس نینا این کالات
بمنصظ ظهور رسیده اما کوفه فال تشرین خرم الاسد و نظرت الی بنی بنی علی بودند
ولار حفره قط انظرونها کاتما تفرغ عن لسان امیر المؤمنین علی بن ابیطالب او منکالی
الناس ان سکوا فارتدت الانفاس سکت الاخراس فثقلت الحجر لله والصلو علی ابی
محمد والذ الطیبین الاخبار الخ میگوید همین قدر که انحضرت اشاره بکوت نمود جمیع
خاموش شد ایشان سکوت مردم در انحال بان جمعیت از حام و هلهله و کوی
و طبل و کرای عسکر بی مورد شکفت باشد و برای ان جوهری بنظر سبده اول محمل
است سکوت آنها بنصف نگویند باشد از ان محذره چنانچه حضرت سبده الشهداء هم در
روز عاشورا چنین نصرت بگویند بر نفوس لشکر شقاوت اثر فرمود و قبیله خواست در
انها تمام نماید و مو عطر و نصیحت فرماید و انها ساکت نمی شدند برای سبده کلمات
مستمع نباشند و اهانتان حضرت نمایند پس انحضرت چنین نصرت بگویند و انها نمود حتی
اسبهای آنها از حرکت نباشد **دوم** محملت کت چون اهل کوفه در ایام خلافت امیر
مؤمنین همیشه از بیانات خط انحضرت مستفید میگردیدند چنان نعمت عظمی مستعم

مقاله

مضمون کلمات انحضرت بود پس از شهادت انحضرت از این فبوضات محروم و نفوس آنها
طالب متروک چنان نعمت درجهن باس از چنان موهبت و ن مقدمان فیض
کامل سبده تمام حواس آنها از علایق منقطع و مشغول کلمات انظلموه النداد
بلذائذ روحانی شدند و و پیدا نیست که راوی گفت در انجهن که مردم از استماع کلمات
انحضرت منقلب میگردیدند و پدید استاه و کبر میگردیدند و میگردیدند و انهم و امی
که و کم خبر کول نسانکم خبر نساء **سوم** محملت کت حلاوت بیان لطافت
لسان شریف که انرا نمکره و موجب گونا گونا گونا **چهارم** محملت کت چون
بکوش مردم فرمود بود انها خارج با نوضع دهشتناک که انهارا وارد نمود بود
مردم طالب بودند بدانند که این خوارچ اهل چه محل و تفصیل انچه بود که دیدند انحضرت
در مقام اظهار مراد انهارا بر آمدند لذا همه ساکت شدند به حال همایون و جلالت
و بتاک انمکره اظهار و هویدا مینمایند **ایشان** **آخری** عالی بابل کلبیر
شبهات پیدار و دختر شبهات ثمار پیدا میکنند چنانچه حضرت زهرا سلام الله علیها
کانت مشیهامشیه ایها رسول الله و منطقها انطقه و همین حضرت زینب منطقها
کنظوا ایها المؤمنین چنانچه کرد شد **ایشان** **آخری** خطبه خواند
حضرت زینب از چند جهت شبهات داشته حضرت **اول** از جهت فصاحت
بلاغت خرقه نماز جهانبکه هر دو در مقام احتیاج بوده ستم از جهانبکه هر دو
مظلوم و بیانات خود مظلومیت خود را ثابت نمود چنانچه از جهانبکه هر دو در مقام
انمام حجت است حکام بنی اسلام و اثبات معاریت مظالم منافقان بود حکایت
عالم جلیل و تفصیل الحدیث القویه صاحب التصنیفات الکثیره مولانا ابوالحسن الحلج
شیخ محمد باقر قزوینی صاحب کبریت احمد در کتاب کنکول که انرا بسفینه الفیاض موسوسه
میگوید که در زمانیکه در عتبات عالیات مشغول تحصیل بود در آن زمان سبده

بود

خصیصه هفدهم

۴۲

بود وقتی در حرم مطهر مشغول زیارت بود که یکی از زوار نزل بظرف بالایی سربارک
رفت نشست مشغول تلاوت قرآن گردید این سید جلیل با خود گفت کجا با سزاوار
است مردمان نزل و دیدم کتاب جلد نورانلاوت نمائید و نونوانی از قبوضان هیر
منداشی از کمال غیرت قسمتی از او فایده جو را صرف در سقانی و قسمتی را در تحصیل علوم
صرف مینموی و از برکات باده کرام خود مانند زمانی زقیات علمیه برای ایشان حاصل
شد که در این و آخریدین مرحوم حجه الاسلام میرزا محمد حسن شیرازی حاضر شدند
بلکه احتمال جهاد در بیان ایشان مبروفت بقدر تقوی کثرت عبادت معروف
بود وقتی ایشان اعلی الله مقامه الشریف ز برای من حکایت کردند که در عالم رویا
دیدم حضرت خجسته بن الحسن علیه السلام را که در کمال شفقت حال می نمود پیشتر فتم
وسلام کردم و از حال ایشان سؤال کردم فرمودند بدانکه از روزیکه عماد زینب علیها السلام
وفات کرده همدساله در روز وفات آنقدری ملائکه در اسماها مجلس مینمایند
و خطبه آنقدره که در بازار کوفه بیان کرده میجوئند و گریه مینمایند بطوریکه من باید
بر دوامها را از گریه ساکت نمایم و امری در روز وفات عماد زینب بود و الحال من از
ان مجلس مراجعت نمودم و ان روز را مرحوم سید اعلی الله مقامه ز برای من بیان
نمود بالاسف که الحال مرا از خاطر رفتن است لاعتنا الله علی القوم الظالمین بالجمله
فصاحت آنقدره اظهار من التمسوا این من الامس بود چنانچه در مجلس این باد پس از
احتیاجات این زیاد ملعون متعجب شد و گفت هی شجاعت بجمله خصیصه
هفدهم از جمله القاب بنحظر است الشیخ اعلم معلوم باد از جمله ملکات تقوی
ملکه شجاعت است که از صفات بنیاء است هر از ان قوت قلب است معلوم
که از قلب شجاعت اعضا قوه مبرسند تا اندازده هم کسی است ان را خواص بسیار و
برون از مقدار است در اخبار مدح زیاد از او شده و فراد نام از اخلاق عالم پیغمبر

خصیصه هجدهم

۴۳

و امیر المؤمنین کرامت فرمود ولی شجاعت پیغمبر برود خوف اند تا الخامس ال عیارات
و شجاعت جبرئیل بدختر و الا اخرش بارت سبب چنانچه در این گرفتارهای که برای
حضرت فراموش شجاعت نیری قلب خود را نکرده اشنة در هر حال با کمال استیانت
نمود و در چند روز شجاعت محسوسا تجلی نمود اول عصر عاشورا و فیتکه شکر
عظما برای هبت غارت حرم محرم حسین بخند خواستند علیل بیمار حضرت شجاعت
نمایند آنقدری ممانعت نمود چنان شجاعت مخرج داد تا حاضر ز اجازت اد ذوق بسم
و تسبیح در مجلس این باد پس از احتیاج حضرت شجاد با این باد امر تهنات آنحضرت نمود این
محرور دست کردن فرزند برادر را نداشت هر قدر خواستند و از جلا نمایند توانستند
نام نماند ام خواهم گذاشت را بکشید رستم در شام باز از راه قتل حضرت شجاد نمود
او و شجاعت خود بجای او **اینست** چه در شب بود این اظهار شجاعت نمکرم باطنها
شجاعت که در حضرت زهراء و فیکه فرعون امت با تباغش بخند بجانه امیر المؤمنین بعد از
انحرصه ان که وارد او در نداشتن تر از خانه بیرون آورده گریه می نمود سر بی عمامه و شوی
ردا برای بیعت پس حضرت زهراء دستک انداخته گریه می نمود علی را گرفته گفت نخواهم گذاشت او را
با بحال برید هر قدر خواستند نهاد از هم جلا نمایند توانستند انیکه بصری از پاره و غلاف
شمس نظامه جلا نمود و طامیر المؤمنین مرضی بنو غل جامه در کردن نداشت حضرت زهرا
را از راه قتلش نمودند ولی خنجر اخیال منتشر هم نمودند لاعتنا الله علی القوم الظالمین

خصیصه هجدهم از جمله القاب نمکرم است بده معلوم باد که اصل
تشریح عبادات برای شکر از مواهب اللطیفه است پس بحکم عقل بوجوب شکر نعم هر چه
از افراد تشریح لازم است که در مقام عبادت بندگی منعم علی الاطلاق از بدل مال جان کوناهمی
نمود باشد چون نعم الله لا تعد ولا تحصى کا اشهر بید الله الاله الشریف ان تعدوا نعم الله
لا تحصوها طری عبادت بندگی نیز غیر معدود چنانچه فرمود الطریق الی الله عند انقاس الحاد

توجه به این است که اینها در بعضی نسخات حذف شده است

خصیصه نورده بند

ام سلمه و در اعیان نمود و از احوال او سؤال نمود ظاهر خرد را از آنچه بیان نمودند
 ام سلمه علی فاطمه فقالت لها كيف اصيبت عن ليلتك يا بنت رسول الله قال اصيبت بين كذا وكذا
 فقد اتى ظلم الوصي منك الله سبحانه من اصيبت امامته مقصود على غير ما شرع الله في النبوة
 وسما النبي في التاويل ولكنهما اختلفا بدريه نرات احد كانت عليها فلو بالانفاق الخبر وكريه
 اتخذت بر سيد الشهداء علي السلام موارد عدلين بود از انجمن وقت لانه او اتعقله خد
 رسالت خوف و از خلافت عالم در خصيصه متفكر ذكر خواهد شد و اما كبره اش برادر
 انام در نام عمرو بن جناد فضل كامل الحاج شيخ محمد بن الملقب بصيبي الدين در اين مقام در
 زيبه بخود گفته الله دره فوالله ما اتى الحسين ملطحا وبين يدي زيبه هي تدب اخي يا اخي
 انت بن ابي علي التري لمره هذا في العجائب اعجب اخي يا اخي كيف لا ابي كما يدا مي
 وجمالك المروج بالدم تحب و در اينجا لازم است بيان نمايم حدیث شریف معتبر در فضیلت
 اتصال بسفینه النجاه حسینه رویت باسناده عن مشايخ عن تبيان بن شبيب قال دخلت على
 الرضا اول يوم من المحرم فقال لي يا بن شبيب صائم انت فقلت نعم فقال ان هذا اليوم هو اليوم الذي
 دعا فيه ذكرا ربه عز وجل فقال ربي هب لي من لذك ذرية طيبه انك سمع الدعاء واستجاب
 الله له و امر الملائكة فنادت ذكرا وهو قائم يصلي في الحراب الله يشرك يحيى من صام في هذا
 اليوم ثم دعى الله عز وجل استجاب له كما استجاب لركيائهم قال يا بن شبيب ان المحرم هو الشهر الذي
 كان اهل الجاهليه فيما مضى يحرمون فيه الظلم والقتال المحرمه فما عرف هذه الامه من شهرها
 ولا حرمه فيها لقد قتلوا في هذا الشهر ذرية و سوانساء و اتهموا بقتل فلا غفر الله لهم ذلك
 ابد يا بن شبيب ان كتبنا كتابا النبي فابك الحسين بن علي بن ابي طالب فانه ذبح كاذب الكفر و قتل عمر
 ثمانه عشر رجلا منهم فاعراض شيهون لقد بكى السموات السبع و الارضون لقتله و لقد نزل الى
 الارض من الملائكة و بعثت الاف لنصره فوجدوا قد قتل منهم عند قبره شعث غبار ان يقوه
 القائم فيكونون من انصاره و شعارهم بالتارات الحسين يا بن شبيب لقد حدثتني ابي عن ابيه

الشيعة هم الذين...

خصیصه نورده بند

عن جده انما قتل جدي الحسين امطره السماء دما و زابا امر يا بن شبيب ان يكتب علي الحسين
 حتى يقبره موعان على خديك غفر الله لك كل ذنب ذنبه صغيرا كان او كبيرا قبله كان او كثيرا
 يا بن شبيب ان سرتك ان تلقى الله عز وجل ولا ذنب عليك فزر الحسين يا بن شبيب ان سرتك ان
 تسكن الغرق المبني في الجنة مع النبي صلى الله عليه و آله فالعن قتل الحسين يا بن شبيب ان سرتك
 ان يكون لك من الثواب مثل ما ان استشهد مع الحسين فقل مني ذكرك بالحق كنت معهم فافوز
 فوزا عظيما يا بن شبيب ان سرتك ان تكون معاني الدرجات العلى من الجنان فاحزن الحزننا
 وافرح الفرحنا و عليك بولايتنا فلوان رجلا نولي حجر الخضره الله تعالى يوم القياض و معلوم باد
 كبر حدیث شریف منضم من طالع عدیه که بیان هر يك از انها محتاج بتفصيل و تطويل
 ولی بحسب جمال بعض از انها تمام هر چه که ما لا بد رك كذا لانه كذا **مطلب اول**
 در بیان فضیلت ماه محرم است شهر الحسين است و مقابل رمضان شهر الله معلوم است
 محرم بواسطه اتصال حضرت سيد الشهداء خلائق عالم مخصوص نموده و صبا و خد
 روز اول ان وقت استجاب عوان قضای حاجات چنانچه خود حدیث مذکور است
 مطلب كك روز عروج ادرين بهشت روز سيم ان حضرت يوسف زچاه پيرن امدر و در
 حضرت موسی از در با عبور نمود روز نهم در كوه طور با خدا مناجات نمود روز نهم حضرت
 پونز از شك ماهی پيرن امدر موسی و يحيى مریم در اين روز منولد شدند و روز دهم شهناك
 حضرت سيد الشهداء ائقاف فناد روز شانزدهم بيت المقدس قبل نماز كردید روز هفدهم
 عذاب يا صحاب قبل نازل شد و در روايتي كاف حضرت فاطمه عليها السلام بود در بيت و نيم
 حضرت سجاد صلوات نمود و اين ماه را در جاهليت احرام بسیار بود و قتل عارت را در ان حرام
 دانستند و بدقتان منافقان امت پيغمبر اخر الزمان در اين ماه خون دوستان و فرزندان
 سيد بشر احلال دانستند و هتك حرمت اهل بيت نمود چون فضیلت و امتيازات اين
 ماه واضح شده باشد انسكه انما از حيثياتي شبا هت بماء رمضان دار و فسرست انما

عليه السلام

خصیصه نوزدهم

راه معترض باید شد رمضان را اسامی متعدده است شهر الله شهر الرحمن شهر المغفرة
 شهر العفو من النار شهر امان اسمهاست هوشهر الحسین شهر الغراء شهر الحزن
 شهر البكاء شهر التباکی رمضان شهر دعیم فی الیضیافه الله محرم شهر دعیم فی العزاء
 الحسین رمضان برای دعوت بضیافت الله ملائکه از طرف دعوت میکنند برای
 دعوت این غراخانه چندین داعی هست **اول** حضرت احدیت که از بد و خلقت
 در جمیع عوالم طولیه و عرضیه و عالم ارواح و مثال دعوت بن غراخانه نمود داعی
 در قیام جمیع ملائکه از بد و خلقت الی یوم القیمه بالنسبه مختلفه و کیفیات متعدده
 خصه و صامقین از انقاد داعی **سیم** جمیع انبیاء بود که هم دعوت این غراخانه
 مینمودند و هم از حضرت خواجه الهی مینمودند و در این غراخانه را مقربین از انقاد
 چون حضرت ابراهیم و زکریا باین موهبت فائز شدند **داعی چهارم** حضور
 حضرت پیغمبر از قبل زولادت این مظلوم نادر و زبک رحلت نمودند هم دعوت مینمودند
 موارد عدید و هم خود اقامه عزای مینمودند و کذا الخیرش امیر المؤمنین و مادرش حضرت
 صدیقه برادر و اولاد او و ائمه اطهار که مادام الحیات هم داعی بوده و هم خود اقامه
 عزای مینمودند **داعی پنجم** صاحب همین کتاب حضرت زینب بوده انهم در مجالس
 در کربلا از اوان ورود در کوفه اماکن متعدده سر کویچه بازار بالای شهر مجلس برپا
 مجالس دیگر شام در روز و ازان مجلس بدید در خرابی پس از مخصی از مجلس مجلس مستقل
 نزدیک لوه را جمع میکردند در روزانه مدینه حرم جدش سر قیام مادرش حضرت زهرا را
 منزل خود مجلس تمام عمر خود داعی بود **داعی ششم** خود حضرت سید الشهداء بود و به
 دعوتهای مختلفه اول مرتبه در عالم مثال و بعد در این عالم ملک شهادت در زمان
 جد و پدر و مادر و برادر و ملائکه عدیده بعد از انعام مکرر دعوت نمود خصوصاً
 خروج از مکه و بعد از ولش بر منزل ناگرایانه روزه خصوصاً روز عاشورا بحکایت مختلفه

داعی پنجم صاحب همین کتاب حضرت زینب بوده انهم در مجالس در کربلا از اوان ورود در کوفه اماکن متعدده سر کویچه بازار بالای شهر مجلس برپا

خصیصه نوزدهم

کاهی بلسان موعظه و نصیحت زبانی بیدان غربت و حدت کاهی بکرم فائده و ملاحظه
 زمان دیگر بطریق استنصار بعد از همدیگر بطریق منی حضور در وستان چنانچه در
 لیکه در یوم عاشورا جمعاً نظر دینی واضح تر از این نیز فرمود ان سمعتم بغریباً و شهیداً فاند
داعی هفتم پیراهن یار پاره انحضرت بود که در شام و کوفه و مکه و مدینه و مدینه
 را منقلب افکار داعی ناز و زقیامت هم سال روز اول محرم از طرف عشر روز به این اثر
 معلق نمود ناز و عاشورا بعد از این بر مبدانند و لذا از ابتدای محرم کلبه حجره ان عوالم علوی
 بلکه مادام عوالم سفلیه که تعلق با انحضرت دارند منقلب عزادار و محزونند **داعی هشتم**
 جمیع عوالم علویه و سفلیه و فلکات نفوس و جزئیة سلسله طولیه و عرضیه که نسبت هر یک مختص
 بتفصیل است با جمل درضان شهر دعانکم فی مستجاب محرم هم دعانکم فی مستجاب چنانچه
 اول همین حدیث مذکور شاهد است رمضان هم نومکم فی عبادته انقاسم فی سبیح
 محرم الحسین هم نوم الهیوم فی عبادته نفس المهوم فی تسبیح رمضان بیع القرآن محرم
 و بیع البکاء و رمضان شهر القیام و الصیام محرم لذلك شهر القیام و الصیام محرم
 محرم شهر الصیام بد و اعتبار است **اول** بلحاظ خود حضرت سید الشهداء که در
 اینماه روزه گرفت حقیقت روزه که اولین آخرین چنان روزه نگرفتند بلکه روزی سی
 اعیاء و اقیاء روزه کردید کف نفس نمودن جمیع منظران معلوم و از محبت عبال
 و اولاد و اموال و اصحاب احباب برادران و جان و شیره ان استخوان و مغز استخوان
 که تفصیل بیان انها مناسبت با کتابانیهست **داعی نهم** بلحاظ اولاد و دوستان ان
 حضرت که بواسطه اشتغال بجزن و عزاداری برای انحضرت خود را از جمیع لذات نیک
 داری منتهایند و رمضان شب قدری دارد که بهر استیانت عبادت هزار سال و از
 سلطنت هزار ماهه برای امیه محرم شب قدری دارد که شب عاشورا باشد که لایق
 سبب سلطنت هزار ماهه نبی متهشک و باعث خزن و اندوه و موجودات احبابی

نوحه و کبر بر سر سبط پیغمبر بر این افضل از شب قدر بلکه اگر یک با شامیده و مندرک
 عطر حضرت سیدالشهدا شد تو این زیادت از شب قدر چنانچه روایت سمع شاهد
 بر اینست رمضان شهر نفع فی ابواب الجنان و بقیع فی ابواب النيران شهر الحسین هم
 نفع ابواب الجنان للموسلین به علی السلام و بقیع علیهم ابواب النيران بلکه حتم خاموش
 میشود چنانچه در حدیث وارد شده یک فطره اشک بر مصیبت حضرت در پاهای ازاده
 را خاموش میکند **مطلب دیگر** در مقام ذکر معایب مثال این امت است که
 اهل جاهلیت بان وحشیکم و بی تربیتی که جزه طبیعت آنها و بان سواخلاق که چون حشر
 الارض بوده رعایت شئون آن ماه نمود و جنک و جلال و نصیب موال که جزه طبایع آنها
 و از عادات برینها احرام الهذا شهر موقوف و یا سودگی بجای خود مستقری این
 با اینکه در علم اسلامی متمدن و بیا نون منقده محمدی متمدن چنان وحشیکری
 و ظلم با اولاد پیغمبر خود نمودند که وجدان هیچ ذی شعوری را ضعیف نمیشود نسبت به اعدا و
 خود چنین معامله نماید فضلا از اینکه بر بوق اخلاق و واسطه الفرض بین الله و الخلق
 و مرتبه آنها کسب بیکرک وجود آنها عیب صاحب ثروت مکت چنان وحشیکری
 نسبت آنها نمودند و از بیت کردند که اگر از بیت آنها اشرفین عیارات بود زیاده از این
 مقدار از بیت ممکن نبود عجایب پیغمبر که رحمة للعالمین حیات ما انزل رحمت بر امت و ارضی نشد
 جنازه اش آسمان برده شود برای اینکه مباد اعداب بر امتش نازل شود با اینکه بیست سال
 او از بیت او آنها را تربیت و در حق آنها دعا میشود با اینکه انبیاء سابق چون ام آنها در
 مقام ادیت و از ارشان بودند نفرین بر آنها نمود چنان پیغمبر رؤف مهربانی بجز اینک بود
 از این بریست امتش در مقام اضحی اول خانواده و انقطاع نسلش بر آمدند و الا الله مضر علی
 مفت و فقط بعد از چنان ذلک و خاری بر اولاد و احفاد او و او وارد آورده اول محبت انبیا
 خلع سلطنت بودای منصفین عالم دی کوش فراوانی و ناله جان گذار ممال محمد را

و اینست که در این کتاب
 در بیان عیارات
 و عیارات
 و عیارات

ابا جبر پیغمبر و نیز تربیت این بوده که نسبت بدو بر او چنان کج رفتاری شود بعضی از آنها شهید
 و برخی اسیر و فراری در اغلب تواریخ اسلامی غیر اسلامی مسطور است خاصه در تاریخ
 اسلامی جری زبلیان که از مورخین متأخرین مسیحی است در جلد اول کلامی دارد حاصل
 ترجمه اش اینست در بدو اسلام چون پیغمبر اقوام ارحام خود را در منزل دعوت نمود برای
 تبلیغ رسالت خود بانها فرمود که بیاید ایمان بیاورد و برادر و وصی من باشد احد
 یسر علی بن ابیطالب و از اجابت نمود بر دانا بان مسؤرنیست که همین کلام نص بر وصیت
 و خلاف آنحضرت است قطع نظر از باقی بر این حکم منقده ما از همه اینها قطع نظر نمودیم
 میبکیم اینها موافق انصاف است سلطانی از این عالم برود و داماد دلا بقی از هر چه داشتند باشد
 او را خانه نشین و اجیری آورد و بسلطنت بنشانند و اینها از آنها بیکسان و بسنگا نشین
 بل این افعال زهیده نباشد مگر از خست سر بر آنها و راجع بماهیت شهره که قابل اصلاح
 نباشد چنانچه گفته اند ما بالذات لا یختلف ولا یختلف و خلاق عالم هم خیرد اذ قال عز وجل
 وما یخیز الا رسول قد خلت من قبله الرسل فان مات وقتل انقلبتم علی اعقابکم و لا تحسبن الله
 غافلاً عما عمل الظالمون **مطلب دیگر** در بیان دستور بیست برای مصیبت زکات
 چنانچه میفرماید هرگاه بخوای بر چیزی که بگویی که بر حضرت سیدالشهدا نما غرض از این
 دستور اینست که چون که بر حضرت سیدالشهدا چون تواریخ یاد دارد شخص مصیبت
 زده که میخواهد که بر نماید مصیبت آنحضرت را مندرک شود و بر او که بر نماید که اگر تواریخ
 بی اندازه تحصیل نمود باشد و یا غرض اینست که مصیبات وارده بر حضرت سیدالشهدا
 مصیبات عالم امضیال نموده اگر شخص مصیبت زده ملتفت مصیبتهای آنحضرت شود
 مصیبت خود را فراموش نمود و بر آنحضرت گریان شود و شاید مراد این باشد که چون
 شخصی بر او مصیبتی وارد و بر او شوار باشد مندرک شود و نظر بر مصیبت خود را که بر
 آنحضرت وارد شد و این نکند راهم در خاطر آورد که آنحضرت با اینکه علت موجودان بود

نکته ای که در این کتاب
 در بیان عیارات
 و عیارات
 و عیارات

چنین مصیبتی بر او وارد آمد پس خود را با حضرت شلی دهد و بر آن حضرت که برینا بدیدم
 دل خود را خالی نمود و هم اجر کبیر بر آن حضرت برده باشد و شاهد بر این فرمایش خود آنحضرت
 است که آن سمعتم بفریب و شهیدانند بوی **ایشان** این دستور شبیه است که
 خلاف عالم مصیبت زدگان داده بقوله عز وجل الذین اذا اصابتهم مصیبه قالوا ان الله وانا
 البیداجون وجه شیب بر اهل فکر دستور نیست **مطلب چهارم** در بیان
 اشاق بکفایت شهادت آنحضرت است که مفرها بد کشته کشتن چون کشتن کوه
 و در وجه تشبیه محملاتی بنظر سید شایده عرض از تشبیه این باشد که چون کوه
 را میکشند هیچ باکی ندارند بلکه کال سرد و شرف را در آن کشتن آن حضرت را
 هم با کالی باکی و سرد و شرف بدون ملاحظه شهید نمودند شایده عرض اینست
 چنانچه کشتن کوه سفند مباح و حلال و در ملا بدون رذع و منع همین طریق آن
 حضرت را در ملا بدون رذع و مانع خون آنحضرت را مباح دانسته شاهد بر این
 فرمایش خود حضرت است که مفرها بدیم تسخا و ندمی در چندین فرقی بین شهادت
 آنحضرت و ذبح کوه سفند است کوه سفند را تشنه ذبح نمیکند کوه سفند را سزاقتقا بدو
 ضربت جدا نمیکند کوه سفند را با نیزه مشیر و چوب نیزه و سنگ نمیکشند ولی آنحضرت را
 چهار ضربه شهادت نموده بلکه اسب بریدن او هم تا خند چنانچه فرمود و بجز در جنگل بجای اقل
 عداستحوی حضرت سجاد مفرها بد با بن قتل صبر اقل صبر شاه با بن کفایت
 که ذکر شد کوه سفند را آنحضرت نمیکند آنحضرت را آنحضرت نمودند با کله هم این کیفیت چون
 اتم با اضافة در قتل آنحضرت بود **الا لعنة الله على القوم الظالمین** **مطلب پنجم**
 در بیان فضیلت کبیر کردن بر حضرت سید الشهداء است که حقیقتا کبیر اعظم
 کیمای با اثر کبیرت احمر بر یاقی نافع برای قطع امراض مزمنه معاصی همین است لا غیر چنانچه
 مفرها بد اگر کبیرت بر آنحضرت نالینکه اشک چشم بصورتش سد بر امر زده اند

کبیرت

کبیرت

غفور هر کجا می نمود باشی کوچک باشد یا بزرگ کم باشد باز یاد معلوم باد که نوسل آنحضرت
 را تا ابد عزیمت تواند داشت بحجبه بیان از نظر برانها عاجز و علم انکارش انصافا صریح
 برای روشنی چشم دوستان با ظلم شکن و علم بالا بود خود اشاره ببعض ان آثار و فوائد
اول بدیهی است که کلیه عبادات مشروط طاعات ساقی و مراد بر معین و ثواب است
 است هرگاه شخصی از عبادات با جمیع خصوصیات معتبره در آن از اجزا و شرایط با وجود
 ان ثواب را با او میدهند ولی نوسلات آنحضرت را امر و ثواب خارج از حد و عداست
 مثلا کسیکه با اندازه بال مکملی اشک از چشمش جاری شود در مصیبت آنحضرت پیامرزد
 خداوند عالم گناهان او را و او را بیکه بقدر کف در باها باشد که اگر زیاد بر این مقدار کبیر
 کند اجر او بیشتر خواهد بود پس امرش گناهان و رفتن بهشت کثرین عطیه است که
 بمنوسلین آنحضرت عنایت شود چنانچه منقولست ز من حدیثی که در بحار انوار است
 طاووس نقل نمود و من یکی و ابی و احله فله الجنة و من نیاکی فله الجنة تا کی در مرتبه
 است نزدش بهشت است چنانچه در بیانی مراتب نوسلات این کس که تمام عمر خود را صرف
 در کبیر آنحضرت نمود چه مقام و در جرد ارد نمیدانم از اینجا باید دانست که عقول فاسد
 از ادراک مقامات آنحضرت چه تمام عمر خود را صرف در کبیر و یکی نموده با اینکه در جمیع شد
 و بمن برادر خود شریک و سهم و در معامله شهادت داخل بود **آیه** ششم از
 جناب الامام و جناب عم معظم الحاج افاض سید محمد مهدی و جناب خال و من جناب فاضل
 سید محمد حسن ایدم الله تعالی مقامات هر یک را انها معروف نیز کوازی موضوع **چهارم**
 امجد صاحب الملکان المحموده و الصفاة المسعوده الحاج سید احمد طاب ثراه مقام فدرس
 و عبادت و فضل وجود و سخاوت کرد عربستان ابران معروف و در وجود و حد عصر
 و فرید در هر بود و فاک ایشان سینه سپرد و بیخ بود مطابق با کله احمد بر شرف
 اگر شرطی از مقامات ایشان و شرف مدرا کالاتشان بخوامند که تمام آنحضرت بعضی

خصیصه نور کبیر

حل بر صحت نماید ولی رقی بعلم و قیاس نسبت بمقامات کالبه انجرام هر قدر نویسم
نویس اسطره ملاقات و نبوت است بهر حال از هر سه نفر و توفیق سابق الذکر شنیدم که
مرحوم جد معظم وجه حظیر از محمد تقی خان بختیاری طلب اشرفی بودند برای
حساب اتفاقا و اتفاقا بود هنگامه گرفتاری محمد تقی خان چنانچه شرح آن گرفتاری در
تاریخ بختیاری مکتوبات است محمد تقی فدا رطلی از طلب راداده و ایشان را کتبه در
آبام عاشورا نزدیک بودند و آنوقت مجلس عاشورا مجلس خاندان مبارک
الله مستوفی عریسان و منزل خود ما از اینجهت برای ندان اسباب نگریناری حار
بجرت و محمد تقی صراحت نمایند بالاخره خیال جدا جدا قرار گرفت روضه راداده بعد قرار
دهند شب در حال رؤیا خواب بدی مجلسی است مشتمل از جماعت سادات کاسه
ابی بدست انجرام داده اطراف آن نوشته بود در هر هوجی کناه فوجی محمد اینجانب
قطره انجاد ربا بعد از خواب بیدار شد شعر را نوشته هر قدر تفشش نمود شعر از کتب
تفسیرند و بتجلیل خود را نشویند ساند و قبل از عاشورا تهیه روضه خوانی را بدید
این طلبی نوشتم در اینجا ناند کاری از انجرام و مؤمنان بفرات فائحه ارواح دروغی
را شاد و یاد فرمایند **سوره** چنانچه اشاره نمودیم هر عباد بنوعی است و مفدا ما
و شرایط معینی است که وجود آن موقوف بر ایجاد آنها است که این از حصول همه آنها اثر
حاصل میشود ولی توسل بانحضرت بسط و بدون شرط و جزا است و محتاج به هیچ فصدی
باشد چنانچه میشود شخصی خالی الذهن تحصیل این عبادت نماید مثل اینکه اسم حضرت
برد شود و او منقلب گردد چرا که این اثر مکنون در نام مبارک انحضرت است چنانچه بختش
مکنون است در قلوب و اعلا من آسمان کسر قلب است عند استماع اسم الشریف مشروط
باینکه عند الاستماع نفس موجه بقوه خالیه باشد که در این حال به اختیار وقت شنیدن
نام مبارکش که به حاض میشود چنانچه این حال برای حضرت آدم اتفاق افتاد که گفته ذکر

خصیصه نور کبیر

الحامس بکسر قلبی این اثر در نام خواهرش زینب نیز مکنون است **اشرف** این کیفیت
عبادت در توسلات از زینب نیز مکنون است چنانچه در خصیصه کبیر کردن بر آنحضرت
خواهد شد انشاء الله تعالی **سوره** از برای هر یک از عبادات امان و عاها است که
هرگاه میشود شخص عبادت میکند ولی نتیجان معصیت بلکه گاه شود نتیجان شرک
بجوشد زیرا که شیطان و نفس را چنان سلطنت بر انسان که معصیت را بصورت
عبادت و عبادت را معصیت جلوه نماید و طاعت را بمعصیت و با وجی ضایع نماید
سازد ولی توسلات بانحضرت از این امان و عاها است سالم و شیطان را راه در آنها
چرا که روز عاشورا شیطان از کربلا فرار نمود پس توسلات بانحضرت نظیر فلیند چنانچه
شیطان بر همه اعضا ساطع قلب که مخصوص ذات احدیت است که قابل از برای تجلی
الاهیه است که میتواند بهم عبادات صکر ساند بجز توسلات بحسبیه که انظار
قلب مخصوص ذات احدیت چنانچه طلب را است فرمائید بر سایر اعضا است همین
طور توسلات بانحضرت را است سلطنت است بر باقی اعضا و لذا از اولین و آخرین
گفته از سلسله جلیل انبیاء مرسلین ملائکه مفرین بهر تیره و مقامیکه نازل شد و
برکت سائل الحسبیه بود چنانچه حکایت اینکه حق عزوجل مصائب انحضرت را برای آنها
ذکر نموده برای همین بود که انحضرت کبیر نمایند و تحصیل این عبادت جلیل نماید که
اشرف عبادات است حتی برای جنت که اشرف انبیاء بود در موارد عدید جبرئیل خیر
فرزند شرمسار بلکه وقت لادن حضرت سید الشهداء جمیع ملائکه برای تهنیت آمدن
ضمنان حضرت میکنند و انحضرت را منقلب برای اینکه انحضرت زباده از باقی انبیاء
مقامات عالی و عبادت جلیل کبیر نماید

و یک بیان پیغمبر مصائب حضرت سید الشهداء را برای پدر و مادر و برادر و موارد
عدید برای همین بود که انفا منقلب تحصیل این عبادت جلیل که افضل فریاد است

خصیصه نوزدهم

در این باب از حضرت امام رضا علیه السلام روایت شده است که هر کس در روز نوزدهم از عبادت خداوند بگذرد...

باشند و از این عبادت بی بهره نباشند پس عبادت تکلیفی شبها محل توجه حضرت احدیست
و بمقام قبول نوزدهم است همان نوسل بحضرت نما سرال عبادت است **اشکالا** چون معلوم شد
که اجر و ثواب الحسینیه از حد حصر خارج است میتوان گفت که جبران مظالم بزرگان مشهور بود
که هر نفسی از عاقبت محذود و معاین و اجر نوسل غیر معدود چون روز قیامت شود
از ثوابات منسل که نموده و بصاحب حق باندازه حشر دهند بلکه میتوان گفت چیزی هم
از او کم نمیشود چرا که خود حضرت سید الشهداء خصما و مؤسلسین را راضی خوشنویس میباید
و این هم بسبب نیست چرا که یکی از مواضع قیامت موقف هیات است که در آن مؤمنان چون
الطاف الیه مراسم بنیاد میبندد برای تحصیل آن فیوضات کثیره از حقوق خود بماند بگرد
و باند رجات عالیات و اصل شوند با مؤمنین که در این عالم حاضرند مال و جان خود را فدای
حضرت سید الشهداء نمایند در این عالم هنگامیکه صبر کند حضرت را با سر بریده و در محرابی
مخشور و در فریاد همه اهل محشر بلند باغمال حضرت از آنها استکار غفوار مؤسلسین باحضرت
ابا و علی ان بزرگوار میباید کلام عقل سلیم چنین مطلبی را قبول نمیداند پس بدان از ثوابات
مؤسلسین باحضرت چیزی کم نمیشود **اشکالا** چون معلوم شد که نوسل بحضرت سید
الشهداء افضل طاعات و اجل عبادات و اکل قرآنت است بطلب هم معلوم است که هرگز زیاد
تر از این خیر فیض خوشه چید مراب و زیاد از دیگران کرد بد پس چون در مقالات گذشت
ما معلوم شد و بعد هم واضح میشود که حضرت زینب تمام عمر خود را صرف در تحصیل این
عبادت جلبل نمود چنانچه از روز عاشورا تا روزیکه از دنیا رفت هر روز مشغول کرد و ناله
بود چه گونه ممکن است احصاء مراتب فضایل چنین کسی را نمود بجز اینست که اعتراف بجز
نمود و بگذردیم فلم ایجا رسید سرشکست اگر اهل ذوقه مراد را فهمیدی زیاد بر این توضیح
ممکن نیست **اشکالا آخری** شاید بعضی از قلم معرفت تقب کنند که چه میشود
در ادا این نوسلات جز تپه چنین حسانت کلمه عطا میکرد و چنین کسی بلدند که این عطا

خصیصه نوزدهم

از لایمت نوسلات نیست چنانچه شخصی سببی تعارف سلطانی بود سلطان او را بخلع
ناخه مخلص و عطایای و افره عطا نموده در صورتیکه آن سبب را قبی نیوزد بلکه عطای
زیاد در مقابل هدیه مختصر اندازد معطی است پس این هم عطا با از خزانه کرم اکرم الاکرم
است که بلا بیهوده کثرت عطاء الا جورا و کرمات و ثانی این عطا با اجر خداست حضرت
سید الشهداء و ارواح العالمین له الفداء هستند که بنوسلسین باحضرت نوزدهم میشوند
و چون خدمت انحضرت بزرگ اجران بزرگ باده و چون در روز قیامت عمل هر عملی
بوجه اتم و اعلی بود و لذات نوسل بحضرت و کان له الذنوب و الخطایا بغفرله اکراما انحضرت
الحسینیه و اظهار القامات العالمیه ذنب کان فلیلا کان او کثیرا صغیرا کان او کثیرا ذکا
مقام مطالب و اسرار است که ذکر آنها از رشته کلام خارج است ولی بطریق فصر است
بعض آنها را متعرض میشویم چون انحضرت سبب بقا و دین مبین شده که سایر اکرم
باحضرتند چنانچه از روی غفلت و جهالت در امور دینی بی مبالاات بوده اجلا لا
انحضرت بحاجت شامل میشود انحضرت منحل مصائب بزرگ شد که جبران معاصی
بزرگ مؤسلسین نماید زخمهای قلبی انحضرت ندارد معاصی قلبیه زخمهای کوچک ندارد
معاصی صغیره اجلا لا انحضرت اصائب روحیه قلبیه جسمانی بود که ندارد معاصی
مختلفه مؤسلسین بافانشو اذ انشئت الجاهله حسینا لکن لعل الاله قریب من
و همچنین انحضرت جمیع عبادات و انواع انهارا علی وجه الحقیقه و الکمال مثال نمود که
مکمل بواقف عبادات مؤسلسین باشد مثلا افضل عبادات نماز است لصلو و خیر
موضوع بلکه فرمود الصلوة عمود الدین ان قبلت قبله اسواها انحضرت هم نماز را زیاد
نمود و هم روح نماز را بجا آورد که تدارک نقص صلوة مؤسلسین نماید از عبادات جلبل
که یکی از ارکان اسلام است روزه است انحضرت هم زیاده نمود و او را هم بجا آورد حقیقت
انرا چنانچه سابقا ذکر شد برای جبران نقص روزه ها اموال داد برای تدارک تقابض

در این باب از حضرت امام رضا علیه السلام روایت شده است که هر کس در روز نوزدهم از عبادت خداوند بگذرد...

عبادت مالک با جمله عبادتی که ملاحظه شود و مظلوم در روز عاشورا استبان نمودن
اکثر از این در مقابل هر عبادت نافعی عبادت کامل دارد که تدارک نافعی نماید فران خوا
فضیلت فران بر مستقیم تار و سنور نیست و حفظان واحترامات و نکره داری شئون
ان بر هر کس واجب و لازم است پس است و شرافت نکره کلام اللهم و بعد بسلامت
پناهی است چنانچه فرمودانی تارک فیکم الثقلین کتاب الله و عزیزی و یکی از شفاعت روز قیامت
است پس آنحضرت موارد عدیده چنین فران را تلاوت نموده برای اینکه کسان را که در
جهالت مراعات شوائب قرآن نموده از محاصره قرآن با آنها نجات دهد بالای نوزدهم
تلاوت نمود مجلس این زیاد و بزیاد تر تلاوت فرمود اموال الشریع بفران برای جبران مظالم
اصحاب نیز تلاوت نمود برای شفاعت پیران کینه کار صوفیه دل و جوانان فریانی نمود برای نجات
جوانان بد کردار متحمل اسپری و ذلت عباد شد برای نکره داری زبهای خجالت شفاعت
مواردی خجالت کشید برای اینکه در و ستان و منوسلان باحضرت روز قیامت علی
رؤس الاشهاد خجالت نکشند بعضی از آن موارد را ذکر نمایم **اول** از روی شیب جگر
علی اکبر وقتیکه طلب اب نمود در **دوم** از حضرت گد و مرثیه اقل و قتی که طلب نمودیم
و قتی که عورت طلبید و آنحضرت از حضرت او گفتند **هر** از سکنه امام موارد منعده در
از علی اصغر وقتیکه او را برد برای تحصیل آب تهر سه شعبه باو دادند **سوم** از زباب
مادر علی اصغر وقتیکه فرزندش را از اجب داد ششم از زلیلی مادر علی اکبر وقتیکه
خبرگشته شدن فرزندش را باو داده **هفتم** خجالتش از جمیع اهلیت خود که
نخواست نه از آری نماید و از آن محالک نجات دهد **هشتم** خجالت آنحضرت
از خواهر خون جگر خود زینب که آن خجالت داشت چنانچه در ضمن خوابیکه حضرت
سکینه نقل میکند که در عالم رؤیا حضرت فاطمه آنحضرت سیدالشهدا فرمود و چون نظر
مرحمت بخواند نمیکنی حضرت فرمود من از او خجالت دارم و همچنین موافق بعض عبارات

منقول سر حضرت بالای نوزدهم و در پشت طلا چون بطرف حضرت زینب مقابل میشد
چشمهای مبارکش بسنج چون بطرف دیگر حرکت داده میشد دیده ها را باز می نمود
دلالت خجالت آنحضرت است بالجمله از این مطالب معلوم میشود که هر کس از روی تفکر
نظر بد بوان اعمال خود نماید و از این چون این نبت عاصی سپاه بندگان موصول بیک از
حسبه شود ما این و نا امید خواهد شد چرا که باس و نا امید می آنحضرت و انصار
و عبادش از نجات خود سبب عدم باس و نا امید می مابندگان کند کار شده تمام
کناهم یک حسین دارم در اینجا این نبت کند کار بد رکاه کرد کار عرض میکنم اللهم چون
نظر بصحیفه حسانت خود مینمایم از همه چیز خالی و چون بصحیفه سبب انرا سبب
هر چند که تصور کنم خود را از آن بی بهره و هر سبب که ملاحظه میکنم فردا کثیر را دارا
هستم چون ملاحظه سفر خود را میکنم آن را دور و دوازده وقتیکه ملاحظه استغداد
وزاد خود مینمایم خود را غیر مستعد و بی زاد می بینم تصور روز قیامت که میکنم کلیه
دو صف می بینم اصحاب یمن و اصحاب شمال اگر در باصحاب یمن تمام خود را از این
بینم و اگر طرف اصحاب شمال متوجه شوم از عذاب و عذابت ترسانم با اینحال متوجه شوم
امید میکنم دارم بعطف چادر حضرت عقبه حد در سال تمام المصائب حضرت زینب
استان نجات دهنده اطفال حسینی از مظالم بنی امیه اللهم اگر کرد کار امید مریانا
امید مکرد ان ای ناظرین در این اوراقی شمارا بختیقت محمد وال و قسم میدهم که مر از
این دعا فراموش ننماید باشد **آنها** که در جمیع امتیازات مذکوره حضرت زینب
با برادر خود شریک و سهم بود پس همه آثار مسطوره برای مؤسسان این مجمله نیز
منظور خواهد بود زیرا که در جمیع مصائب مذکوره با برادر شریک بود **ششم**
در بیان فضیلت بارت حضرت سیدالشهدا است که مبروای بلای پسر شیب کرد و
داری ملاقات تمامی خلایق عالم را و کنایه بر فو نیا شد پس زیارت کن حضرت خاتم

در این خصوص
نیز در این خصوص
نیز در این خصوص

تخصیص نور زيارت

الشیات اشیاء این تشریفات برای زیارت آنحضرت و این مواهب برای ذراتین
 آنحضرت بنظر غریب بسیار چرا که این الطاف در ذرات و جمادات و صدقات حضرت است
 الشهداء است که از مدینه تا مکه و از مکه تا عراق منحل شد برای نگرانی حقون الهی
 پس چون آنحضرت چنین نمود و با دل شکسته از مکه بطرف عراق حرکت فرمود خلاف
 عالم که امنی برای آنحضرت مقرر نمود که بیان از نظر بر و قلم از نظر بر اینها اجزای صراحت
 از انجمن زیارت آنحضرت و تفصیلت در این زیارت هم حسی بر زیارت خودش در کتب ترمذی
 داد و زیارت آنحضرت را بر زوار خودش چنانچه اول نظر رحمت بر زوار آنحضرت بعد بر زوار
 ستم زیارت خود را با شرایط و اجزاء قرار داد که بدون شرایط و اجزاء باطل و بدون بعض
 از آنها کفاره معین نموده ولی زیارت آنحضرت را ببطبدون جزء و شرط و اگر در بعضی
 اشاره بمعرف نمود اشاره بمرتبه کمال است چهارم زیارت آنحضرت را موجب دفع درجا
 و وصول بمقامات عالیات گردانند چنانچه مقرر داشت که شبهای جمعه ارواح انبیاء
 و اوصیاء و مؤمنین و جماعت مملکت مقررین بر زیارت آنحضرت برای نور بمقامات عالیات
 و لذا هر کس آنحضرت را شب جمعه زیارت نماید ارواح بکصد و بیست و چهار پیغمبر او
 مسافر نمایند پیغم اول زائر آنحضرت خلاف متعال بود اگر چه از ابتدا خلفت نور حسنی
 خلاف عالم و در زیارت نموده الی الابد و در چند مرتبه از آنها با خصوصیتان بود اول
 وقت خلفت آنحضرت در عالم مثال دویم زمان ولایت آنحضرت ستم در ایام صباوت
 آنوقتیکه پیغمبر فرمود وضع الله بده علی رأس المسین ستم وقت حرکت از مکه برای کربلا
 که جبرئیل حاضر بود و دعوت مینمود بیعت با آنحضرت چهارم عصر عاشورا زمانیکه
 روح آنحضرت را بریند باعلاء علیین ششم زیارت نمود آنحضرت را بجلد عرش ملائکه
 مقررین بلکه جمیع ملائکه آنهم در دعای زمانیکه انوار قاهر مشغول تقدیر و تسبیح الهی
 بوده که هر یک منوید شد آنحضرت که فتاوة آنحضرت را بریند طرف آسمان آیتام جلیل

این مواهب را در کتب معتبره
 ذکر کرده اند

تخصیص نور زيارت

و کز بعد از شهادت شرب جمعه و همچنین زیارت نمودند آنحضرت را جلد و پدروما
 و برادرش از زمانیکه منوید شد تا وقتیکه در این عالم بودند هنگام شهادت هم حاضر
 شدند چنانچه از کلام حضرت علی اکبر مستفاد میشود خواب ستم شاهد مطلب
 شب از دم نیز زیارت نمودند چنانچه از ساریان نقل شده خانه خولی مجلس این زیارت
 و نیز در محمل است هم آمده باشد بالجمله از این آنحضرت همه موجودات بود و هر کس هم
 با اندازه استعداد و قابلیت خود فیض برده و مسلم است که هر کس زیارت آنحضرت را در دنیا
 نمود بیشتر از ثواب تحصیل نمود و مقامات او رفیعتر گردید پس چون حضرت زینب و ح
 و ارواح العالمین قداها زیاده از بسیاری از مخلوقات الهیه زیارت نمود از روی همین
 ملاک معلوم میشود خصوصاً که زیارتش از هر جهت کامل بوده اینمکه از بد و خالف
 انوار قاهره محمدی الی الابد زائر برادر بوده چرا که زیارت چنانچه مسطور شد عبارت
 از حضور عند المراد است و آنحضرت همیشه حاضر خدمت برادر است ولی در اینجا
 بعضی زیارات خصوصیه آنحضرت میباشد نمود اول در ایام طفولیت آنمظلوم چنانچه
 هر وقت از زیارت برادر محرم میشد که میهنمود که در پیش زیارت آنیکه در کربلا نمود
 چنانچه در خصیصه محبتش واضح میشود و در کربلا زیارت نمود وقت وداع برادر که
 آنهم چهار مرتبه بوده و کثرت وداع برای شش آنها بوده چنانچه وحش واضح است
 در مملکت آنهم مراتب متعدده زمانیکه داخل میدان آمد و بدید شمشیر است که برین
 برادر وارد میشود که هر یک آمد شمر بر سر سینه برادر نشسته دید و قتی که خواست از کربلا
 بطرف کوفه حرکت نماید برای زیارت و داعیه آمد که در آن زیارت کلبه کائنات را
 منقلب نموده حتی دشمن و اسبهای مخالفان هم منقلب از سنک ناله خیزد وقت وداع
 یاران چهار مرتبه کوفه آنهم مراتب عده در روانه کوفه داخل کوفه و باز از مجلس این
 زیارت ولی در این زیارات فقط سر را زیارت نموده بجز زیارت نمود در شام در

این مواهب را در کتب معتبره
 ذکر کرده اند

دوران وسط کوه و بازار مجلس برید داخل خرابه در آن مجلس که تریه بود برای عزاداری
که سه هزار آوردند ششم در مراسم از شام برای مدینه در کربلا در این مرتبه زیارت
مفصل نمود پس از این بیانات مسطوره معلوم شد که آنقدره را مقامانی بوده که
از ادراک آنها ناقص است اما اینکه قلب آنقدره حرم حسین است و محل تجلیات نوار است
آنچه بنویسند آن عارف که گفت هر که طالب دیدار حسین باشد نگاه بدین
شده زینب نماید پس آنقدره را آنقدره بود **اشاره** آنچه در پیشین برای آن
در اذاعتیوت و بیکی آنحضرت است که برای خدا مفضل شد و این منافی نیست با
و چه که سابق ذکر نمودیم پس چون این مظلوم صبر بر چنین غریب نمود خلاق عالم مقرب
داشت این همه اجر و ثواب برای اینکه حرم آنحضرت غریب نماید و این همه خصوصیات
و فضیلت زیارت و افعال مختلفه را همین تر است که حرم آنحضرت غریب و حالی نباشد
بیشتر آنچه چون معلوم شد که این همه ثوابات زیارت در اذاعتیوت است بود
مستوان ادعا نمود که این همه ثوابات نیز برای زیارت حضرت زینب معتبر است چرا که
آنقدره در تمام خدمات شریک بود بلکه جزء العلة بوده که اگر اسیر مظلوم شود
خدمت حسین ناقص میماند چنانچه همین نحو که خدا خواست شهادت حضرت
سیدالشهدا را چنانچه فرمود ان شاء الله ان براه قتل او همین نحو اسیر مظلوم را
خواستن ان شاء الله ان براهن سبب او را در اینجا و مطالب است یکی شهادت
آنحضرت دیگری سبب زینب که این دو مام منعلق اراده الهیه بوده پس اجر بیک
در اذاعتیوت عمل بزرگ مقرر شده برای هر دو بزرگو است چنانچه هر که نمودن بر
انکه اجر هر یک نمودن بر حضرت سیدالشهدا را در چنانچه شرح آنرا در فصل بیست
خواهم نمود **مطلب** در بیان اجر و ثواب شمی نمودن با دشمنان آنحضرت
ولین نمودن آنها معلوم باد که اصل بری از فرود دین و ثوابان از حد خارج فلسفه

در این فصل از آنکه...

ان والحق است زیرا که بجز از اسباب حق و راست و دلیل بر وجوب آن کتاب و سنت
و عقل و اجماع است و بیان تفصیل آنها از وضع کتاب ما خارج است ولی در تیری از
آنحضرت خصوصیتی است که اگر آنحضرت در این حدیث شریف ایشان با اجر و ثواب آن شد
میفرماید هر که لعنت بر دشمنان آنحضرت نماید یعنی تیری از آنها نموده در پیش غنیمت
در ظل ظلیل حضرت اقدس نبوی با کمال خوشی کامکار خواهد بود و این مطلب بدیهی است
که اعمالی در جات عالیات متعلق با آنحضرت است از اینها مستوان استکشاف نمود که تیری
از اتم عبادات است خاصه از اعداء آنحضرت و لذا اول وجوب تیری از اعداء آنحضرت
نمودن آن اقدس واجب الوجود بوده که بر خورد واجب نموده توبه همه سیدکان را قبول نماید
مگر توبه فائزین آنحضرت را با اینکه ارحم الراحمین و اگر والا که همین و ثواب المذنبین مع ترک
او جبه علی نفس که تمام قهاریت خود را نسبت بقوله آنحضرت ظاهر نماید و باشد
المعاقبین فی موضع النکال و التعمیر و لعظم التجربین فی موضع الکبریا و العظمی **کرم**
وجود مقدس مصطفوی بوده با اینکه رحمة للعالمین و شفیعاً للمذنبین و شیطان متوقع
شفاعت آنحضرت ولی قتل آنحضرت از این قبض محروم اولئك ان بنالهم شفاعتی انرجوا
انتم قلت حسبنا شفاعت جده يوم الحساب علاوه بر این بر افعال تیری نموده و **بیشتر**
جمیع انبیاء و اوصیاء بود که از آنها تیری نموده بلکه بسیاری از آنها بواسطه لعن بر قتل آن
حضرت از بیانات نجات یافته **چهارم** عموم ملائکه بلکه کافر مجذبات و ملکات
لعن بر آنها نموده **پنجم** خصوصاً ائمه طاهیرین صلوات الله علیهم اجمعین بوده
که در موارد عدیده اظهار تیری نموده و خود را معرض هر گونه خطر در آورده **ششم**
عموم مؤمنین و مؤمنات که فلوی آنها از این حرکات الهی خارج و مفرح است تسبیح
خود را بیکر بر آنحضرت و لعن بر قتل **مقدم** بیکه ناز سبیلان غم و الم حضرت ام المصائب علیها
بوده چنانچه در موارد عدیده بداعطن و لعن بر آنها نموده و معایب و منالها را بیان نموده

در این فصل از آنکه...

حتی اینکه در مجلس این چنان تبری نمود که ملعون اراده قتل بخذره و نمود و گفتند بعضی
 از اهل تحقیق در معنی این نظر که دخلت بنیب علی بن زیاد و هر تسز وجهها بکها چسبند
 با سنین همانا عدم تحمل از دیدن اعداء برادر بوده و الا مکشفه نبوده و فناع و صله ایستکه
 دور سری پیچید ربطی بطرف صورت ندارد که بواسطه بودن ان بی روپوش میاستند و در
 مجلس بزهد چنان کفر انظار او اوضح و مبهره نمود که اغلب اهل مجلس را منقلب و عقیده
 این کسزین پندست که ان احتجاج سبب تفرض او میباشند **اشیا و الا** اینها اجر و مشویت کمال
 لعن بر اعداء آنحضرت در مقابل ان جرائم است که بر آنحضرت وارد آوردند در کربلا
 و آنحضرت تحمل نموده که از صد مرتبه و شمشیر صعب تر بوده جرائمات انسان الهی التمام
 و لای التمام ما جرج الآسان و چون این ملاک در حضرت زینب سلام الله علیها تیر بوده و لذای
 اجرهای برای کسانیکه تیری از دشمنان انمکه نمائند منظور خواهند بود **اشیا و الا**
اخری سزاوار است و منین و مؤمنان هر روز با نذاره تمکن لعن بر اعداء آل محمد است
 در مقابل انجالیس که معاویة علیه السلام و امثال ترتیب داده برای سب و شتم و باخری
 بامیر المؤمنین و اهلبیت آنحضرت و این از عبادان است که اغلب از ان غافلند که
 سادات مکرر که اولوایان این عبادند **مطلب هشتم** در بیان تشریح و
 فضلی است برای شیعیان و محبان آنحضرت است که مقرر باید هر کس بخواند تحصیل
 نماید مقامی که اصحاب سیدالشهدا در کربلا تحصیل نموده تمامی حضور در کربلا و اولو
 از و اهل بیت است این است که هر گاه نماز و نیت خجری نمائند در نامه اعمال انجا ثبت
 نماید و هر گاه نماز و نیت معصیت نمائند ثبت نمائند من احب عمل قوم اشک معهم
 جابر هم در کربلا مندر که همین مطلب بود اعلی از انبیاء سلف بیرون نمائند مقامات
 از چند نال شده و در روز عاشورا اول مرتبه الشهاده عقیده خود را رسالت چنانچه
 در قرآن خود را خدمت برادر آورد همین مطلب را مندر نمود و بیان داشت که

خدمت

اشیا و الا

خدمتانی داشته که اجر هر يك از آنها مضاعف اجر شهادت بوده این نکته هم ناگفته نماند که
 اعطاء این مواهب خلاف عدل نیست چنانچه بعضی چنین کان نموده که چه میشود کسی که
 جان خود را فدا نموده با کسی که نمانده در درجه یکسان باشند و جواب ان واضح است
 که مشویت از آنچه مولا است آنچه با نفع اعطاء مینماید از انفضل است و هو بطلی این نثار
 مائتاء کف مائتاء بی اگر از اجر انها کم نموده و با نهما میداد شبهه وارد میشود ولی این نحو
 نیست **اشیا و الا** اعطاء این مواهب در از ان تمام است که در روز عاشورا حضور شیعیان
 را مشتمی بود لکن کفوم عاشورا جمعاً نظر در **اشیا و الا** که کس نماند ای کاش که در ان روز
 بود باری بنمود خشت نینب را همین اجر برای او نیز منظور خواهد بود **مطلب نهم**
 در بیان علامت شیعه بودن و بیان تولی است تا علامت تشیع مقرر باید شیعیان
 من فاضل طینت انحراف خون کفرینا و فرعون نفر جانی اگر منجی الهی خود را امتحان نماید و بعضی
 که از شیعیان هستی بنگر اگر در انام خزن مخزون و در انام فرج و شادی سرورین است باد
 نور انام رفی که انبیاء مقربین تمامی چنین رتب نموده و خلافت عالم در جانی برای اهل این
 رتب نموده و اول فرار داده که انهار انبیا مرزب نائبا عطا با و مواهبی برای انها مقرر نمود که
 از مقربین عطا نموده و لاجون حضرت ابراهیم کشف حجب برای و شد و الهی مقام انوار
 شمع در بد تمام نموده که با این مقامات رسد مقرر شد که این مقامات برای شیعیان علی
 هستند سند عا نمود که او را از شیعیان آنحضرت محسوب دارند دعای او مقام اجابت
 رسد چنانچه خلاف منعال خبر داده و ان مر شیعه لا ابراهیم و این نکته هم معلوم باد که این
 علامت کامل و این دو اثر مقرر از انکویتیات و طیفه انها هم واضح است چرا که امام و
 از یک طینت و مثل امام مثل روح و طیفات ناس نمیرد اعضاء چنانچه هر گاه روح صد
 رسد به اعضا صدمه وارد شود و هر گاه قوت رسد به اعضا با قوه شو همین
 هر گاه امام صدمه بیند بر دم صدمه رسد و هر گاه قوت باید مرده هم قوت بماند عکس

اشیا و الا

ان هم همین حال را دارد هرگاه بشهر صد رسد بامام رسیده کاین نفاذ من الاخبار و اما
نوی یعنی دوست داشتن ائمه و دوستان آنها معلوم باد که از اجل عبادات نوی است
چنانچه فرمود و ما نوری بشی منما مثل الولایه از فرغ متقنه دین است و بوجوب آن عجل
و نقل ناطق من احب شیئا احبنا به ای کسانیکه ادعای تشیع میکنند و حال اینکه در
ائمه دشمنی بنمایند بدانند شیعه نیستند خود را اصلاح نمایند یا برادران دینی که از یک
طبیعت خلق شده اید عدوت نورزید با سادات که اولاد پیغمبر و پاره های بن فاطمه و حیدر
مخاصمه نمایند بدلتان هزار اضحی نشوید حقوق آنها را ملاحظه داشته باشید چه صاحب
انها شاخصای طوبی و شیخ مبارک اند و از صالحین آنها هم باید بچشم احترام پیغمبر تحمل نمود
اجمالا بدانند سادات برکت روی زمینند دینهای پیغمبر و ائمه با آنها روشن است
کسبک نفایت نوی یاد ارا بوده حضرت زینب بوده و این احتیاج برهان ندارد زیرا که
از بدیهیات اولیاست **آیه اوله** انچه از اخبار مستفاد میشود محبت حضرت سید الشهدا
را اعتبار نیست مخصوص چنانچه فرمودان للحسن فی قلوب المؤمنین محبت و کون محبت
انحضرت سرآمد طاعات و عبادات است و انرا اجری است خاص و محبت آن هم معلوم
است چون انحضرت در راه حق از جمیع علایق صرف نظر نموده حق عزوجل محبت انحضرت
را سرآمد طاعات قرار داده و لذا محبتیکه حضرت پیغمبر و امیر المؤمنین و حضرت صدیقه
و با آن معصومین با انحضرت داشته اند محبت ابوت و بیوت بود که از علایق عالم طبیعت
است بلکه چون محبت حضرت سید الشهدا مظهر محبت الهی است و انفاقانی فی الله
بوده پس نماند در محبت انحضرت بوده فافهم و اعظم **آیه آخری** چون حضرت زینب
در محبت برادر عظامی رسیده که از حیطه تصور خارج چنانچه در خصیصه محبت آن
مخزن ذکر میشود و همچنین در محبت حق عزوجل نیز که جمیع علایق نموده لذا محبت انحضرت
از اعظم طاعات و افضل تر است و مقامات خود آنکه از حیطه تصور نیز خارج است

جعلنا الله من محبتنا چون از بیان القاب انحضرت فارغ شده شروع در ذکر کالات و مقامات
انمکه و ابتداء شمایل انحضرت را برای محبتین ذکر نمایم الله افاد کرد که اگر ما را چه ما بران
توفیق عنایت کن و نیت خالص که فرما و از وساوس شیطان حفظ فرما کشف حجاب از
مقامات فلک انسانیت انسیه الحوراء الانسیه علیها التحیات الوافره نموده باشم
خصیصه یسیر در بیان شمائل و دلائل دخترا سدا الله در ظلم عقبت بدین
خواهم پهنای فلک تا بگویم مدح ان رشک ملک اجمالا انحضرت را بالائی بلند و بجز ان
هزاران ماه و خورشید سهند و کواکب الدرری و المصباح الالهی نوی اندام بعکس در
که ضعف الاندام بوده اعضا متناسب قیافه او دال بر بزرگی و نهایت بک نام آنچه که صفت
کمال بوده و کمال در انحضرت وجود تمام و کمال بوده و فضایل صورتی و معنوی من جمیع البحار است
او وجود و اینهم عجیبست زیرا که این خانواده رب النوع و جمال و کمال بوده و بهر کس جمال
کمال رسیده از پر نور آنها بوده و معطی الثی غیر فائده بالجملة تحقیق اینمکه که از انوار فاهور در
شؤونات معنویه شبیه حد بزرگوارش حضرت شخام در فصاحت و بلاغت و کفایت تکلم
معانی بید بزرگوارش حدی رصقدر در عصمت و عفت و حیا مؤنه مادرش انسیه
در حلم و بزرگاری نظیر برادر و الا انحضرتش حضرت امام حسن مجتبی در شجاعت و بیرونی
و صبوری در مصائب چون حضرت سید الشهدا در جلالت و وفار و متانت و بزرگواری
مثال جلاله اش بلکه بطباء و این شؤونات و کالات در انحضرت عجب نیست چرا که در دنیا
سایه انبیا و سرور و صباه تربیت شده و از پستان عصمت و عفت و طهارت شین
و یاد و گوشوارش در معاش بوده خداوند اندک استعداد و قابلیت در ذات انهم که در
داره و مملین کالات انحضرت در انبیا عالم ظاهر و باهر که در بیخندای واحد احد قسم که اگر
نداین بود که از انوار مکنونه الهیه بوده ابتدا قادر بر کل چنین مصائب نبوده که اگر عسری
اعتبار این مصائب بر ذوالجبال را سببات وارد شدی چون سبب از جای خود حرکت

نوی است
کالات
و کالات
و کالات

خصیصه بیست و یکم

نمودی با این جلالت و نبالت چنان بسیار که حضرت احدیت قیام و اقامت نمود که هیچ
مقامی از احوالی و در جای از اصل بحد بگذریش فریب مرتبت نبوت و امامت بوده بلکه نبی است
خاصه تا نشد چنانچه بعد از این معلوم خواهد شد لاجمالا پس از مادرش حضرت صدیقه
از اولین بنامد و نخواهد آمد زنی مانند این جلالت در معرفت و تقوی و علم و حلم و فراخ
و عفت و دیانت و منانت و طاعت و غیرت و رحمت و عبادت و باقی کالات جسمانی و روحانی
هر کالی بصورت را بدین نحو منزه از اوج اتم و اکل را آورده و در مقام انکسار کالات
مختاره ظاهر و هویدا و بطنی نموده **خصیصه بیست و یکم** در بیان مجلسی
بخاری احوال آنکه سلام الله علیها ما نادر خصیصه ولادت آنکه از فجر المصائب نقل کرده
ولادت آنکه در ماه شعبان سنه شش هجری و این قول را نیز صحیح دانیم بر آنچه در طراز المذنب
نقل شده اکنون چون در احوال آنحضرت متبع نموده آنچه مکتشف افتاده و ولادت با سعادت
آنحضرت در شهر سنه پنجم یا هشتم هجری برده و همانا سبب این اختلاف در ولادت
حضرت امام حسین علیه السلام که شیخ مفید از در روز پنجم شهر شعبان از سنه پنجم
از هجرت دانسته و شهید در کتاب روس در اواخر ماه ربیع الاول از سنه سوم هجری میل
و بنا بر قول اول بر حسب عادت و بخاری طبیعت که اطفال را در و سال شش هفت که این
دو سال مدت فصال است چنانچه در فرانس مجلد است و جمله و فصل التلوث شش سال که
در خصوص جناب امام حسین علیه السلام که مدت حمل او شش ماه و فصال او دو سال بود
و همچنین مانند اطفال نه ماه در رحم که عادت غالبی است ولادت آنحضرت در عشر آخر ربیع
الثانی از سال هفتم هجری خواهد بود و بنا بر ثانی در ماه محرم از سنه ششم و از بعضی بزرگان
منقول است که کان بین الحسن و زینب علیهما السلام الاطهر واحد و شهر واحد و بین این
دو نفر تفاوتی نیست و هم این قول را تأیید نماید روایتی که جناب امام حسین علیه السلام
چون اطفال دیگر از شیر مادر پرورش نیافته بلکه از سینه گشنان نبوت مهمکد و سپر

مجلسی در احوال آنحضرت

خصیصه بیست و یکم

میشد چنانچه در کتاب کافی دیگر کتب مطور است و بنا بر این نواند بود ولادت آنحضرت در ماه
میلاد تولد حضرت سید الشهداء در اول جمادی الاول از سنه پنجم هجری و هم ممکن است ولادت
که در پنجم جمادی الاول از جناب صدیق بر روایت نموده اند غمخیز و بولادت سید
الشهدا تعیین نموده اند ولادت این مکرم بوده و آشنایان در تعیین شده باشد و هم نواند باشد
این معنی را نمودند و روایتی که حضرت ثقه الاسلام کلینی عطا الله مراده در کتاب کافی از حضرت
صادق علیه السلام روایت فرموده که فرمود کان بین الحسن و الحسنین علمهما السلام طهر
و کان قبله بلاد سنه ششم و عشر و از ارباب الطهر بعد از اقل زمانه و هو عشر ایام چه بسیار
قریب است فاصله طهر بین المولودین اختصاص بولادت آنند و نیز گویان دانسته باشد بلکه
در تمام ولادت اطفال حال بدین گونه بوده که بین هر کدام و دیگری فاصله نباشد نهاده
از نظری و بالجمله چون از ولادت حضرت سید الشهداء چندی بگذشت نقطه مبارک که جناب
صدیق صغری زینب کبری از صلب مقدس امیرالمؤمنین در رحم مطهر صدیق کبری فاطمه
زهرا از گرفت و کانت غور ایضا الاصلاب الشاخصه الطاهره و الارحام الزکیه اللطیفه و نفس
مقدس زینبیه و نور منوره الخوراء انست که در عوارض غیبیه نورانی و نشانی قدسیست
میگرد و در سر او عظمت و جلال از نور مقدس عالمی جدا کرد بدین اوزن اذیله علقه بر عرش
بود و همی بسپنج و نقد پس حق تعالی مشغول چنانچه در مذمات کتاب سطره از خود هم
در این وقت از بدن طیب طاهر ظاهر را بر کرد چنانچه نور مقدس فاطمه را برای کشف ظلمت
از میان آنکه نور مقدس این مکرم را برای کشف ظلمت از این عالم پس بامر خدا تعالی بدو تعالی
گرفت و بر حسب سنجیت بدو پیوست که چه خوش گفت آنکه گفت جنس را با جنس میل
است و خوشی شخص کار خوشی دارد سرگشتی هر که خود سرگشت سر روی خود
سر او نور دارد است و آنکه خود ماه است جوید ماه را یکی نواند بد ظلمت کاهرا
خورد خواهد که او نور است نوریان و اتصال جبار است پس بر حسب عادت

خصیصه بیست و یکم

و بخاری طبیعت بشری پس از روی چند عرصه وجود نشسته شهود را بنور مبارک خود نور
و بغداد و مسعود خاکی نشینان خطر خاکی را این بگانه کوهر پاک و لؤلؤ نایاب سراج افلاک
رسانید و چنانچه استظهار کردید در ما تقدم در پنجم شهر جمادی الاول از سنه پنجم با ششم
در مدینه منوره منوولد شده اشرف نفس زینب بضیاءها انفاضات بنورها ماسواها
و اما آنچه از صاحب طراز المذهب از روایت لسان الواعظین استنباط و اظهار نموده
که ولادت آنحضرت در ماه مبارک رمضان در سنه پنجم هجرت باشد مناجات بسیار از
صحیح است که بر اهل حدیث و نوارخ مخفی نیست پس بنا علی ذلک در وقت رحلت رسول
خدا صلوات الله علیه و آله این نخل در بیخ ساله با شش بوده و این اول صیغی بوده که بر آن نخل
دو جهان و بلا کشید و در آن وارد آمد و چندان نکتی از رحلت رسول خدا صلوات الله
که مصیبت صدیق کبری و وفات آنحضرت روی نمود و پس از وفات آنکره جناب زینب
و ام کلثوم در حجر زینب پدید بر زکوار بردند و بر حسب وصیت فاطمه علیها السلام امیر
المؤمنین امامه دختر خواهر آنکره را نیز بیخ اختیار نموده و بخانه آورد و امامه زنی از
صالحات دنیا بشمار میآید و پیغمبر و از بسیار دوست داشته و امامه آنچه از محبت
و شفقت خدمت گذاری بود نسبت بحجاب امام حسن و امام حسین در زینب ام کلثوم
علیهم السلام بجای میآورد و عمر مکره زینب علیها السلام در وقت وفات مادر و قریب
بعفت بوده و بر روایت ناسخ النوارخ نگاه که صدیق طاهره وفات نمود حسن حسین
در پیش روی پدر نشسته همی بگریستند ام کلثوم زینب علیها السلام بر فی او میخورد
خود را بر دانی پوشیده دامن کشتان هم میآمد و همی گفت یا بنیارسول الله ان حرمان
از حضرت نور است آمد و دانستم که دیگر نور از دینم نخواهم کرد و بالجمله در کفالت
پدر بزرگوار بیغم معارف اللقبه و احکام دینیه همی بود تا آنکه که بجد شد رسیده
و بخت شده و در اینوقت چنانچه از کتب نوارخ و حدیث عامه و خاصه مشهور

منشود

خصیصه بیست و یکم

منشود این مکره در علمت زنا و زانی و خوائین بنی هاشم و در خزان عبدالملک در
کثرت زهد و عبادت و تمامت عفت و عصمت و وفور عقل و مکارم اخلاق و ادا عبادت
و بزرگی امتیاز داشتند بلکه عزت تمام های صلوات بر علی بن ابی طالب و علی بن ابی طالب
کبری و ملکه الانبیاء ماطل زهر اسلام الله علیها بوده و لذا امیر المؤمنین علی السلام برای
آنحضرت احتراماتی مقرر داشتند چنانچه هرگاه خواستی زیارت جد بزرگوار مشرف شوی
امیر المؤمنین مرفر نموده چراغهای مسجد انعامش نموده در تارک کعبه شیب خود و حسن
و حسین همراهِ او پس از زیارت با او مراجعت نمودندی و از بعض کتب نوارخ و ناسخ البلاغ
این ابی الحدید نقل نموده اند شاعت بن قیس که یکی از عشاء رقص طائفه کند آنحضرت را از
امیر علی السلام خطاب نموده آنحضرت منقبر بر اشرف فرمود این جرئت را از کجا پیدا کردی
و از من خواستگاری کنی زینب شیوه خدیجه پروردگار دامن عصمت است شهرت
عصمت خوره است نوارخ ایلیات که با او هم بسر شوی و آنکه نفس علی پیدا اگر این مرتبه
نگردد این سخن نموده یا شمشیر نور اجواب گویم تو کجا آید کار زهره منکم شوی
امیر المؤمنین راضی نمیشود و شاعت بن قیس نیز میگوید تا بعد عقبل را با او تکلم نشود نمیشود
حال داشته در عالم معنی بود و قیس که این زیاد بان نخل در بنای مکالمه نمود و بالجمله در آن وقت
که قریب به هفتاد سال از هجرت رسول خدا صلوات الله علیه و آله با جواد اهل بیت استبداد کرد
الاداعبد الله بن جعفر بن ابیطالب علیهم السلام که بحیالات قدر موصوف و بدایک شأن
معروف بود و آنکره را از حضرت امیر المؤمنین علی السلام کتم بزرگوارش بوده خامسکاری
نموده و در این مقام چنان مناسب است که شطری از احوال جناب عبد الله جعفر بر این
طالب علیهم السلام مرفوع کرد در پیر بدایک جناب عبد الله در بار حبشه در ایام امامت
بن ابیطالب در اند بار اتفاق افتاده و مادرش اسماء بنت عبدالمطلب که در وقت هجرت مسلمان
بجشد در ولادت جناب جعفر هجرت نموده و در آنجا بسر آورد اول عبد الله در وقت هجرت

منشود

نواحی شام و از آن قهر نایب المفلس و مترسک رسول خدا امارت لشکر ایجاب صبر
 گذاشت و ولایت جنک را بدست و زاد و جناب او روانه موته کردید و چون نزدیک شو
 رسید در میان لشکر اسلام و لشکر شرجیل که افزون از صد هزار تن بودند جنک در کوفه
 چون جعفر این حال را مشاهده نمود چون شپش خندان پیش ناخفت و اسب خود را پی
 و همچنان مشغول جنک گردید مرد و مرکب بر زمین میافکند و سایر مسلمانان نیز متابعت
 وی نموده از اسب پیاده شدند و جنک را صورت شناساد گرفت و جناب جعفر علیه السلام
 علم را بدست بر گرفت و ولایت کامل القوارنج این شعر را بر رخ میخواند یا حیدر الجند و قهر
 طیبه و بار در شراجهما والروم فلدنی عذاجها کافر بعبده انساها علی اذا الا فیهما
 چون عا که کفر این حال را در او مشاهده کردند بکرم شراط اشر را گرفتند و بر کردار حمله
 آوردند نخست دست راست این جناب را قطع نمودند علم را گرفت بدست چپ
 گرفت و همی جنک نمود تا آنکه یکصد زخم کاری برداشت نگاه دست چپش را قطع
 نمودند جنابش همچنان علم را با دو بازو نگاه داشت و بر سینه نگه داده بود و همی رجز
 میخواند و مسلمانان را از غیب بر چهار صد پیوسته ملعون در دست و کار او را سخت
 و بر زمین افتاد پس زید بن حارثه رضی الله عنه پیش آمد و بزودی علم را در دست و نگاه
 و در این وقت بروایت علمای عامه و خاصه خدا تعالی زین را فرستاد و میدان
 جنک موته را در برابر چشم حضرت رسول صلی الله علیه و آله داشت تا این جناب بنگران
 مجاهدان کرد نگاه فرمود اخذت الرابره زید فاصیب ثم اخذها جعفر فاصیب ثم
 اخذها ابن رواحه فاصیب و این سخن مفرمود و میگردد و بالاخره مسلمانان را
 آمدند رسول خدا صلی الله علیه و آله فرمود عوض دودست جعفر کرد در حربه گاه قطع
 خداوند او را در بهشت دو بال کرامت فرماید از باقوت ناد و فضای بهشت پرواز
 نماید و جناب رسول خدا صلی الله علیه و آله فرمان نمود که از برای اهل و عشیرت

جعفر طعام نرسید تا آنکه گاز ما بنکر در صائم ایجاب اند و با مرغ طعام نرسید تا آنکه نماند
 التال باشند و شهادت جعفر در سال هشتم هجری بوده و از مدت عمر او چهل و یکسال گذشت
 بود و جسد مبارک او زید و عبد الله بن رواحه را در یک قبر صدقون نمودند و انقبضه را نا
 ساختند و در کتاب جوه الحیوان و هجری مسطور است زید را آنکه پس از موت سخن
 گفتند جعفر طهار علیه السلام بوده این برفه هله به ناخر سوره قرآنی نمود و الاخصیه
 الذین قتلوا فی سبیل الله ما نابل احباء عند ربهم برزقون و شعرا در مرتبه ایجاب شعر
 بسیاری نشاند کرده اند از آن جمله این روایت را در کتاب عده الطالب از کتب بن مالک
 نقل نموده است لا یقتدون لجعفر ولواته فلام اولم فتم الاول فتعیر الفرم النهر یفقد
 والتمس فکسف بوکاد نافل سلام الله و رضوانه و بختانه و بر کاد و صلواته علیه و آله
 الله یفغانه و در ایوقت جناب عبد الله کوه کی نورس بوده است بر او پستان چو زری در
 مذکره از یحیی بن ابی العلیه مفرمود در خاطر دارم انوقتی را که جناب رسول خدا صلی الله علیه
 و آله بر ما در آمد و او را از شهادت پدیدم که در این من و برادر من را در بر کشید و همی
 دست مرحمت بر سر روی ما نهاد و قطرات اشک چون مروارید از چشم نبوت بر رخسار
 شریفش جاری بود و در حق ما دعا کرد و فرمود اللهم ان جعفر فلام الحس المشویات
 ما خلفه فی ذنوبه احسن ما اختلف احدک فی ذنوبه پس ما درم را نشان داد با آنکه جناب
 تعالی زید را برای جعفر و ابوالقراد با فرشتگان طهران نماید پس ما در اسماء رضی الله عنها
 در ساحت نبوت عرض داشت چنان سزاوار است مردمان را از این قصه اطلاع
 دهد پس رسول خدا دست مرا بگرفت و با خود بمسجد آورد پس بر من برکت و مرا پیش
 روی خود نشانید و فرمود در حالیکه تا رخن و اندوه از چهره مبارک کن ظاهر بود آن امر
 کثیر خرم با خبه و این عمه الا ان جعفر فلام شهید و فاجعل الله له جاحین بطین و باقیه
 پس این جناب از سینه بر او آمد و مرا با خود بخاند و فرمود تا آنکه طعامی از برای ما نرسید

و بعد گفت این کار را من کردم چرا که انصار با ما اعلیٰ خورشید و ندی است عمر گفت فم بخدای که
با نجاشی اظهار دارم این جماعت را عقیدت بر اینست علی بن مریم عبد و بنده است چون حج
کرد بدو عمر بن العاص بن جعفر شاه در آمد و آنچه را که در نزد نجاشی اظهار داشت نجاشی نزد
صحابه پیغام کرد و در حق علی بن جعفر نایب امام سلمه فرمود تا الوقت چنان نازل بر ما وارد نشود
این مسلمانان ایمن گردند و هیچ کس را که از علی بن مریم استند چه جواب گویم جعفر گفت نکویم
مگر آنچه را که عمر از جانب خدا آورده است چون در پیشگاه نجاشی در آمدند گفت شما
در بار علی چه میگوئید جناب جعفر گفت همان گوئیم که پیغمبر از جانب خدا آورده است
و هو عبد الله و روحه و کلته الفاهالی مریم العذراء النبلی چون نجاشی این را شنید دست
خود را بر زمین زد و چون بر گرفت و گفت ما علی بن مریم ما ظلمت هذا هذا العود کنا بلین
انکه علی بن مریم السلام نجاشی از آنجا که گوئیم پس روی بجنبه نمود و گفت و بدو را ما نیک
سروی زیت شمانست و فرمود آنچه را که در آورده اند این جماعت با آنها و اکل در هر جا حاضر
بهد پای انصابت فم بخدای در آن حال که ملک را بمن باز کرد انبیا خدای شوق فرمود و این
سخن اشاره بود بانکه ملک حبش را از دست پدرش بیرون کرده بودند و او را سپهر
نموده و از آن پس خدا بعالی او انصاف داده و ملک پدر را باز سناست و بر سر ریاست
قرار گرفت و بالجمله عمر بن العاص و عبد الله مابوس و خائب بمکه باز شدند و نجاشی نزد
آورده و بروایت بو نعیم اصفهانی در صلوات بر رضای خود گفت امروز باید در مجلس نجاشی سخن
خطیب باشم و از شما هیچکس نباید در آن سخن بزرگان آورد و چون روی بجانب درگاه
نجاشی آوردند ملازمان اشاره بجهت نمودند جعفر گفت همانا ما جماعتی باشیم نزد خدای
بزرگان سجده نمائیم چون نجاشی اینها را بدید گفت مرحبا بشما و بدانکر که از جانب او میسرید
و من شهادت میدهم انکر که علی بن مریم السلام بقیه و را و تبارت داده پیغمبر شما است
و اگر نایب بود که متقلد امر سلطان هستم بجندت انجناب روی منبها دم و تعلیق مبارکش را

میوسیدم و بالجمله بعضی از نصیرین را عقیده است که هر چه او فرموده است و ما انزل الی الرسول
نزی انهم تقض من الذمع در باره نجاشی و تقیستین او نازل شد و پس از این قضیه و سلمین
در کمال زایش در جوار نجاشی زیست بنمودند و نجاشی را الفت نامی با جناب جعفر علی السلام
حاصل کرد بدو اغلب اوقات ملاقات جعفر ضرورت در آن کلمات هم میسرید و در وقت
انجناب را از اسماء سرسیر کرد و بدو اول عبد الله که اکبر اولاد جعفر و ارشادها بر او ثبت است چون
در نذکره چون وی مؤلف کرد بدین روزی چند نجاشی را نیز بر سر خدای رحمت فرمود پس
از آنکه سالها از وی پیروی میکرد و این از جهت مدوم عبد الله دانست و چون در جنت
عبد الله نکران مبدل از سعادت و سعادت از او شاهد بنمود فی المهد بطوع و سرور
جده از انجناب ساطع البرهان لذا فرمود از پیغمبر عبد الله نام نهاد و از جناب جعفر استناد
نمود اسماء شریف خود قدی فرزند او را شرف خوراند تا بدان شهر را بدو پیش باید و موجب
خوی و مکارم او کرد داشت اره الحی نجاشی عجب نظری داشته هر کس از شهر یا اسماء پرورش
یافت طریقی صلاح و سداد پیش گرفت و صلاح جناب محمد بن ابی بکر و اخلاص او بالذکر باسیر
علیه السلام نیز از پاکان شهر است رحمت باد بران پستان و بران شهر مع الفقه جعفر و شای
همان در وقت زیست بگردند تا انگاه که رسول خدا صلی الله علیه و اله عبد بنه طیبه
فرمود و در او اکل سنه مغمم صحرای بنای محاربه با اهالی قلاع خیره گذاشت و جماعت مهاجر
و انصار پروان و الاطرافان بزرگوار را گرفته بودند و شریعت مقدسه اسلام فی الجمله رونقی
یافته در آنوقت جناب جعفر از جنبه عبد بنه طیبه مراجعت کرد و ورود انجناب مصادف
شد با فضی که خدا بعالی بردست امیر المؤمنین علیه السلام جاری ساخته و قلاع خیره
مسلین در آمد و رسول خدا صلی الله علیه و اله در آن روز فرمودند نایب امام بود و جعفر پیشتر
با بقیع خیره دست بگردن جعفر را آورده و پیشانی نورانی او را بوسه داده و در وقت
جناب عبد الله کودکی خورده سال بود و بالجمله چون غمزه موند در رسید که نام فریاد است

نواحی

خصیصه بیست و یکم

سوم محمد و هانا سبب هجرت جماعت اند که جماعت مشرکین بسیار در مقام اذیت
و از آن جماعت مسلمین مکتب شکایت نمودند بر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم حضرت
داد با طراف حبشه هجرت نمایند پس جماعتی از مسلمین که عدلها مساوی نسوان و صبیا
زیاده از هشتاد تن بود بجهت مهاجرت کردند و از آنجا که جناب جعفر رضی الله عنه بوده
و از آن مسلم روایت شده میفرماید چون در زمان حبشه نازل شدیم و در جوار نجاشی درآمدیم
بسیار با ما نیکو نمود و پیوسته بر دین و ایمان خود بودیم و خداوند را بر طریقه اسلام عبادت
مینمودیم و کسی منع نداشت و از هیچ کس رنج و آذینی نماندیم پس چون مشرکین این طریقه را
دانستند از آن منع تقبیل مکه صدای فریاد نمودند و فرمودند که عبدالله بن ربیع بن خزی
و عمرو بن العاص بجانب نجاشی سلطان حبشه فرستادند و درخواست نمودند که
را بیدار آنها تسلیم نماید و همچنین از برای خواص درگاه او تقبیل مکه و هدایا بآنها
مساعدت نمایند چون در حضرت نجاشی درآمدند و هدایای خود را بیکدیگر رسانیدند
کردند جماعتی از سفهای جوانها مآذ دست از دین و ایمان عشرت خود برداشته بیدار حبشه
دوامند و بدین عدوی نزدیک نیامدند و بدین نازه اختیار کرده اند اینک شراف و بزرگان
ما را بخدمت شاه فرستاده درخواست نمودند که آنها را بیاوریم و بگذارند تا بیکدیگر
دهیم پس وزراء و بزرگان دیار نیز در مقام تصدیق آنها برآمدند و بدان اشاره کردند
که این جماعت را بیدارها تسلیم نمایند چون نجاشی این بشنید در خشم شد و گفت قسم بخورم
بزرگ که هرگز جماعتی را که من پناه آورده اند بدشمن تسلیم ننمایم و لکن با آنها سخن گویم
تا حقیقت حال معلوم گردد پس اصحاب رسول خدا صلی الله علیه و آله را بخواند چون حاضر
شدند بفرمودند تا مجلسی بپاراسند و جماعت اسافقه خویش را نیز بدان مجلس احضار نمودند
و ایشان مصاحف خویش را در اطراف او کشودند پس روی جماعت مهاجرین کرد و گفت
این چه دینی است که اختیار نموده اید و از قوم و عشرت خود کناره نمودید پس از میانند

خصیصه بیست و یکم

جعفر بن ابیطالب علیه السلام بحیاب مبارک فرمود و گفت ای خداوند ما جماعتی بودیم
در جاهلیت و جاهل سپهریم و کار ما بت پرستی و قوت ما سینه چو امان بود و نظام
عادت کرده و بقطع رحم و مؤانست فواحش خوی گرفته ضعیفای ما مهور افرو یا بودند تا آنکه
خداوند تعالی رسولی امین که نبش و امینت و امانت او را امید انیم بر ما مبعوث
داشت و او ما را بخدای تعالی دعوت نمود و بنوحید و عبادت او امر نمود و از آنچه ما
و پدران ما بران بودند نهی نمود و بصدق حدیث و ادای امانت و صلوة رحم و حشر
و کف از نجاهم و در ماء مأمور و از فواحش و دروغ و خوردن مال یتیم و فذف محضات نهی
فرمود و امر کرد تا خدای تعالی را عبادت نمائیم و لا شریک له و ما از امر بنماز و روزه و زکو
نمود و ما او را نصیحت نمودیم و بد و ایمان آوردیم چون قوم ما اینحال بدانشند دست
بجانب او کشوند بطوریکه بنوا نسیم در حجاز اقامت کرد ما چارید بار نور بسیار و نور از دنیا
برگزیده بنویسند شدیم و هم اکنون امید داریم در پناه تو مظلوم و مظلوم بنمایم نجاشی
گفت از این آیات و کلمات که گوئید پیغمبر شما از جانب خدا آورده چیزی با تو هست جعفر
گفت بلی گفت چیزی از آنها بر من فرات نماید پس جعفر گفت بسم الله الرحمن الرحیم
که بعضی دیگر حضرت بک عبد زکریا از نادری ربه نداء خضیا نار سید بدان که فرمایند از
والکتاب مرسم از آنست مگانا شرقیا و الخد من دو نام حجابا فان سلنا البحر و رحنا
فمثلها بشر اسوا با نجاشی چنان بگریست تا اشک چشم او از چهره اش جاری کرد بد رحما
و اسافقه چنان بگریستند که مصحفها در دست آنها تر شده انگاه نجاشی گفت قسم بخورم
تعالی که این آیات بالانچه موسی و عیسی از جانب خدای بیارودند ازین مشکوک است پس
روی بعروبن العاص و اندکبری نمود و گفت براه خویش باز گردید سو کند بخدای تعالی
ایشان را بشما تسلیم ننمایم چون از نزدش بیرون شدند عمر بن عاص گفت بخدا قسم علی
بزرگ نجاشی بر گردیم و عیبه از این جماعت بر شمارم تا جلگه سنا اصل گردند عبدالله ابی

کتاب التوحید

خصیصه بلیست بکر

پس از آن بر او را انجوا آمد و در حضرتش طعام تناول میکردیم و سلمی مقداری شعر طبع کرده باروغن زیت بساخت و فلفل بر آن طعام بکار بردیم و بر او دم تناول کردیم و ناسه روزی و بر او دم در حضرت رسول صلی الله علیه و آله در بیوت ازواج انحضرت صبر فرمودیم و از آن پس بخانه خود رجعت کردیم و رسول خدا از برای ملاقات ما بجانانه در آمد و من در آنجا گوسفندی را علف بچراغ بیدم پس اب در چشم انحضرت کردید و در حق من دعا کردید و فرمود اللهم بلك في صفة و از برکت دعای سید الانبیاء در تمامت روزگار هیچ بیخ و شرانق نمودم چرا که در معامله برکت باقمه و ابضا در نزد کره ابن جوزی است چون سه روز از امام جعفر گذشت خاتم النبیا بجانانه اولاد جعفر تشریف برد و فرمود دعوی الی ابناء انجوا پس بر آن ایستاد که سمن بودند محمد و عون و عبد الله مانند سه جوجه در نزد رسول خدا صلی الله علیه و آله حاضر شدند پس بفرمود حلاله امده و سرهای آنها را از اشید پس فرمود اما محمد همانا شبیه عم ابوطالب علیه السلام و عون بخلف و خلق من شبیه است نگاه دست عبد الله را بگرفت و گفت الله اخلف جعفر فی اهل بختیر بارک لعبد الله فی صفتش بینه بعد از اسماء بیامد و در کار فرزندان خود از ظاهران ستم نمود و رسول خدا بد و فرمود انحنایین علیهم العبد و ان اولیهم فی الدنیا و الاخره و در کتاب بحار الانوار مجلسی روایت کرده چون جعفر بن ابیطالب علیه السلام بد رجه شهادت فایض خاتم النبیا صلی الله علیه و آله فرمود که در ظاهر ظاهره ناسه از برای خانه جعفر تزیین طعام دهد و بد نشان فرستد و ستم بر آن جاری شد و هم در نزد کره ابن جوزی از عبد الله روایت است فانون رسول خدا ان بود هرگز از سفری رجعت میکرد که در کان اهلبیت خود ملاقات مفرمود و در رجعت از یکی از استقامت انحضرت سبقت دادند پس مراد بر گرفت و در پیش روی خود بنشانید پس یکی از فرزندان فاطمه که ناله نام حسن بود پا حین آبی آوردند و او نیز در بی وجود مبارک نمود و بد بر حال وارد مدینه شدیم و از حسن بن سعد روایت کرده گفت سیدم از سید

این کتاب از حضرت جعفر بن ابیطالب علیه السلام روایت شده است

کریم

خصیصه بلیست بکر

کریم او آه جناب عبد الله که روزی رسول خدا صلی الله علیه و آله مراد به خود سوار کردید و حدیثی پوشیده با سر گرفت که هرگز با حدی در میان نمیکند و هم در آن کتاب است روایتی عبد الله زید گرفت با عبد الله جعفر بن ابیطالب هیچ نور از خاطر است از روز که من و ابن عباس و بنو امیة گفتیم رسول خدا را عبد الله گفت بلی ما را با خود برد و نور ایجای گذاشت و از این جواب عبد الله زید بغایت خجل و سستار کردید و در کتاب نامخ در ذیل آن روایت است که خلد روایت کرده که انحضرت در حق عبد الله دعا کرد که اللهم بارک فی صفتش بینه از بر آنکه اندک عبد الله چندان مال و حشمت یافت و جوید و کریم روزی که مردم مدینه چون فرزند بکر و عدو ادایش را بطای عبد الله معانق میدادند و ابوالفرج در کتاب اغایه روایت کرده و حق رسول خدا صلی الله علیه و آله و البر عبد الله عبور فرمود و هو غلام صغیر و عبادت کورگان شری از کل برقیب داده بود پس رسول خدا آنتم کرد و فرمود با این چه کنی عرض کردیم و شوم خاتم النبیا فرمود به انش را چه میکنی عرض کرد رطب بخورم و میخورم انحضرت در حقش دعای خیر کرد و عرض نمود اللهم بارک فی صفتش بینه و از برکت این دعای او اخر عمر هر معالمنی که نمود سودمند کردید و با بچه جناب عبد الله و سایر فرزندان جعفر علیهم السلام همواره مشغول و عنایت حضرت خنی مرتب بودند تا آنکه که انحضرت را آیام مستغص کردید و بعد از رحلت انجناب همچنان مشغول عنایت حضرت امیر المؤمنین علیه السلام بودند تا بحد رسیدند رسیدند و عبد الله را در تمامت نبی هاشم بصباح و خیار و حسن کردار و حشمت و مال و سخای پیکران امتبار بوده و جناب امیر المؤمنین علیه السلام او را بعنایتی خاصه خصاص مباد و چون عقیده که بر بنی کبری سلام الله علیها ایدان حد رسید که زمان را بشوهر فرستند عبد الله بحضرت عم درآمد و انقدره را خواستاری نمود و بزیرگان نبی هاشم نیز بدین معنی اشارت کردید و در انوقت جناب عبد الله را مفاخری بود که بدان جمله در خطی از فرزندش جمع نمود و تحت صباحت منظر کردی داشته چنانچه او را شبیه عبد الله علیه و آله و

والد

خصیصه بیست و یکم

کتاب جامع الفوائد

والله ما جد بنو نوح صلی الله علیه و آله با فضیلتی بسیار اولادین نام نهادند و در مقام علم و مقام و عیانتی از جمله روایت حدیث و مفسرین قرآن مجید بشمار آورده و مراتب علم و دانش و معرفت و تحقیق امامت و وضاحت و بلاغت و همانا از محاورات و مناظراتش در مجلس معاون و وزیر و مطبباتش در حق حکیم بنکوه معلوم میگردد و همانا در صحاح عامه اخبار از جنابش روایاتی موجود است سوّم شرافت نسب و نسبتش از حضرت ختمی مرتبت که وی فرزند جناب جعفر و فرزند زاده ابو طالب و عبدالمطلب پیغمبر رسول خدا و فرزند برادر امیر المؤمنین علی علیه السلام بود و نسبش از رسول خدا بغایت نزدیک و قرابتش بدان حضرت در میان ذوی القربی بکمال بود چنانکه لاغنی و ثروت و عطای او که از بسیاری جود و سخاوتش میگفتند و عبد الله جواد نام میبردند و نصب شاعرین باره او گفته اند الفتنه من حی کانک لم تکن عرفی من الاشياء ثم لا سوی من عادت لاحتی کانک لکن سمعت بلا فی سالف الدهر والام وحکایات جود و سخاوتش و در کتب تاریخ و مستطاب عامه و خاصه بسیار است و شاعران بیکه شعری انصردن باره او آتش و آتش کرده اند زینب و زینب کبری و خاصه و خاصه است و نحو آن در این معنی بسط مقال هم و بالجمله چون در حضرت عم زینب کبری و اظهار تقی مزاجت عصمه صغری زینب کبری را نمود در حدیث مقدس علوی قبول افتاد و استند عایش با جناب رسید و زینب کبری را در حدیث امیر المؤمنین علیه السلام بر مفاخر و مناقب او افزود چنانکه مفاخر و فضایلش را قضا کرد پس جناب مولی الموالع امیر المؤمنین را بدو و تزیین کرده یا جمعی از زنان بنی هاشم بجانمندی فرستادند و در ایام آن خنده را تقی با زده سال سن مبارک بود و در این تزیین امیر المؤمنین علیه السلام بوسیله رسول خدا و رفتار نموده چنانچه روزی نظر آنحضرت بر اولاد علی و جعفر علیهما السلام افتاد فرمود همانا دختران ما از ان پسران ما هستند و پسران ما بدختران ما اختصاص دارند و عبارتی خبر در احکام شرعی بدین گونه است و نظر انبی صلی الله علیه و آله

بوم

کتاب جامع الفوائد

خصیصه بیست و یکم

بومالی اولاد علی و جعفر فقال بناتنا البینا و بنو البینا و روزی خندان پس در خانه عید الله گشوده و در ولیمه نوز و هیچ مردمان را طعام منبوه ندادند و بر فقراء و مساکین انفاق میگردانیدند و چون امیر المؤمنین علیه السلام علیها مکه زینب را بجانمندی عبدالله روزانه از برای بدبار انکره بخانه عبدالله در آمد و با جناب زینب و عبدالله ملاطفت بسیار نمود و در حق ایشان دعا فرمود و از ان پس هم بواسطه شفقتی که نصرت بدان جنفر و علاقه خاطر میبخشید ام کلثوم زینب داشت همان نحو که با حسین علیه السلام سلوک میفرمود با عبدالله که بمکه میبردند و میباشند کان علیه السلام لیلته عند الحسن و لیلته عند الحسین و لیلته عند ام کلثوم زینب علیهم السلام چنانچه از خبر شهادت آنحضرت مستفاد میشود و در وقت هجرت بکوفه از آن خلافت ظاهر تیره نیز آنحضرت فرار گرفتند و با خود بکوفه انتقال داد و جلالت علیا مکه در زینب عجمی بود که معظمت و محرمات کوفه و عراقی بملناش افتخار و باستان تقریب میورزیدند و جناب عبدالله در تمامت جنکها و غزوات در مویک همایون علوی حاضران انگاه که امیر المؤمنین علیه السلام را در کوفه در محراب عبادت ضربت زدند و بدان ضربت بد وجهه زینب شهادت رسید و امامت و خلافت منتقل بحضرت مجتبی کردید و حضرت زینب با معاویه بنی امیه جنگ واکداشت و بالآخره بر حسب مصلحت با معاویه صلح نمود و در سنه چهل هجری ببلد مدینه طیبه مراجعت فرمود و اهلیت خود را که هم علیا مکه زینب در میان آنها بود بحدیث بر کرد و این پس از ان محرمات خانمان عصمت و طهارت در حرم پیغمبر صلی الله علیه و آله بودند تا از زمان که حضرت مجتبی را زهر چشاندند و بدان زهر شهید گردید و استقر الامر علی الحسین علیه السلام حضرتش نیز عهد حضرت مجتبی را با معاویه اسوار داشته آغاز مخالفت و محاربت فرمود و در این وقت که سپادت و ریاست بنی هاشم بحضرت سید الشهداء ارواح العالمین له الفداء منتهی شد آنحضرت کمال محبت و شفقت نسبت بنحو او و عبد الله جعفر را داشته و در

تعداد

خصیصه بیست و یکم

شده اولاد عبدالله جعفر از حضرت عقبه خدر در سالک مورخین اختلاف نموده آنچه بنظر
درست است چنانچه این چوئی و بعضی دیگر نگاشته اند در چهار لیسریک و در خبری و علی بن
الاکبر و محمد و عباس و ام کلثوم املعون و محمد در کربلا شهید شده چنانچه شرح اخبار حضرت
خواهم شد در چهار الاوار و دیگر کتب مسطور است ام کلثوم و حضرت جناب زینب که در آن
صفحات کمال احسن و جمال و عقل و ذکا و عدل و نظیر نداشت در ایام حضرت سید الشهدا
بجهد شد رسیده معاویه بن ابی سفیان که در مکه و غدر فرموده بود برای استیقام خردی
بزیب چنان تکبیری بخاطرش رسیده بانچه هاشم وصلت نموده ناشاید تا طاعت بمصالح
انجامد لکن امیر و آن که عامل و در مجاز بود چنین نگاشت کلام کلثوم و حضرت عبدالله بن جعفر را
برای زیب خطب کتب مروان بن محمد بن عبدالله جعفر و آمد و درخواست معاویه را عرض
داشت عبدالله بن جعفر و فرموده اختیار ام کلثوم با من نیست مرا و اگر بپسند و سرور میباشم
حسین علیه السلام چه قطع نظر از سبادت او بر ما سال ام کلثوم بشمارا و اید پس مروان بحضور
خامس ال عبا مشرف شده و او را از خواستکاری معاویه مطلع ساخت حضرت جعفر و
در ایجاب با خدا تعالی سفارت تمام و در حق ام کلثوم دعای جبر فرموده در آنکه که در
در مسجد رسول خدا جمع شده مروان با جمعی از بزرگان داخل مسجد شده و بخدمت خامس
ال عبا مشرف شده و در حضرت نشسته نگاه مروان بتکلم در آمد و گفت معاویه مرا بدان
امر نموده تا ام کلثوم را برای زیب خطب تمام و صدق و محبت او را هر قدر بد را و معین فرماید
باصلاح و دوستی بنی هاشم و بنی امیه و ادای دین علی الله و مسلمان من زیب بن معاویه کفری
است بی نظیر و مسلمانمانا که در خویشاوندی زیب با شما غبطه خواهند کرد بیشتر از آنکه
بزرگ غبطه و زیب در خویشاوندی شما و زیب کسی است که ابروی پدر او استقام میکند و آن
کلمه در زبان عرب در نهایت تجید و تعظیم و مجمل استعمال شود چون سخن مروان بد بخار شد
ساکت شده و امام حسین علیه السلام آغاز سخن کرد و پس از ستایش بزرگان و ادای خطبه فرمود

خصیصه بیست و یکم

اینکه کفنی صدق ام کلثوم را پدرش معین نماید ما از آنچه رسول خدا صلی الله علیه و آله در صدق
زنان و در خزان خود سنت کرده بیرون نشویم و اینکه کفنی بیون عبدالله را چندان نکر باشد
ادامه نماید کلام وقت بود زنان مادر بیون پدران خود را و آنگاه و اینکه کفنی این خوشنما
سبب صلح و سلم میان بنی هاشم و بنی امیه شود ما آن برای خلافت با شما در صلح و صلح و صلح
دینا با شما صلح میجویم و اینکه کفنی در خویشاوندی زیب سود ما را است و زیاده از زیب نزد مردم
مغبوط میشود از زیب پس بدان انا که با غبطه بر اهل جهلند و انا که بد و غبطه بر اهل
عقلند و اما اینکه کفنی بحباب بد بدان زیب استقام میکند همانا این مقام جز برای رسول خدا
نباشد بدین کلمه اشارت میفرماید بشمار طالب در هیچ پیغمبر و ابیض بلسنی الغامدی
تمثال التمام عصمه الاامل پس از آن فرمود کواه باشد تمامت مردم ام کلثوم و حضرت عبدالله
ابن جعفر را کاین بستم بپسرخ او فاسم بن محمد بن جعفر و محمدا و امیر است فرمودم و بختی
بد و یکی از زمینهای خودم را که وارد آن در سال هشت هزار دینار بشماراید و این وجه
کفایت معیشت شما را میباشد بخاک خدا پس از آن مروان مشغول کرد بد و گفت بنی هاشم با ما
از دغدغه بیرون شدند و بجز عداوت و دشمنی قبول ننمودند پس امام حسین علیه السلام او را
بخطاب و در آن خطبه نمودن امام حسن علیه السلام عاشب را و خدا مروان و این چنین بوده
که حضرت امام حسن خواستگار عاشب دختر عثمان کرد بد و مروان او را بعتد عبدالله بن
زیب و او در مکشوف با دایر قصه و ابکیات مستفاده و عبارات مختلفه در کتب ثبت نمود
و این ترجمه که ذکر شد فی الجمله اختلافی دارد با کتبی که در مجاز الاوار ثبت شده با الجمل
مطلب و هم علیا بخنده زینب در مدینه با عبدالله جعفر در صلح کذاری حاضر و در
مرحال مراعات بزرگان و عیال حضرت منظور و مشمول مردم حسبت بوده ناشیست هجری که
معاویه بد را و اصل و عید دینا با زیب عید بیعت نموده و املعون تمام اوقات را صرف
ملاهی و مناهی و در مقام استحکام سلطنت خود بوالی مدینه نوشته تا بیعت از

اینکه کفنی صدق ام کلثوم را پدرش معین نماید ما از آنچه رسول خدا صلی الله علیه و آله در صدق زنان و در خزان خود سنت کرده بیرون نشویم و اینکه کفنی بیون عبدالله را چندان نکر باشد ادامه نماید کلام وقت بود زنان مادر بیون پدران خود را و آنگاه و اینکه کفنی این خوشنما سبب صلح و سلم میان بنی هاشم و بنی امیه شود ما آن برای خلافت با شما در صلح و صلح و صلح دینا با شما صلح میجویم و اینکه کفنی در خویشاوندی زیب سود ما را است و زیاده از زیب نزد مردم مغبوط میشود از زیب پس بدان انا که با غبطه بر اهل جهلند و انا که بد و غبطه بر اهل عقلند و اما اینکه کفنی بحباب بد بدان زیب استقام میکند همانا این مقام جز برای رسول خدا نباشد بدین کلمه اشارت میفرماید بشمار طالب در هیچ پیغمبر و ابیض بلسنی الغامدی تمثال التمام عصمه الاامل پس از آن فرمود کواه باشد تمامت مردم ام کلثوم و حضرت عبدالله ابن جعفر را کاین بستم بپسرخ او فاسم بن محمد بن جعفر و محمدا و امیر است فرمودم و بختی بد و یکی از زمینهای خودم را که وارد آن در سال هشت هزار دینار بشماراید و این وجه کفایت معیشت شما را میباشد بخاک خدا پس از آن مروان مشغول کرد بد و گفت بنی هاشم با ما از دغدغه بیرون شدند و بجز عداوت و دشمنی قبول ننمودند پس امام حسین علیه السلام او را بخطاب و در آن خطبه نمودن امام حسن علیه السلام عاشب را و خدا مروان و این چنین بوده که حضرت امام حسن خواستگار عاشب دختر عثمان کرد بد و مروان او را بعتد عبدالله بن زیب و او در مکشوف با دایر قصه و ابکیات مستفاده و عبارات مختلفه در کتب ثبت نمود و این ترجمه که ذکر شد فی الجمله اختلافی دارد با کتبی که در مجاز الاوار ثبت شده با الجمل مطلب و هم علیا بخنده زینب در مدینه با عبدالله جعفر در صلح کذاری حاضر و در مراحل مراعات بزرگان و عیال حضرت منظور و مشمول مردم حسبت بوده ناشیست هجری که معاویه بد را و اصل و عید دینا با زیب عید بیعت نموده و املعون تمام اوقات را صرف ملاهی و مناهی و در مقام استحکام سلطنت خود بوالی مدینه نوشته تا بیعت از

خصیصه بیست و یکم

عون و محمد را بنواست و ایشان را وصیت فرمود تا از ملازمت ارباب انحضرت بازمانند
 و در راه و از جانباری دریغ نمایند و با اتفاق بی بر سعید بکمر حاجت نمود و کشتی و کعبه
 شخصی چون عبدالله جعفریان جلالت و نبالت که در الجمله بقرامتش اشاره رفت و آن
 گفت بد و آن امر حضرت سید الشهداء از نصرت انحضرت تخلف جنس با آن آوردن او
 بانحضرت بنا بر این محاسن انحضرت برای حفظ بقیه بنی هاشم کرد و مکرمه و مدینه بود
 انحضرت از امر باقامت و نفی از مناجات فرموده چرا که زید را چنان شقاوت بود
 که از بی بود بکفر از اولاد هاشم در زمین نباشد و چون عبدالله جعفر به واسطه
 فضایل و مناقب وجود و سخاوتش مقبول عند اهل کله بود و او را تقوی که حفظ انبنی هاشم
 او را از مناجات نمی فرموده چنانچه رسول خدای در قره تبوک علی السلام را در
 مدینه بجای گذاشت و این وجه در نظر انحضرت بود تا با واسطه وجود او اهل مدینه از
 شر منافقین سالم بمانند و این وجه بعید نباشد چنانچه مؤید همین مطلب است که
 فرزندان چون دو جان شیرین را نماند با مسطور است کسی که در فرزند خود را دریغ
 نماید از جان خود دریغ نماید و هم نایب همین معنی نماید خبر بیک مسطور است چون
 خبر شهادت اولاد عبدالله را در مدینه باید زبیر گوید بگذاشتند عبدالله گفت
 ان الله و ان الله را چون عبدالله را اعلامی بود ابو السلاس کتبت داشت چون خبر
 مولی زادگان خود را شنید گفت هذا ما الفینام الحجه علی چون عبدالله این
 کلمات را شنید سخت بر اشفت و سرود همان ابو السلاس را با فعل بگرفت و از آن
 پس فرمود باین الفینام الحجه بقول هذا والله لو شهدته لاجبت ان لا انا و حتی اقتل
 والله انما انما عنهما و بقری عن المصاب بهما انما اصحابا مع اخي و ابن عمي
 مواسرین له صابرین معه و از این کلمات معلوم میشود طالب شهادت بود و بالجمله
 چون سپرد احوالات و مقامات او میخایم همین وجه بنظر قوت میگرد و بالجمله

کتاب تاریخ انبیا
 جلد اول
 صفحه ۱۸۸

علیا

خصیصه بیست و یکم

علیا حضرت زینب را برادر خود بانکه میدانست در این سفر چه بلاها باشد با کمال سرور
 آتساط حرکت فرموده هوای کعبه چنان میخواستند همحجاز که خارهای مصلان حریمینا
 و از محل امن و امان بیرون شده و چون ابن عباس اصرا را بعدم حرکت مولی نموده و انکس
 مفرون با جایت نشد عضو کرد چون برای کشته شدن مبروی این زنان و در خزان را
 چرا بخورد کوچ علیا مکرمه صدای ابن عباس را شنید متغیر شد فرمود این ابن عباس تشبیر علی
 شجاع و سیدتانان خلفانها هبنا و بعض وحده لا والله بل بی معرو و نوبت معرو و هل انما
 انغیره بجهنم ترتیب در حضور برادر را و در زمین بلا این کبر بلا شده بیور و در انوقت
 انقدره را فضا با و سوا الخی است تفصیل انها در کتب تواریخ مسطور است و در کربلا در
 برادر چه بلاها انجاشد که اگر عثری از اعدا و انبا و انبا جیال را سپاک گذاشتند چون
 سبیل از خود حرکت نمودی چنانچه تفصیل انها در کتب مقاتل از الجمله و طفل خود را
 با کمال سرور خود لباس حوب بر انها پوشانیده و انهار انجصور با هر انور برادر آورد و تقدیر
 نمود و انهار امر مجاهد با کفار فرمود نخت محمد بن عبدالله جعفر انک مقاتلت فرمود
 این ارجوزه قرانت نمود تشکوا لله من العدا و ان قال قوم فی الوری عیان قد
 زکوا معال النران و محکم النزل و النبیان و اظهر الکفر مع الطقیان و خویشین
 را در میان اعداء افکنده ن زایشان را با بیروز شمشیر روانه را و الوار ساخت نگاه بدست
 عامر بن نفیسه القیمی در وجه شهادت یافت نگاه برادرش چون بر عبدالله انان جبال نمود
 و این رجز بخواند ان شکر و فی فانا بر جعفر شهید صدق فی الجنان الازهر
 یظهر فیها جناح اخضر کفی بهذا شرفا فی المحشر انکاه بچینک در آمد ستم سواره و
 ن پیاده از مرکب سبوات فرود آورد انوقت بدست عبدالله بن بطالطائی و بر او پی
 بدست عبدالله بن قطنه التهمانی لعن الله شهید گشت و از کمال مقامات انحضرت عقب
 است که ابدا در مرتبه خود اسمی از دو پاره ن خود نبرده و هم در محبت برادر ریحان است

کتاب تاریخ انبیا
 جلد اول
 صفحه ۱۹

و ذلک

خصیصاً بلیست یکم

و ذلک از کربلا تا کوفه متحمل گردید مصیبات کوفه آنقدره را نتوانم که شمرم چنانکه در همین
 کوفه آنقدره را چنان عزت و احسانم بوده است که آن عظیم و عیان آن از روی شرف محفل
 آنحضرت چه بسیار برای آنها میسر نمیشد اکنون با چه حال ذلت و خواری و آردان شده برای
 شخص با شرف مصیبتی صعب تر از آن ذلت بعد عزت نباشد آنچه معلوم میشود از اخبار
 و تواریخ در کیفیت حرکت اهل بیت طاهیرین باین نحو بوده روز عاشورا پس از نصب خیم
 ابرو بعد علی العنبر بیدفن گشتگان خود نموده و در عصر آن روز و در وقت بعد از اهل بیت را
 حرکت داده و سرها را بر رؤساء طوایف و عتبارت نموده و او را در این قسم خجالان
 هرگاه درین راه کسی بخواند بگوید و خواجه ال محمد و حضرت ولادت پیغمبر نماید چون بنکر
 تمام عتبار در این عمل بشوم شریک بوده از زین خود جنبش نماید و سر حضرت سید الشهدا
 را بخواب سپرد و چه آنرا گفتند بعضی اهل تحقیق باین سبب و خوی اصبحی تقاریر و اجری بود
 و آنمعاون باین وسیله با خوی صلح نموده و سر آنحضرت را مال المصالحه قرار داده و مع
 اهل بیت را حرکت داده شامگاهی بود پشت دروازه کوفه در سپیدند و در بیرون شهر
 کوفه محله بود و در آنجا زین بود مسنوره در خانه خویش بر تخته نشسته در حضرت پروردگار
 بر از و نیاز مشغول و از قضیه غائله کربلا و شهادت حضرت سید الشهدا بیخبر با گاه
 غوغای عظیم و آشوبی بزرگ بکوش او رسیده و تقه در چادر عقیقت بیرون تا خنجر
 فراز بر آمد و مکران شد سپاهی فوج فوج و همراه آنها سرهای نورانی بر فراز نیزها
 و کردهای اسپر و دستگیر و زلفهای پیچیده و اهل محله ای پی رویوش و از حالت غائبان
 سر برانگشته و در مقدمه آنحضرت بلند بالا و طفلی در اغوش باحالی پریشان بران طفل نکند
 و کریان و آن طفل از آن زن اب طلب مینمود و بیانی میکرد از آن بواسطه طفلان اب از
 مجال چهره زردان زن از شاهده این حال بمالاند و شد و بانها بیستایی از آن حضرت
 سؤال نمود شما از کدام جماعت سیران با شیدان تر سر بلند کرد فرمود ما از اسپران ال

نایب القدر

بیت کوفه

خصیصاً بلیست یکم

محمد و اولاد آنحضرت از آن چون این سخن بشنید بر چهره خود طیالچه زد و گفت ای زن فلان
 خبیثه بگو به بینم چه نام داری همانا با دختر شاه ولایت شباهت داری و این سر نورانی که
 در مقدمه سرها است سر که باشد علیا مکره سر بلند نمود و بان زن فرمود از ما چه
 پرسیدی زینب و این سر شاه شهیدان بر ادرم حسین باشد از آن پس از مکالماتی با
 آنمظلومه بیچهار داخل خانه اندر شد آنچه چادر و محراب و لباس در خانه داشت آنها را بیاورد
 و با سارا بداد مع الفقه همین کیفیت آنها را روز بعد داخل شهر کوفه و اهل کوفه بنیاشا
 بیرون شده و در آنحال ام حبیبه بملاقات آنها آمد چنانچه تفصیل در کتب معتبره است چون
 اهل کوفه آن ذلت و خوار بر او میکردند بانها از رحم نموده نان و جوزه و خرمایا اطفال میدادند
 و ام کلثوم آنها را از دهن اطفال بیرون مینمود و بدور میبنداخت و مفرمود صدقه بر ما
 ال محمد حرام باشد نواید بود این ام کلثوم حضرت عقبه بوده و در آنجا بکشد و تغییر شده
 چرا که آنمظلومه در هر حال مراقب اطفال بوده و چون حال اطفال بان اضطراب تر رسیده
 بود که صدقه و این را جاس بر آنها حلال شود لذا اندر بای غیرت را خنجر غیبی اطفال بر
 از آنها شاول نمایند با اینکه خود آنها و اسطوره در ایصال روزی خلاصی بجله در آنحال
 مشغول امر معروف و نهی از منکر و مفرمود غصوا ابصارکم عن این انگاه آنخطب عزا را
 بخوانند و عمو اهل کوفه را منقلب ساخته در آن حال که این زیاد پدید مسبو و شد از
 در و داسر او بر عام داده و مجلس مملو از هر کوبنده اشخاص امر نمود تا سرهای شهیدان و اهل
 بیت طاهیرین را در مجلس خود نموده چون اسپر از داخل مجلس آنمظلومه عقبه خد در
 رسالت مستکبره درآمد و در کنار نشست و کز ترکان در اطرافش در آمد و آنحضرت
 را محضوفه اشند این رؤیت بر این زیاد سخت آمد و گفت مریدان المستکبره اسکا اورا
 جواب نداد تا گریه ستم بعضی از خدمتگزاران گفتند همانا زینب دختر علی بن ابیطالب است این
 زیاد با منکره و نمود و گفت الحمد لله الذی فضحکم و اکذب احد و شکم حضرت زینب

و در آنوقت

خصیصه اهل بیت بیکه

فرمود بحمد الله الذي اكرمنا بنبيه محمد صلى الله عليه واله طهرنا من الرجس يظهر انما يقض الفاسق
 ويكذب الفاجر وهو غيرنا من زيادة حيا تموده در مقام شهادت گفت كيف رأيت صنع الله بآية
 الحسين انظروا فرمود ما رأيت الا حيا هو لاء قوم كتب الله عليهم القتل في زواله ضاحك
 وسمع الله بيك وبينهم وتخاصون وتخاصمون عنده وان لك بين زيادة موقفا استعمله
 جواب اولي الك به فانظروا الفيل يومئذ تكلمت كلك امك يا ابن مرجانة چون سخن انظرو صبا تمام وريد
 اين زياد در ختم شد بحد بكاراوه قتل انظرو ما نمود عمر بن حرب در ان مجلس بود چون چنان
 او را بداندست باين زياد گفت زيبست و همچو كز زيار كفتار مؤاخذه ننماید ديكر باره اين زياد
 بتكلم در آمد و با انظرو صفت خدای شفاي قلب من اقبل حسن طاعني و ديكر ان سر كشان
 و كتمانكاران از اهل بيت نويدان انحضرت چون اين سخن شنيد بگريست و فرمود امری نقل
 قلت كهل و ابرزها هلی و قطعت فرعي واجتشتت اصلي فان كان هذا شفاك فقد
 اين زياد كفتار بن زن سجا عديت يعني سخن سبح و فافير و از دور و در انجا از تفصيل مجلس اين
 زياد بهمين معذرات فاعت نموده تمه در كفت مقال است اگر شخو و راجح احاط انك كره در
 مجلس اين زياد بدیده نامل بگر نو اند فم بعد اعجز و فاصر است و فم مراتب كالتة انخذ
 پس نگاه اين زياد امر نمود تا اسرار او در خرابه فرب مسجد جامع جای دهند تا امر از زياد چهر رسد
 و بعضی گفته اند كه مجلس انما نموده و اگر در خرابه بوده اند كه از مجلس بنوده زياد كه عرض او در اين
 قريه مسجد جامع اين بوده اول احدى بد بدن انما از روزي كه در جای خلوتی بودند ممكن
 بود خفيه بعضی در وستان خود را با انهار سالند و في مسجد جامع در مرغی و مسرع عموي لادع
 را از ترس اين زياد حيرت تترف خدمت انما نموده و ثانيا چون خود بنما جماعت و باجنا
 كو كبره در خود امام علي عليه و خو جا و اوده محمدي نا باين حرکت انهار اشهادت و صده رسا
 با انچه در انجا بودند و احدى بد بدن انهار از فريخ كبريگان كه انهار صحت سپرد ابد
 بودند و از در انجا مسوق بودند صاحب در و را باشد از چنانچه از كلام خود عقبه كه

بنيان كبري

خصیصه اهل بیت بیکه

در مقام اخبار است ظاهر میشود فرمود لا بدخلن علی عریبه الام ولد و مملوك فانهن سپين
 وقد سينا بالجملة انخذ رات طاهرات زوزد و از دهم با سپين درم محرم در كوفه بودند تا
 فاصلين زياد بد مشق شام رفتند و خير يزيدي عنيد داده و انملعون با خواص خود مشورت
 نموده همريك راي شده باهدا سر او ريس شهلا بشام و ارد شوند نگاه بزید باين زياد بر نگاه
 تا السراء و رؤس شهلا واحمال و انقال انهار با سپين راي از سردارها رجعي از ابطال الشكر بطنها
 شلم حرکت دهد و اين اشكر يا شند همراه انها تا در بين راه زميني و فتنه بر ان نشود نگاه
 اين زياد سه روز و سه حرکت اسرار او بد و امر كره رجعي از شجاعت اشكر سپاره و سواره مكمل
 و صلح بناگاه الحرف خرابه را بر كرفتند اطفال و كودكان از هم هم و غوغا منوحش شده
 و بدامن بزركان صبا و بچند و انمر و بديك اهل بيت سيد اولاد را چون كفار حرکت داده
 موافق بعضی رو ايات روز هجدهم صفر وارد كرا شده تا روز نهم از انجا حرکت نمود چنانچه
 بعضی گفته اند و رود اهل بيت بكره را روزار بعين بين سفر شام بوده در مرجع زياد كه نا
 خبر دادن اين زياد بزید و جواب دادن او و حرکت كردن انها مدتی طول كشد و در سبيل
 اهل بيت بشام و مرجع انهار با امامه انهار را انجا و نزول انها محتاج بزمانت و اين مدت
 سي و شش روز كفايت ننماید العلم عند الله در منازل اين راه و در راه انهار را قضا با و سخا
 است بجهت اشتها و ثبت انهار و كتب تواريخ و مقالها از ذكر انهار و كذا شتم چون انمر
 شقاوت است بچهار فرسنگي دمشق رسيدند اهل بيت را فرود آوردند و انهارت بزید
 فرستادند و زمان ورود بشهر را اجازت طلبيدندان پليد بزیدي كه خود بخواست روزي
 مشخص ساخت پس اهل بيت را سوال كرده بچانب شهر روان شدند و مردم شام با نام از رجا
 و احشام والاث هو و لعب و خند و سرور و فسق و فجور بديلا و اهل بيت رسالت اشعيا
 عساكر شقاوت موافقت داشتند و با اين حالت نا هنجار همي خواستند طعام با اطفال خوردند
 دهند عقبه خند رسالت كه در حال سر معروف و نه از منكر نمودن شعار او بود بدي

بنيان كبري

خصیصه اهل بیت بکر

مفهوم و بجز آنها القوم الظالمون اما استحقاق من الله العظیم ولا تخافون شمر را فرمودی که
 حاجت انجیت عرض کرد نور اچه حاجت است فقال اذا دخلت بنا البلد فاحملنا فی درو قبل
 الظارة و تقدم الهم و فلان مخرجوا هذه الرؤس من بین الحامل و نحوها عتافتد خربنا من كثرة
 النظر اليها ونحن في هذه الحالة ولكن شتر شقاوت نهاد بخلاف مسؤل الخضر و روی نهاد
 و فرمان داد ناسر هابر از نبرها در میان محله حرکت دهند و اهل بیت پیغمبر را با بخت
 میان انجین نماند ایشان بداند ناید در و از به همین حالت بر نند مسؤل است از صل گفت
 بدیدم مرد مرا از در و از خیزران حرکت نمودند به بیرون من هم در قای نهاد و انشدم و
 سر نمودار و اسواء در عقب سرها بالای مرکبان بی رویش سر مبارک امام حسین علیه السلام
 شمر ملعون و همی گفت انا صاحب الریح الطویل انا صاحب الدین الاصل انا قلت ان سببنا و
 و انبت رأسه الی یزید المومنین جناب زینب ام کلثوم عمه همی فرمود کذبت بالعبین ابن
 اللعین الالعة الله علی القوم الظالمین یا و بک تفخر علی یزید الملعون ابن الملعون یقتل من بغاه
 جبرئیل و میکائیل و من اسمه مکتوب علی سرادق عرش رب العالمین و من ختم الله یحیة
 المرسلین وقع بایه و اول الشکرین من ابن مثل جدی محمد المصطفی و ابو علی الرضی و اتی فاطمة
 الزهراء صلوات الله علیهم اجمعین انوقت خولی ملعون روی با نخذره کشت از جماعت با کرب
 بالیستکسبایع و خضر سجا عی پس اهل بیت را بیاوردند نادید پیشگاه مسجد جامع محل توقف
 اسیران و سبایا باز داشتند و اب شعی سر مبارک حضرت عباس را بر فراز تیره بر طویله
 آورده و ثعلب بن مره الکلبی حامل ریح بود و این شعر را انتاد همی کرد انا صاحب الریح الطویل
 الذی یصول علی الاعضاء فی حومة الحرب طعن بر الی بنی محمد لان قبلی منهم
 اعظم الکرب ام کلثوم علی علی با الملعون فرمود با بقتل محمد و اختار میوهی لیس بر نو باد
 لعنت خدای ملعون ضل از ان نخذره را نمود ولی از نگوهر مردمان بر سر سید مع الفصح
 الله و صبحگاه وارد شام نموده دران از دحام سر کویچه ها و بازارها و در محله بهی و بگرد

و در اهل بیت

خصیصه اهل بیت بکر

نار و نیک غروب بفتاب در ساری یزید رسپدند و انوقت ممکن نبود انشا بر روی در و در
 اسرا را در خرابه مسکن دادند چنان خرابه که لایکفین من حر و لایضین من بردحی انجین
 و مضایای و در و انها نابد خول در مجلس یزید بسیار است نبت نهاد و کتب مفصل است
 و گه اند در و در اهل بیت بشام یزید در جبرون ترهنگاه دمشق بعیش و سر و روان
 خود را صرف نموده چون سرها را بدید این شعرها را فرات نمود لما بدت تلك الحول و انبت
 تلك شمس علی ریا نعب العراب قلت صح اول اضح قلعت قضبت من التبع دون
 و اجملة اهل بیت عثرت و طهارت را طلب نموده مکتوبات اهل بیت را بحال مسعدده طلب
 نموده در مجلس اول جمع اعیان و امراء بر امیه حاضر بودند بهودی و نصاری در آن مجلس
 بوده چون امر با حصار انها نمود هر دایر با طاهاسن چنانچه حضرت سجاد مینظر با بدلتا
 و فدا الی یزیدین معاویة انو با بحال و رقیو نامثل الاغنام و کان الجبل فی عقی و عنق ام کلثوم
 و بکتف زینب و سکنه و البنات و کما اصر با عن الشیخ زینب و انحی او فو ثابین بدی
 و هو علی سریر مملکت و در آن مجلس علیا نخذره را انجا جانیست اگر شخص بدیده انصاف
 بگرد مینهد در شام انمظاور چه خدای بدین اسلام نموده چنانچه اهل شام از ابتدا
 حکومت معاویة در شام انها را نصیبت محبت خود نموده اگر الملعون از دعای الوهیت
 وال محمد را چنان در نظر انها خار و زبون که با نهایت فلع و فمع انها را فریضه زنت خود
 دانست چنانچه از معامله انها با امیر المؤمنین مطلب و شن است عالم غیر معلم چنان
 احتجاج فرمود و مطالب انها را با هر کرد آید کویا محشر را بر پانموده مردم شام از خواب
 غفلت بیدار و بفرمیدند چه انشی برای مشعل نموده بر نیا از این جهت بی نهایت سنا
 و اظهار ندامت نموده و اظهار برائت ز من خود مینمود و ان شاعت را نسبت با
 مرجانه همی داد و در مقام جبران بر آمد و عرض کرد کار با خیار شما است اگر خواهد
 مکه و مدینه شوید و اگر نخواهد در اقامت و زید فرمود که ای یزید چون از حین

و در اهل بیت

خصیصه اهل بیت یک

علیه السلام ما را جدا کردند عیبه الله زیاد ما را اجمال و امکان نگذاشت تا بر وی کبر و نال داشته
 و مراسم عزای ما را هم اکنون بر آنحضرت کریمین بخوانیم گرفت نگاه بجز حد خود باز شویم بد
 فغان کرد تا یکی از سرهای او را برای نشان خالی کردند و اهلیت در آنجا بسوگواری و زاری
 و ناله و فریاد و زوب مشغول شدند در مشغول می فرستید و هاشمیه تا ند مگر اینکه بعضی
 و مصیبت و ناله و عیان کشت چنان اشوب بر آوردند که هنجو است کوه از جای بشود یک
 هفتبر اینگونه بنوع سرائی مشغول موافق بعضی روایات حضرت عقیله بی هاشم تا روشن
 شهید را بجای عز احاضر نمودند از این معلوم میشود چه مجلسی بوده نگاه نزدیک تر بود از
 انقلاب چه خروش در اهل شام ظاهر شد بر بنیان سلطنت خود بر سپید صلوات آوردن
 و اهل بیت را بطلبید و با آنها اظهار محبت نماید شاید از این انقلاب برگردد تا اهل شام از
 جوش و خروش باز ایستاد نگاه بطلب حضرت سجاد کس فرستاد علیا حضرت عقیله خد
 حضرت سجاد عرض کرد باقره عینی و سلوة نوادی لا تکلم الا بکلام همین و قول این فانه ظالم
 عقید و شقی شد بد لا یخاف من الله و عدا رسول الله و لا یخفی من رسول الله و لیت چون در مجلس
 نزدیک تر رفت برید با حرام آنحضرت از جای حست و او را در صدر مجلس نشاند و اظهار تشنه
 نمود و عرض کرد یا علی بن الحسین آنچه خواهی فرمای بر آورده است فرودی برید در اینجا
 بنواختن بیست و دیگر اینکه در هر باب با تمام زینب سخن گفتم چه او بر سنان بیمان و عکس
 اسپران است برید چون این بشنید بلزید و فرمان داد تا برده از میان مجلس برکشیدند
 و با خضار اهلیت طهار و جناب زینب علیه السلام امر داد و در عظم و نکرم آنها بگویند
 و اهلیت بیاد مجالس سابق افتادند و سعاد ناله و زاری شدند آن پلید پس از عفت
 سو بر آورد با اظهار خضوع و نوازش کوشید و ایشان را در قامت شام و مر اجعت بخاند
 بخار ساخت حضرت زینب سالیق و صلابه و اخاه و واد لناه و واضعنا بلند ساخت
 چنانچه برید بر سپید و گفت این زن که چنان سالیق کدام کس باشند گفتند زینب کبری

السرود

باز ایستاد نگاه

اغت

خصیصه اهل بیت یک

اغت الحسین علیه السلام است برید روی با آنحضرت با کمال ترس و جفا گفت از این ناله و فریاد
 چه سود صبر و پارساری باز ماندگان باش منظور ما از این سخن منقلب شد فرمود رفتند
 محنت مرانزه نمود و بر غم و اندوه به فرود عرض کرد غم میان همدسته خواهان وطن و همی باید
 بر فتن مدینه سرور باقی منظور ما از این سخن سخن بگریست برید گفت از کد شسته بنیاد سخن
 کرد مع القصد پس از سوگواری و اختیارات الله حرکت بطرف مدینه برید تا به حرکت کرد تا از
 دید و اهل حدیث و ادب اب نوار بیخ و ادب و دت فامت آنها بشام اختلافات فاحش است
 بعضی چهل روز و نسیه بر می شش ماه نوشته جماعتی هجده روز گفته طایفه ده روز نکات و بعضی
 دیگر هشت روز گفته اند بجز حال برید مگر که نا هر چه از آنها بخاروت برده با آنها باز رسانند
 بر پیش مجلسی با ایشان بار نماید و آنها را زینب دهد و سر هکی با جماعتی را دعوان برای بخار
 آنها حرکت نماید و سفارش آنها را نمود نگاه حضرت زینب بفرمود تا مجلس را از سپاه بوش
 نمایند جلوه ناسودا معنی بعلم الناس انما فی مصیبه و عزاء و قتل و لاد الزمراء و لهم السلام
 نگاه سر و قدس حضرت سید الشهداء را موافق بعضی اخبار حضرت سجاد سپرد تا باید سخن نماید
 نگاه برید سر هک خود را طلبید و گفت این جوان یعنی علی بن الحسین و ابای این زنان جدید
 رسان و شبانگاه حرکت در هر منزل که رسیدی نوران که با تو باشند در جای دوری
 از انظار و رای ناگهی باعث زهت آنها شود و چشم اسدی با آنها ایفلا نگاه زنان و دختران اصل
 شام بالباس سپاه با انتظار و داع الحان و زنان الایسقیان نادره و الاماره مشابعت لها الی
 و اهلیت بیاد روز خروج از مدینه تا هار کشیدند و در وقت و داع با اهل شام چنان بشو
 برخواست کویوم الثور بر باشد ناگاه یک عاری اهلیت پیدا ابود اهل شام بناله و گریه
 مشغول نگاه با کمال ناست و تحسیر و شجر اجعت عبود و اهلیت و ابای حریکت میدادند
 و در هر منزل که فرود می آمدند هر همان تفریب یک مبل را از آنها چادرها را دور تو میزدند
 و اهلیت در هر منزل بنوع سرائی مشغول شدند و در منزل اهلیت بگریه و ناله و فریاد

خصیصه اهل بیت یک

و فرقی افتاد در بعضی بوده با غیران و جایز و املاک نموده باشند بانه اختلاف بسیار است
 بخت در آنها از موضوع بحث خارجست چون نیز بگویند پسندند محله از او فرود آورده و
 را یک سو خوا بایند و خود مشغول نوحه سرای بشدند و اسباب شهلا را پیش روی خود
 بچین نمودند تا گاه غلغل اهل مدینه بر باشد و زنان مهاجر و انصار غایبان شدند حضرت
 سجاد بفرمود تا آنها را استقبال نمودند چون چشم زنان مدینه بر بان سپاه پوشان افتاد
 هنگامه محشر نمودار شد تا بان روی بچهره ها نمودند چون اهل حرم را بدان حال کرد
 که جز حضرت سجاد از رجال مرا جعت نموده سخت بگریستند گروهی با حضرت زینب
 جماعتی در دام کلثوم سرچید نفر مشغول بسکی از اهل حرم شدند و از حضرت زینب کو
 حال تراجو یاشدند فرمود چیر زبان شرح دهم که قدرت بیان ندارم بلکه از زندگانی خود
 بیزانم ای زنان فریض وای دختران بنی هاشم چیزی طشوبید و حکایتی بگوش بپوشید
 اگر شرح حال شهلا و اسرار ابا زکرم در مورد ملائمت چه گونه زنده باشم نگاه محلی از پیش
 خود و ظلم و ستم بنی امیه بیان فرمود و سال و عوایل اهل مدینه ساکنان ملا اعلایان و بندگان
 در آورده رجال مدینه حضور حضرت سجاد الثامس نمودند تا زود از اینجا کوچ نمایند
 بفرمود تا اطفال و جناب را حمل نموده انصبست زندگان با مصیبتی جانسور و فریاد و ناله
 بجانب شهر مدینه روی نهادند فریاد عموم اهل مدینه بر او بالا و احسبنا بفلان حضرت زینب
 روز جمع بود و درود آنها در مدینه چنان فریاد و فغان بلند نمودند که بایغیر از دینار
 نگاه حضرت زینب روی بقره بزرگوار نمود و هم گفت یا جداه انی ناعبد الالهک و لکن
 الحسین ابنوقت ناله بلند از فیه و طهر خواست و مردمان از شدت بکاء بلرزه در
 آمدند مکالمات علیا مخد زینب در حرم جد بزرگوار و مواد رش زهراء در کتب
 مقاتل سطور است از این رو شرح ترقش نگاه اهل مدینه بآنروزه روز بسو کواری
 مشغول شدند که جز از زمان خبر شهادت حضرت سید الشهداء جماعتی از اهل مدینه

۹۸
 کتاب اهل بیت
 در کتب اهل بیت

در کتب اهل بیت
 در کتب اهل بیت

خصیصه اهل بیت یک

عزرا را بود ماند و لحاظ با آنروزه نموده محشر بوده و علیا مخد زینب پس از واقعه کربلا
 تمامت عمر خود را بگریه و ناله صرف نموده چنانچه فلش خمید و کسب و انش سفید شده و
 اغلب سوانح عمریه آنخدره در مدینه در کتب مقاتل ثبت است اکنون شرح وفات آن
 آنخدره بمراتب معلوم باد تبیین بوم الوفاست تذکره الی الان معلوم نشده و کذا لکن در
 مدفن آنخدره نیز اختلاف فاحش است چنانچه بعضی در مدینه و برخی در شام و جلالیه
 در صورتی نموده در بعض کتب مقاتل سطور است پس از ورود اهل بیت بمدینه
 بچهار ماه ام کلثوم رحلت نموده و بعد از او جانشان در روز علیا مکره زینب دار فانی
 را وداع گفتند و در مدینه مدفون شد بنا بر این عمر آنمظلومه بین پنجاه و پنج با شش بوده
 و بعضی گفته اند در مصر در قنطر السباع مدفون شده و بعضی گفته اند در شام بچهار
 مقام آنمظلومه در اینجا است و در کتب دفن آنمظلومه نیز بین آنها اختلاف است
 بعضی گفته اند انها را محمد و آسیر نموده و این بنظر بعید است چرا که بعد از اسیری مرتبه
 اقل و ان فضاحت که بزرگوار حاصل شده و انقلاب اهل شام بزرگوار چنین جرئت بود
 عده آسیر نمایند بعضی دیگر گفته اند انها را محرمات خواستند لقمه بپسندست چرا که بزرگوار
 عقیده باطنی با اهل بیت نبوده و انها را طلب نماید برای بدین روز عیب خود مانع بود
 انها را طلب نماید بلکه بواسطه سلطنت خود میسر رسید بنا بر ادراک کثرت دیگر در شام متا
 و معایب و در اهل شام ظاهر نمایند و طلبیدن آنمظلومه را بعد از عبد الله بن جعفر
 برای تزیین خود از جهانی فاسد است که بر اهل ذوق سلیم مسطور نیست پس آنچه
 اقرب بصواب است همان دفن آنمظلومه در مدینه طیبه و مقام موجوده در مصر
 ممکن است از زینب ثانی از هاشمیت باشد و کتب مقام شام العلم عند الله ولی عزرا را
 است مؤمنین در مدینه و شام و مصر هر جا میسر شود آنمظلومه را زیارت نمایند
 زیرا که ثواب آن کثیر از زیارت حامس الیمان است اللهم ارزقنی زیارتها و شفاعتها

کتاب اهل بیت
 در کتب اهل بیت

واخری معها و بنی علی جنبها خصیصه بیست و نهم معلوم باد
عزرا عقیده آنکه انسان حقیقتاً صادق نباشد مگر کسیکه بیوت اختیار کند
و شاهد بر این تفریق انسان است که گفته اند لا انسان حیوان ناطق مالم حیوان
حیوان غیر ناطق صادق نباشد همچنین بر حیوان غیر مائت صادق نیست زیرا که خبر
الفصل است و اطلاق بر بعض افراد مجاز است بواسطه عنایتی اطلاق بر آن میشود نیز آن
بیانست و برای موت اختیاری چهار مرتبه ذکر نموده موت محرکه از امور الجامع و جمعا
اکبره یا سبب برای اینکه جامع جمیع مراتب است و آن عبارت از جهاد و مقاتله بانفس
اماره و مغلوب نمودن است و فرمایش حضرت نبوی که فرموده علیکم بالجهاد الاکبر
بان تطبیق نموده موت بیض عبارتست از تحمل کرسی که بواسطه غلبه متور و طبع
صافی و ضمیر روشن شود و از قرب وفات عبد بدارگاه حضرت خنی حالت جو عت
ولذا انبیاء عظام و اوصیاء عظام اغلب وفات خود را با نیابت گذرانیده و اختیاری
عبارتست از پوشیدن لباس و صلوات که از اتمی نباشد زیرا که چنین لباس
موجب تواضع است فخر چنانچه لباس فاخر فخر موجب تکبر است مگر نزد صاحبنا
ذوق سلیم و این مرتبه از موت را جمیع انبیاء و اوصیاء و اولیاء را بوده و کسیکه بنهایت
این مرتبه رسیده پس از حضرت خنی مرتب حضرت امیر المؤمنین علیه السلام بوده
چنانچه فرمود لقد رعت مدینة منی هذا حتی استجبت من رافضها موت اسود عتبات
است از تحمل ذیت و ملائمت اهل دنیا که اولیاء حضرت خنی همیشه مبتلا با این بلیت
بوده چنانچه هر پیغمبری از طرف حضرت خنی تبعوت شد اول ابتلاء او بامت خود
استخاره و بدگونی آنها بوده اولیائند مست خنی دائم لا یخافون تو مدلائم
اجل الملائمة فی هوالک لذیذة محالذکرک فلیبلی الیوم و کسیکه در این عالم چهار
مرتبه را بوجوه تمحصیل نموده عقیده خود در رسالت بوده اما موت محرکه چنان

ادامه در این کتاب

بجاده باقیست بود که مقاماتی تحصیل فرمود عقل حیران است در یاد و اندیشه از انجیل
مقام خاتمیت بوده چنانچه حدیثی از کوارش خاتم انبیاء حضرت محمد تعالی فرخ خاتم
اوصیاء است که هر خاتم نساء منجیات عالمیان بوده چنانچه اگر بوفیق رفیق شد و فاضل
درین راه خواهد داد و الا بماند بهم اهل ذوق و اتمام موت بعض پس در این سفر است
و در شام بمشرفه تکمیل بر نموده که از اندازة تصور خارج حتی موافق قول بعضی اهل
تواریخ در خزانه شام حضرت سجاد ملثقت شد که عهده نشسته نماز میکند سبب را
جو باشد جواب داد او شدت کرسی که حالت استقامت ندارد موت خضران مگر
بعد از وضع طف لباس فاخر پوشیده بلکه در این سفر محنت فرجام لباس در سق
و اتمام موت سود پس چنان صبر بر زخمهای زبانی نموده و محمل ذیابن می امی شده
که احد بر اهل ذوق بر چنین انداره تحمل نموده و در موارد دیگر منعرض جواب مناقضین
شد چون مجلس این زیاده و مجلس نهاده بواسطه حجاز تحمل بوده بلکه اگر ساکت مانده
بود خاندان ال محمد معلوم نمیشد فروعی و ارواح العالمین فداها خصیصه بیست و سیم
از جمله موازینیکه مقامات و کالات انسانیت را معین مینماید مقام امتحان است
که مظهر کالات و معزز ملکات است هر کس در هر رشته و مقام باشد باید این
مقام را طی نماید و اهل معرفت این مقام را میزان و فصل الخطاب در این عالم دانند
و مقام نرفته نیز گفته اند زیرا که بطی نمودن این مقام با مقام قرب رسد اگر از امتحان
بیرون آمد که نرفته او با این خوبتر بی فوس صعود است و کالات انسانیت بان است
و با بجاو بندت رسد اگر از امتحان بیرون نیامد که از اثر بی معکوس و فوس نزولی
نامند قال الصادق علیه السلام خلق الله تعالی فی الملائکه عفلا بلا شهوه و خلق الله تعالی
فی البهائم شهوه بلا عقل و خلق الانسان من کلهم انفس غلب عقله فهو خیر من الملائکه
ومن غلب شهوته فهو شر من البهائم اولئک کالات انعام بل هم اضل سبیلا و برزخ

بین عالم انسانیت و حیوانیت همین جهت دانسته که گفته اند انسان حیوان
 ناطق فانه مجون مرکب من خیرین جزء علوی لمناسبة العوالم العلویة و جزء سفلی لمناسبة
 العوالم السفلیة و امتحان مبرساند انسان را یکی از این دو عالم ادعی زاده طرفه معجز
 از فرشته سرشته و از حیوان گردید مهمل این شود کم از این دو کند صدان شود
 بر از ان و با این مقام تحت بر خلق تمام شود لئلا یکون للناس علی الله حجة خونیة
 که چنانچه بجهت ایمان تا سپه روی شود و آنکه در او غش باشد و این مقام انعم
 داده به مخلوقات را بنیاء و اوصیاء و اولیاء و عموم بندگان از مؤمنین و کفار و مؤمنین
 عموم است این شرفها حسب الناس ان قبولوا الامتار هم لا یفتنون و کما یراد فی القرآن
 و لیسوا لکم شی من الخوف و الرجوع و نقص من الاموال و الاثقال و الثمرات و لیسوا الصابرين
 و غیر متلبسین ثوب وجود را بالمحاط اشترک در وجود در آینده و بجهت اشتراک
 در تکلیف در مقام اثناء در ضمن موجودین فرض میفرماید و فرقی که بین طبقات
 عباد است در کیفیت امتحان است که هر کس را با اندازه استعداد و قابلیت خود میداند
 امتحان در آورده و این اندازه را بنابر حسب شئون و مین مقامات آنها و اولیاء
 انبیاء با اندازه شئون خود امتحان شده بعضی نیز از اعداء و بعضی بفقروا و غیر
 بنقل اولاد و جماعتی بخل صحبت برادران و بعضی که مرتبه الهان را بدتر بر یاد از مبتلا
 میدهند شتوی بنده مهملد بخوار در خویش صد شکایت میکنند
 و بچونیش خواهی گوید که آخر فرج و درود مرثیة الایة کثان و راست کرد
 این کلام یعنی کن کت زند از در ماد و در و مطر در کت در حقیقت هر چند
 داروی نواست کیمای نافع دلجوی نواست زاین سبب بر انبیاء و شیخ
 از هر خلق جهان افزون تراست چون این مطلب معلوم شد بر تعداد ان بصیر
 مستور نیست که حضرت زینب روحی و ارواح العالمین لها الفداء با اندازه امتحان

کتابخانه
مکتب
مکتب

شد بیلیات با اندازه که احدی از انبیاء متفلسفین بچنین بیلیاتی امتحان نشده بلکه این امتحان
 مخصوص دو نفر بوده وجود افلس و الای حسینی و علیا حضرت زینب پس هر مقامی را
 که برای آن خدعه اثبات غایب عالی نباشیم و چون امتحانات آن خدعه اغلب به سفر که بلا بود
 در حقیقت که بلا در حال و محل فریب آن خدعه بوده که در اینجا زود بر هر چه که بود و بمقام
 رسید که شایسته هر کس نبوده چنان فریب بمبداء پیدا نموده که شباهت بجز آن خدعه
 پیدا نموده که در حق او فرود نمی رفتند لیکن آن فاب نوسین او ادنی در اینجا اشاره
 بعض امتحانات اینکرمه باید نمود آنکه در امتحان شد بخوف چه خوفی که بر تقدیر
 الفرائض بکرم و یکمال دشمن امتحان شد بکرسکی و تشنگی که بیان اندازه آنها از
 حیطه تقریر خارج است امتحان شد باموال جمیع دارائی حتی کوشواره هم داد امتحان
 بنفس شد جمیع اذیتهای جسمانی و روحانی جواری و قلبی همه را تحمل شد که بواسطه آنها
 کامل شد و ماده و مادیات را از خود دور نموده و مجرد صرف در صف سلسله
 عقول طویل کلمه داخل شده امتحان با اولاد شد که نغمه قلب و روشنی دیده و آثار
 بلکه امتحان شد بفرزند برادر علی اکبر که او را از اولاد خون بیشتر دوست میدادند
 و امتحان برادر شد که تعبیر با نفس را نرفته انعام بچهر برادر و جید برادر را نیت
 در هر یک از امتحانات آنکه در امتحانات و خصوصیات داشته که مخصوص خودشان بود
 امتحان با نیتها و بیلیات بر او وارد شده که احدی از امتحان بچنین بیلیات منحرف نشده
 امتحان خوف مخصوصی بر سه چندین مرتبه بخوف ممنون شد بکوف در حرکت آنکه
 تا ورود بکربلا که در هر منزل داشته دو کربلا و قبه که ملاقات بالشکر حرم نموده در
 موارد عدیده عصر تا سوغا و قبه که لشکر متوجه جبهه باشند زمانیکه از برادر شنید
 اشعار معروف را با در ارف لک مرخلی الخ وقت و داع برادر استلمت اللوت
 عاشورا موقعیکه لشکر خیال نصیب و سلب اهل بیت نموده در کوفه و شام هر جای

مرتب امتحان بقدر برادر چند برادرانهم بشهادت و بجهت کیفیت شهادت خصیصه
 امتحان حضرت سیدالشهدا که آنمکره فانی در محبت برادر چنان عالمه داشت که
 بوده خود شرافت از مرتبه بکفینهای مختلفه شهیدان پیدا و برادرش را منصرف نشود
 امتحان با اولاد که در فرزند چون در فرص ماه از او شهید نمود و بجهت مظلومیتی از
 اینها شد بدتر که همین امتحانات در بکر زبوره خدا را اندر استعدادی در این جور
 مبارک و عجل محض بوده که چنین امتحانات شد و از همه بیرون آمد و در هر حال ثابت
 قدم بوده از روی همین میزان میتوان گفت و لا انکره الاستعدادی بود که اعلی
 از انبیاء اولوالعزم را چنین استعدادی بوده تا با چون مقامات و مشایخ هرگز
 باندازه امتحانات و آنحضرت را مقامات نسبت که اعلی از چنان مقامات نبوده فقیص
 و انتم **خصیصه ابلیس و چهارم** اول درجه کالات بطریق ثوب
 سعودی در این عالم معرفت است که سرچشمه کالات است و حاکم بوجود و تحصیل آن
 عقل است و خلاف عالم در مقام ارشاد و بیان علت غائی خلقت جن و انس معرفت
 را ذکر فرموده و ما خلقت الجن و الانس الا ليعبدون که مفسرین بعبودیت را
 بجز فنون تفسیر نموده اند و یکی از موازین معرفت برای تشخیص مقامات و درجات
 و کالات است چنانچه فرمودند المعروف بقدر العزفه و در جای دیگر فرمودند کما
 بطول رکوع و سجود سباید نمود بلکه ملاک در تقرب شخص بمبدء معرفت است
 و مشایخ که خلاف عالم نقصلا باصل بن مقام عنایت نموده از حد حصر خارج است
 و بمتمی درجه این مقام نه سید احدی مگر حضرت ختمی مرتبت و شاه ولایت چنانچه
 فرمود با علی ما عرف الله الا انا و انت و بعد از چهارده معصوم کسی که باین مقامات
 نائل شد حضرت زینب علیها السلام بوده مراتب عرفان و ایقان آنمکره را نتوان
 نمود ولی بر حسب اشاره دو سه مورد از اظهار مراتب عرفانش را ذکر نموده تا واضح
 شود

و در این عالم معرفت

شود که ما قادر بر احصاء مراتب کالات آنحضرت نیستیم **اول** در ایام صغر حضرت
 ابوالفضل و الجود و اکرم حضرت عباس امیر المؤمنین در مقام تعلیم آنحضرت با و فرزند
 فل و احد فال العباس و احد فال ابوه فلالتین عرض کرد بلسانی که واحد گفتند اینها
 نمیکویم فقبله ابوه عز زینب عرض کرد ایامار او دست داری فرمود بی نور دیده این
 عرض کرد الحبت لله و منک الشفقه علینا و آنحضرت تحسین نمود او را اگر شخص ناقل
 در این سوال و جواب غایب و بفرمود که چه فرمود تا و بل کلام پیدا کرد کوار خود را نمود
 میدانند که چه مقام از معرفت را داشتند و باین کجالی چه مقامات کالات عرفانیه را
 ظاهر نموده **سوم** در روز عاشورا وقتیکه دست در وطن خود را گرفتند
 برادر آورد و اسند عا نمود که آنها را برادر قبول نموده و در راه حضرت حق قربان
 نموده و عرض نمود اگر چنانچه جهاد و قتال وارد شده بود بر زنان هر سینه هرات
 هزار جان نثار جانان نمودی چه معرفتی است که و امیدار در او داد و فرزند
 چون در فرصت قمر که نار وجود بدست خود تقدیم و انبیا را فرستادند و بچشم
 خود بدن پاره پاره آنها را دیدند و ابتدا منقلب نشدند **شماره** مسطور است
 چون حضرت خلیل خواست سما عیال را برای قربانی برد بهاجر مادر او فرمود
 فرزند را زینت ده که او را بهممانی دوست برم چون او را برد و بخطاب و فدای
 بدیع عظیم او را از زینت شدن نگه داری نمود و بر ابراهیم او را بر کرد انبیا هاجر
 نظرش بکلوی فرزند که از از کار در فرزند شده بود افتاد بی اختیار شده و غش کرد
 بر زمین افتاد بین تفاوت ره از کجا است تا کجا علیا حضرت زینب عوضی است
 زینت اسلحه جنگ درین دو فرزند خود که هر یک با سما عیال عصر خود و خود بخواب
 نمود که آنها را بمیدان کارزار فرستاد و بدیده خود بدن پاره آنها را دید
 ابتدا بر وی خود سناورده برای اینکه مبادا برادر از جانب کشد و چون

خصیصه ابلیس و بیستم

شهادت علی اکبر را شنید چنان که بروداری و بقراری نمود که خاطر حضرت شهادت را بجز و مشغول نموده و ستر این و بعد از این منعرض خواهم شد مسووم عصر علشورا بعد از کرب و بند به بربر او عرض کرد بد رکاب الحذل با ابرفلیس قریباً نیز ازال محمد تم قبول فوجا عجب کلام زد که نسبت نتوان چنین بیانی نمود مگر بیخبر با ائمه طاهرین تصور باید نمود که چه مقام و رتبه است چه معرفت داشته که چنین فرمایشی فرموده است چنانکه در این مقام از معرفت ناآشنا و عاجز از معرفت با او شده است

بیست و نهم از جمله مقامات رفیع و درجات رفیع و محبت حضرت حدیث است و بیان از شرح این مطلب لازم است اشاره بطلب ماتی غایب مکشوف باد که حکما گفته اند هر یک از طبقات مردم مظهر یکی از صفات الهیه است و هر یک از این لحاظ در خصوص انبیا عظام نیز بوده که هر یک از آنها مظهر و مبرز یکی از کالات بوده و این بر کواوان امثال الله بوده و هر یک از اسماء شرح بلنا از صفات بنما بد چنانچه حضرت داود مظهر عدالت بوده با داور و دانا جلالت خلقه لکن بین الناس بالعدل سلیمان مظهر حرمیت الهی و صبا له ملکالا بنی لا حد مر بیع یوسف مظهر جلال حضرت خدیجه بین جلال و قهار و ابراهیم مظهر محبت الهی در سلسله جلیله انبیا عظام کسب که حاوی جمیع ملکات و دارایی عموم مقامات بوده عقل کل و خرم و سل و هادی سبل که انحضرت در مقام قبول فیض از سبب الباری قول قابل در نزول بعالم ملکوت از سلسله برای اینک در عالم صفات و اسماء سپر نماید تا جامع اسماء و صفات گردد و اصل عالم شهود به علم و تربیت انبیا سابقین قابلیت و لیاقت تشریف بحضور با هم انور انحضرت نمودن وقت بن عالم بوجود مفید است انحضرت نورانی شویس هم انبیا مفید مواریثه چنانچه در جواب مفید از فیض و شرح منی للمقدمه کالات و فیوضات انبیا هم از ناحیه حضرت خدیجه مرتب زیرا که همه معلول انحضرت و معلول بیست و نهم بود

اینکه در این مقامات و درجات رفیع و محبت حضرت حدیث است و بیان از شرح این مطلب لازم است اشاره بطلب ماتی غایب مکشوف باد که حکما گفته اند هر یک از طبقات مردم مظهر یکی از صفات الهیه است و هر یک از این لحاظ در خصوص انبیا عظام نیز بوده که هر یک از آنها مظهر و مبرز یکی از کالات بوده و این بر کواوان امثال الله بوده و هر یک از اسماء شرح بلنا از صفات بنما بد چنانچه حضرت داود مظهر عدالت بوده با داور و دانا جلالت خلقه لکن بین الناس بالعدل سلیمان مظهر حرمیت الهی و صبا له ملکالا بنی لا حد مر بیع یوسف مظهر جلال حضرت خدیجه بین جلال و قهار و ابراهیم مظهر محبت الهی در سلسله جلیله انبیا عظام کسب که حاوی جمیع ملکات و دارایی عموم مقامات بوده عقل کل و خرم و سل و هادی سبل که انحضرت در مقام قبول فیض از سبب الباری قول قابل در نزول بعالم ملکوت از سلسله برای اینک در عالم صفات و اسماء سپر نماید تا جامع اسماء و صفات گردد و اصل عالم شهود به علم و تربیت انبیا سابقین قابلیت و لیاقت تشریف بحضور با هم انور انحضرت نمودن وقت بن عالم بوجود مفید است انحضرت نورانی شویس هم انبیا مفید مواریثه چنانچه در جواب مفید از فیض و شرح منی للمقدمه کالات و فیوضات انبیا هم از ناحیه حضرت خدیجه مرتب زیرا که همه معلول انحضرت و معلول بیست و نهم بود

و شاهد بر این بشاوات انبیا است با خود تشریف آوردن حضرت خدیجه

خصیصه ابلیس و بیستم

عنده کالات از انحضرت و بقاعده متغنه معطی الکمال غیر مانند انحضرت مجموعه جمیع اسماء الهیه و مظهر کالات و تائیه بوده که اشارت بدک علیه السلام بعثت لائتم مکاوا الاخلاق که عکس بعثت انحضرت تنهم فوافض و اظهار کالات الهیه چون خود دارا بود لذا میتوانست تتم نماید و ائمه شریفه و ائمه جلیله لاله نیز همین مطلب است تا آنکه لعل خلق عظیم از هم این بیانات شرافت و سیادت انحضرت بر باقی انبیا معلوم شد پس بعد از انحضرت کالات انحضرت با ائمه طاهرین یعنی انما مظهر کالات و بعض از خواص اهلبیت نیز این مقام عالی رسیده ما سند حضرت فاطمه مرضیه و حضرت زینب سلام الله علیها چون این مطلب واضح شد رجوع با اصل مطلب و تطبیق این کالات با این دو معصوم و تفصیل لازم و در و وفوف بجای دیگر است بدان اذ انک الله جلالة التحقیق چنانچه گفته شد مقام محبت از جمله مقامات مهمه و مظهر ان حضرت خلیل بوده و هر یک را بجز بر این مقام شایع راه نباشد و اسماء متعلق بان بجز از انجمله است حبیب و از ادراجا بیست غایبه القوی ان مختص بحضرت خدیجه است لذا انحضرت حبیب الله شد بعد از ان انحضرت در سلسله جلیله انبیا ابراهیم بوده از این جهت خلیل الله شد قال الله عز وجل فی القدر سیات من طلبنی وجدنی عشقنی محبتی و من عشتی فلتک و من قبلنا نادیه از این کلمات میتوان استنباط نمود مقامات عاشقان حضرت را و حضرت خلیل بجلالت خلقت سافر از نشد مگر بواسطه این مقام و با این مقام نازل نشد مگر بر کت تصال انحضرت پیغمبر و بر این مدعا شواهد بسیار از اخبار دارم ولی بیان انها از محل بحث خارج است چنانچه انحضرت خلیل تمام اموال خود را در مقام محبت حضرت حدیث بذل نمود فرزند خود را تسلیم داد و راه خلافی عالم حاضر شد لذا نماید و کک نفس خود را در محبت الهی داد و مشغول نش نمود بان شدانش بر او بود و سلام کل در با چنین شد بانا کوفی

عنه و در و وصل علی

وسلاماً علی ابراهیم و ما چون در احوال بکانه در صدر رنبرگه او را بیکه ناز
میدان محبت و فانی در بحر موت حضرت حدیثی بنیم چنان محو محبت که هر
بلای بر او وارد هر راه حضرت حق با کمال شغف و سرور خیزد با جمله در راه
محبت حضرت حدیثی زچنان مقام امن و امان ترک علاقی نموده و نیزین بر او
گرید رفت و در روز عاشورا انصبیات بدید و از شرب زنا با و بلا چنان
که اگر باره از اینها را بر ذبال جبال را سبالت و امانی و ارضین و سماء نکشند
مثلاً می شوند و اگر بکمال هفت آسمان را در عرض آن مصیبات در آورند تا
قیام قیامت زقیام بیضا در ندا کر ابراهیم خلیل در راه محبت رب جلیل از مال
گذشت این مظلومه هم از جمیع دارائی خود گذشت حتی از فاع اگر ابراهیم حاضر
شد در راه دوست سماع خود را قربانی نماید این محبوبه الهی در واسعه جلیلی
را در راه خدا ندان نمود اگر ابراهیم منحل آتش نمرد بان شد و آتش بر او کل و ریاحین
گرید با هم که هم منحل آتش نمرد بان شد بلکه واضی شد خودش بسوزد و
حجت خداست سید الساجدین سالم بماند و لذا وقت آتش زدن خیمه کاه عبدالرزاق
مردی برای سبک سالر عانند و خود ماند که حضرت سجاد را بجات دهد
با خود را ندان نماید **اشا و** از این مقایسه مقام انکره با حضرت خلیل
استنباط میشود ما انرا گذاشتیم بفهم ارباب ذوق **اشا و** آخری
چون حضرت سید الشهداء در راه محبت حضرت حق شهید شد بموجب حدیث
مسطور زبار الله و خلافتش خونیهای او کرد بدین مظلومه هم بواسطه اینکه در محبت
حضرت حق را بعال رفعت بلکه شهید شد خدایش خویشا کرد بدین **خصیصه**
بیست و ششم از جمله مقامات سامیه و درجات عالیه مقام خوفست
که عباد را در غیپ بخصیصه ان بیاناتیست کافی و حکما را عباراتیست وافی

و مظهر

و مظهر این کمال از انبیاء متقدمین حضرت یحیی بوده و چون متصفین با بر صفترا
در درگاه احدیت درجات بسیار و مقامات بشمار است لذا در مدح حضرت
یحیی اشاره میفرماید بمقامی که جامع همه درجات است و ان سبابت است بچکا
میفرماید و سبدا و حضور او کان من الصالحین و این مقام جلیل مخصوص اهل
علم حقیق است کما قال الله تعالی انما یخشی الله من عباده العلماء در مقام حضرت
پس هر کس علم و معرفت پیشتر خوف و زیاد تر و اجر و ثوابت باطلین با این مقام از حد
خارجست که برین ثوابت انجا از جمیع عقوباتست و اینم از درکات دران
روز فرج اکبر که کلیه موجودات نرسان و لرزان انجماعت در نهایت من و امان
مشتمع بنعم الهیه و ما چون در احوالات عقبه بنی هاشم بدیده بصیرت میبکیرم او را
بکانه در این کال می بینم و شاهد بر کالتش در این مقام یکی مقدار علم او است و دیگری
انبساط و طاعات و کمالها کاشفان خوف و چنانچه گذشت در سابق در سفر
محت فرجام شام با اینک سیر بلاهای اهل بیت چنانچه هرگز از پانه و کعبه بگرفت
حواله نموده خود را جلو میکشید و مانع میشد که باها نرسند و خود خیزد با بر او
با انحال عبادات بدنی و اجسید و مستحبه از او فوت نمیشد و این نباشد مگر از
کفایت خوش **اشا و** حضرت یحیی بواسطه خوف از خدا منحل مصائبی شد
که اغناسب رفعت مقام او شده این مکرر هم منحل مصائب و شلاندی شد که
هر یک از انها موجب رفعت و عظمت ایشان آورده و فرقی بین این دو این بود
که مصائب حضرت یحیی معدود و شلاندان مظلومه غیر محله و در مثل حضرت
دید سلطان خیال را در زمانا بد این حضرت خوف را الله نمی عن المنکر قتل این
مظلومه در مجلس پیشوم این زیاد چون دید حضور حجت الفیه الهیه از هر گونه
منکر در بیغ ندانند بلکه او را در قتل حجت خدا را دارند برخواست خائنه من الله

۱۰۹
در این مقام
بسیار است
و این مقام
جلیل مخصوص
اهل علم حقیق
است

در این مقام

و مظهر

خصیصه اهل بیت هشتم

را در باو این رضا چیست اگر رضای حضرت احدیت در سوختن مال است
بهرمانا با نهایت خرمی حاضر باشیم و چون از جواب حضرت سجاد فهمید که رضای
خلایق عالم بیگانه است عبال را امر فرمود و خود برای استخلاص حضرت
سجاد با کمال وفار و ثبات مانند او از آنحضرت مدافعت نمود چنانچه از حیدرین
مسلم نقل شده که هر قدر راتر باو نزدیک میشد بداعتنای نمیفرد **ایشاد**
بواسطه همین ثبات و وفار کوی سبقت را از حضرت خلیل پوره و از آنجمله کلام
مکرر است که ذکر نمودیم چون بدن حضرت سیدالشهدا را بلند نمود و هر کس
و ندان قریبی را از آن مجذوب فرماد در این کلام نهایت معرفت و بزرگی و بخت
و رضای خود را ظاهر میفرماید **ایشاد** چون این مکرر باین مقام از رضای
در روز محشر اینقدر از کنا مکاران خلایق منعال با نظر مومنه بخشند ناواضی شود
اللهم اکرمها محرابا نور ابعاد و جلال این مظلوم فهم میدهم که در وقت مرگ این مکرر
را بمن برسان و این بنده رو سپاه را با و بجشا **خصیصه اهل بیت**
هشتم از آنجمله مقامات عالم و درجات سامیه مقام ابتلاء و بیانات است
که این مقام خواص درگاه اله است چنانچه فرموده الله جل و علا هر قدر بلیات
و صدمات بیشتر قریب زیادتر خوش در این مقام سروده هر که در این بزم
مقرب است جام بلا بیشتر شرب میدهند و اخبار صحرای شاهی در مدعا
و تار و آبرو مطلب بسیار است میتوان گفت بحد توان از رسیدن از آنجمله روایت
شده از حضرت صادق عم قال قال رسول الله ان عظیم البلاء یکلف به عظیم الجرا
فاذا احب الله عبدا ابتلاه بعظیم البلاء فمن رضی فله عند الله الرضا ومن سخط
فله عند الله التخط و فی حدیث آخر قال ان احب الله فوما اوحب عبدا صبت
عليه البلاء صببا لا يخرج من غم الا وقع في غم فقال صم ان لاهل البلاء فی الدنيا

بسیار است
از آنجمله مقامات
عالم و درجات سامیه

خصیصه اهل بیت هشتم

درجات فی الاخره ما الاثقال بالاعمال حی ان الرجل یمنی ان حسده فی الدنیا کان حقیقا
بالمقام من مناری من حسن ثواب الله لاهل البلاء قطع نظر از اخبار و آثار چون بلا
سوانح عمریه خاصان خدا و اهل دنیا را نموده می بینیم که مفرین درگاه احدیت تمام آن
عمر خود را بشقت و سختی گذرانند و اهل دنیا غالب عمر خود را بتعیش و لذت و کوران
صرف نموده این مطلب بر ما واضح میشود که بلیات سبب ارتقاء درجات و بلوغ
بافضی المقامات است چرا که معاملت خلایق عالم را بسندگان خود نظر موالی عرفیست
با عیب خود چنانچه موالی هر چه خوبتر را برای خواص خود میخواهند خلایق عالم نیز
صرفت خوبتر را برای خواص خود میخواهند و حکم آن واضح است خلایق عالمین
کمال عدله به لحاظ مصلحت نوعیست و شدت آفریند و کذلک عاقبت ممتا
خلف فرمود و هر یک از ایندگان خود را از این دو شربت کوار و یا کوار سهمی و نصیبی
مفریداشند پس هر کس در ابتعال شربت کوار بلیات چشمه در انعام از چشم فرم
ابدی سیراب گردد و هر کس در ابتعال نصیب خود را از لذت و نبویه و خوارگی
ثبات اخذ نمود در انعام از لذت و لذت باقیه محروم ماند چنانچه همین این مطلب
است حدیث شریف الدنیا بحسن المؤمن و جنة الکافر و در جای دیگر میفرماید
الدنیا حرام علی اهل الاخره و الاخره حرام علی اهل الدنیا پس از روی همین میزان
میتوان فهمید تمام هر یک از ایندگان و اوصیاء و خاصان درگاه احدیت
از انما ابتلاش بیشتر مقاماتش رفیعتر و ما چون در احوالات حضرت صدیق
صغری تأمل نموده که چه مصائب و آفت و بلیات و صدمات بر او وارد
و کوه های بزرگ تحمل بکری از چنین بلیات نتواند نمود چه رسد بیک زن ضعیف
دو مطلب بر ما واضح میشود اول کمال ثبات و استحکام مقام نوچیدی و ثبات
اوید و کاه حضرت احدیت بدلیل ورود اینهمه مصائب در معرفت و رجح

خصیصه نایبست و نهم

وعظمت رتبه و عدم قدرت بر احصاء مقامات و درجات آن مظلوم که در این مرتبه
 بر مصائب و آرزو بر او چه مصائبی که از مصائب اعلیاء نبیاء زیادتر و سخت تر بود
 با اینکه عادت از ضاها صوفی رفوی الفلب با شد طاقت اندکی از بسا روی یکی از
 هزار این مصائب را اندک ندید پس از روی همین فاعده و ملاک آنکه در اکثر آثار
 از بعضی انبیاء بدانیم عالی نیستیم ایشان را در صورتیکه علماء این امت مساوی
 با انبیاء بنی اسرائیل با افضل کابینفاد من الاخبار چه جای شهید است بر این
 این مکرمه بر آنها با اینکه معلوم است حجت قضیلت آنها صدای آنها است
 بندگان خدا را و همین ملاک در آنقدره بوجه الاثم و الاکل موجود بود با اینکه
 در علم هم مقام عالی دارا بوده چنانچه مطور شد **خصیصه نهم**
نایبست از جمله اوصاف حمیده و اخلاق پسندیده صفت جلیله
 صبر است هر یک از عرفا و در سناش ان بیاناتیست گفتن عارف کامل که
 را صبر نباشد بهیچ مقامی نتواند رسید و فضیلت و شرافت ان حتی است
 هر کس بجز درجه و مقام رسید بواسطه صبر بود و هر که دست از ان برود
 بر داشت از کالات محروم و لذا فرمود من اصبر له لا ایمان له و قد سئیک
 است یا علی یقال باخلافه من اخلافی الصبر یضرب بالایمان و
 جای دیگر است الصبر نصف الايمان در خبر دیگر فرمود الصبر رأس الايمان
 هو الايمان و صبر یا سه مرتبه است صبر بر مصیبت صبر بر اطاعت حضرت
 حق صبر بر ترك معصیت و برای هر یک از این مراتب اجر و ثوابی وارد شده چنان
 در حدیث وارد شده قال رسول الله صلعم الصبر ثلاثة صبر عند المصیبه و صبر
 عند الطاعة و صبر عند المعصیه من صبر علی المصیبه حتی بردها بحسن عزها کتبه
 الله له ثلاثه درجه علیین الدرجه الی الدرجه کما بین السماء و الارض و من صبر

مکرمه و نایبست

علی

خصیصه نایبست و نهم

علی الطاف کتب الله له ستمائة درجه ما بین الدرجه الی الدرجه کما بین الارض و السماء
 و من صبر علی المعصیه کتب الله له ستمائة درجه ما بین الدرجه الی الدرجه کما بین الارض و السماء
 الی منتهی العرش این مقامات برای مطلق صابرین مقرر شده ولی بعضی از
 بواسطه امتیازات و خصوصیات در مقدار و کیفیت صبر اجر و ثواب زیاد بر این
 درجات تحصیل نمایند و تفصیل این مجمل مناسب این مقام نیست بالجمله مظهر
 این کمال حضرت یاقوب بوده که در موقع احاطه افواج بلیات با کمال ثبات صابر بوده
 و چون با کمال دقت ملاحظه نمایند مینگرند بر آنحضرت نهایت این مقام را ندانند
 و لذا چون مسئله ناموس در میان آمد در شش صبر کسینه و بجز و ناله منوچهر در کاه
 حضرت حدیث شده و عرض کرد و ربانی مستی الضمیر انک انت ارحم الراحمین و بجز
 قیه قمره و نفوس ظاهر نهایت این مقام بوده وجود مقلدین حسنی و علیا حضرت نایب
 در حقیقت باک روح در رو بدن بوده اما حضرت سید الشهداء اینقدر صبر نمودند
 در زیارت ناحیه وارد شده اند محبت من صبرک ملائکه السموات تمام مراتب صبر
 را مع خصوصیات زانده دارا بوده و لذا ملائکه از صبر آنحضرت متعجب یا اینکه از صبر
 احدی قبل از او متعجب نشد و اما حضرت زینب چون در جمیع مصائب شریک
 برادر و در هر حال صابر بوده و دارای خصوصیات مخصوصه بوده اما صبر بر
 معلوم است هر کس محبتش بجزیر زیاد تر و غایتش صعب تر و چون حضرت زینب
 در این عالم علاقه و محضرت سید الشهداء این مقارقت و باندازه علفه با و
 و صبر بر چنین مصیبت نهایت ندارد و شاهد بر اینکه علاقه او منحصر بر او این
 است که در جمیع علایق نمود و علازمت بر او رخا صبر شده و در شهادت و طفل
 خود با کبریه نمود ولی در شهادت علی اکبر چون منظور نظر بر او بود چنان متأثر
 که خود را کرم نموده بود بقاعده من احب شیئا احب انار محبت حسنی بود که او را

منقلب

خصیصه سی و نهم

منقلب نموده و این کریم ها که در مفاصل برادر خود نبوی و اسطوخودوس و غیره از صبر و پاک
 چون کریم بر آن حضرت را منویب بسیار است کریم منور و اقا صبر و اطاعت با زبان
 بخود و جفا بوده چنانچه سابقا ذکر نمودیم اجلا انعام انان ساعات عمر او در عبادت
 و اطاعت صرف شده و در همه این حالات صابر بوده و اقا صبر بزرگ معصیت عشاق
 بیجان نیست چون فهمیدی عصمت او را پس چون باین مقام از صبر رسیدی بگویم
 لغت عجیب من صبر هاملانکه التوکل و لذا از قول آنکه که گفتند ساسی که بجز
 الصبر عن صبره **خصیصه سی و نهم** از جمله اخلاق حمیده و اولیها
 پسندیده صفت جلیده مواسات است و عبادت ساده آنکه نمودن غیر
 با و ال با با افعال پس باین مواسات از او مرتب است مالی چنانچه هرگاه او
 تقریباً استند یکی مال او را بگری بخری و بی بضاعت و مالدار و مالدار بگری و از او
 خود زبان تیره طاعت او و علی هرگاه یکی از اندر گرفتار محنت و شدت باشد بگر
 سعی در استخلاص او شود و میتوان در ضمن صبر از این دو تحصیل اجر بسیار
 غیر از عنوان مواسات نیز نموده که در اتفاق خود ضد مواسات و اتفاق و رضا
 حاجت و غیره از عناوین مستحسنة شرعی است اگر اتمام الأعمال بالنیاب العمل
 مواسات از حیثی است که هر است عفو و شرف امید و چون سبب اجتماع هیات
 و رفع قاهر و احتیاجات و موجب و زاد و اتحاد که غرض اصلی از این صبر
 صالحت و در صفت نتیجه اخلاق و عبادت است مواسات است و اخبار بسیار
 و آثار بیرون از شمار در غیب و تحصیل آن وارد شده از جمله حدیثی است که
 حضرت صادق علیه السلام فرمودند در بیان حقوق اخوان از جمله میفرماید
 و الحق الخامس ان لا تشیع و یجوع وان لا تروی و یظلم و یبصره عین و اسما
 همین است که بر هر فردی از افراد بشر خاصه مسلمین لازم است تا در این استند

در این صفت
 و در این صفت

خصیصه سی و دهم

و در اصول کافی است عن ابی عبد الله عمه قال السلام لا یظلمه ولا یجذله ولا یجور
 و یجی علی السلمین الأجماع فی التواصل و التعانده و التعاون و العطف و المواساة
 لا یصل الحاضر و ضالفت بعضهم علی بعض حتی ینکونوا کما امرک الله عزوجل رحما بینکم
 من ارحمهم معتین لما غاب عنکم من امرهم علی ما مضی علیهم و عشر الاضار علی عهد
 رسول الله ص و ایضا در اصول کافی است عن ابی اسماعیل قال قلت لابی جعفر جنت
 تلك ان الشیخه عندنا کثیر فقال نهل یعطف العقی علی القبر و هل یجوز الحسن
 عن المسی و یواسون فقلت لا فقال لیس هؤلاء شیخه الشیخه من یفعل هذا در هر
 صیرتک زاین اخبار علامت مسلم و شیخه را باین صفت قرار داده و اظهار بر این
 صفت کالتی در اسلام بوده و اول شخصی که مواسات نمود در اسلام امیر المؤمنین
 بوده چنانچه در ذی حدیثی در حضور با هر التور من ذلک من نبوی عز و کرم ان هدی
 للمواسات من علی الخ و بعد از آن حضرت نیز کمال این صفت جلیده من و کرم
 بود تا روز عاشورا که جلوه نمود در این روز و اقل کسی که مواسات نمود حضرت عباس
 بوده نهایت مواسات و انمود با برادر زنا سبکه خود را بشرفه فرات رسانده و کن
 اب بر او شریفی استامد فذکر عطش الحسین این معنی بکمال تصور لازم دارد و اینکه
 نهایت تشنگی را داشتند و بحال خود را از این برادر برساند و خود آب سبکه
 و ملاختر برادر را نموده پس از شور و معلوم بشود نهایت جوانمردی و مواسات همین
 بوده و در روز بارت آنحضرت در مقام مدح و ستایش آنحضرت همین صفت او شده
 فتم الاخ المواسی اخبر در قم کسکه در آن روز مواسات نمود حضرت زینب زهرا
 و در روح الطالین لها العلاء بوده در جمیع حالات برادر نهایت مواسات نمود
 از کسکه با برادر حرکت نموده در غربت و تشنگی و کمر سنگی و جراحات ظاهر و باطن
 و کمر تا بر نهایت مواسات را با برادر نمود حتی در باز او کوفه داشتند

در این صفت
 و در این صفت

خصیصه سی و یک *

برادر شده از حالت طبیعی خارج شده و با برادر مواسات نموده فقط جنبه الهی
 بمقدمه الحجل هر صیغی بر حضرت سید الشهدا وارد شده انقدره نظر از او انداخته
 و بر او وارد شده **خصیصه سی و یک** از جمله ملکات حسنه
 اوصاف مستحسنه صفت جلیله غیرت است و از علامت ایمان است المؤمن عبود
 و اختیار در مدح آن بسیار وارد شده و این صفت در بنو هاشم عموما و خانواده محمد
 خصوصا جلی بوده و از امرانی است اول غیرت بر دین در غیرت بر جان و اموال
 سیر غیرت بر حفظ اموال و هر یک از این مراتب را تفصیلا است مقام مناسب
 ذکر آنها نیست و حضرت سید الشهدا را در این صفت ممتاز خای بوده و لذایع
 این همه مصائب و ثواب است برای غیرت در دین بواسطه غیرت انحضرت بود
 که در مجلس مفاد با حدیثی که در بر سب امیر المؤمنین نبود چنان مکرر اتفاق
 افتاد خطیبی که سب آنکه نسبت با امیر المؤمنین جارح می نمودند بدو رسد و
 منور غیرت در دین انحضرت سبب بود روز عاشورا پس از اتمام تحویل کس
 مناصب و فضایل خود و بعد بنویسند فوج کثام فرمودیم تقابلوی در جوابش عرض
 کردند ما نماندنا نماندنا نماندنا نماندنا نماندنا نماندنا نماندنا نماندنا نماندنا
 الطهر من الهاشم دفاع از دین خود نموده و میفرماید ای قوم با این فضایل و مناقب که
 خود خدا بفرموده و میفرماید که از اولاد علی هستم که ظاهر از ادناس و اجناس
 از بنو هاشم بوده و همچنین پدری فرموده میفرماید غیرت انحضرت مانع شد باز بدین
 او بیعت نماید چنانچه فرموده و الموت و الحی من رگوید انما بالجملة در موارد عدیده
 ظاهر شد غیرت دینی انحضرت و اما غیرت انحضرت نسبت بناموس با زمواد
 مکرر ظاهر شد چنانچه تا زنده بود راضی نمیشد احدی نام چنگاه او را بر زمین
 جاری نماید شاهد بر این خبر معروض است چون شرح فراتر از صرف نمودن

خصیصه سی و یک *

اب سائند یکی از اتباع شایان گفت ای حسین ثواب مپاشی و لشکر و غیره
 تو نموده انحضرت با اینکه میدانست عرض آنها خدع است غیرت مانع شد
 پاشند تا بجمل بطرف چنگاه حرکت نموده و همچنین دره و قعبه که از سب بر زمین
 افتاد و از کثرت زخمها و جراحات و خروج خون از بدن انورتر حال حرکت شد
 لشکر در مقابل انحضرت مهابت و شجاعت جمعی مانع از اینکه منوجه انحضرت
 شوند و عدم حرکت انحضرت را حمل بر غدر و خدعه نموده چون غیرت انحضرت را
 بناموس مسیوقی بوده برای کشف مطلب جماعتی از لشکر را روانه بطرف چنگاه
 فرستاده انحضرت چون ملتفت شد بان ضعف و نقاهت غیرت او را
 چند ندی باستقبال آنها شناخته و فرمود باشعزالای سنیان ان لم یکن لکم
 دین ولا تخافون المعاد نکونوا احرارا فی دینکم بالحق که منصرفا بدان الذی فانکم
 و تقائلون و النساء ما علیهن جناح مجل فرمايش انحضرت نامن زنده هستم من
 حرم محرم نشوید از فرط غیرت شهادت خود را مقدم بر نهب عیال در صفت
 غیرت پس از حضرت سید الشهدا دختر گرامی چیدر فرید و هر دو وحید عصر
 چنانچه مجمل این مصائب بواسطه غیرت در دین بوده و از کربلا تا شام خود مجمل
 سواری عیال و اطفال بوده بواسطه غیرت ناموس در این مسافرت در هر موقع که
 مذمت باء واجد خود شنید از فرط غیرت در مقام ملائمه آمده بان اشکال است
 که برای او فراهم بود چنانچه غیرت او را امان نمود و همچنین خطبه عماره در بار او که غیرت
 او را داشت احتجاج بالبن زیاد نماید چون دید بن زیاد نکند بچمبر نموده و گفت ای
 الله الذی فضحکم و اکذب حد و شکم انقدره بیان فضایل و مناقب خانواده خود و
 بزیاد و انباشت را بیان نمود و اظهار اچنان مفضح و رسوا کرد از راه قتل او نمودم
 چنین در شام و مجلس بزیاد در حال اظهار غیرت نموده **خصیصه سی و یک** از

خصیصه نبوی و درویشی

موتش نقل نمود از کتاب تیر المذاب که از مفائل عامه و از شخص شکر دیگر از مقلان نقل
پزی از این دو مقل نقل نمودند چون اسرار او در شام نمودند در روز شام
حضرت زینب سلام الله علیها شمر را طلبید فرمود حاجتی بودم ما را از این روز
باز تمام برید از راه خلوتی داخل شام نمائید تا معلوم اعنائم نمود و چند تا از این
انقدر زده این معدن صبر و وفای از فرط غیرت منقلب و امر زمین نموده فرمود
ارض خلدید در این حال زمین شمر را که فرموده نگاه او از جان فزای حسنی بکوش
خواهر رسیده با اخاء اصبری و احسنی فی مرضات الله انکره امر نمود زمین او را
رها نمود مع التأسف بن از این دو مقل هیچکدام را ندانسته که ملا حظت تمام و نسبت
بمقامات نخل در اظهار این گونه که ما تخریق عادات بصد نیست چرا که نیکو عقل
کل رها دی سبل بوده از طفیل وجود جدا و موجودات خلعت وجود پوشیده
اینها هموسل بجد او بوده خصوصاً که در مفائل عامه نقل شده و الفضل ما شهادت
بر اعداء **خصیصه نبوی و درویشی** میماند جمله طاعات جمله عبادت
عزت خانوادگی محراب عمو ساجد سلالی عالم محبت انهارا بر کانه عباد واجب
نموده که اگر شخصی دارای جمیع عبادات باشد ولی محبت عمل و از این عبادت جمله
خالق باشد که الله علی التالیس درجات مقامات هر کس باندازه این عبادت است
چنانچه در مقالات سابقه ذکر نمودیم و محبت حضرت سید الشهدا را خصوصاً
چنانچه فلوب مؤمنین بهترین شاهد است ما را اجر و ثواب محبت آنحضرت را
کس نتواند احصی نماید و لذا الهی امر حضرت نبوی نسبت آنحضرت علاقه اوتون
که از لوازم عالم طبیعت است بلکه بواسطه کالات حسنی و تحصیل مقامات دیگر
محبت آنحضرت معلاست و همچنین است علاقه بان معصومین بلحضرت و در
اینکار ظاهر شد چنان محبت و ارادت بحضرت سید الشهدا مثال محبت حضرت

خصیصه نبوی و درویشی

عقبه خدر رسالت آنحضرت نوشتند بعضی مورخین او فایده حضرت زینب
خواهر و در کوه او خوابیده بود هر که حضرت سید الشهدا از نظر او غایب میشد
گیر و بگیری می نمود و چون دیده او بحال به مثال برادر افتاد بی نهایت سرور
و فرح حال میشد چنانچه بوقت حضرت صدقه شرح حال محبت این خواهر برادر
را بساحت مقدس نبوت معروف داشت و همچنین در وقت نماز قبل از اقامه
اول نظر بصورت آن کعبه مقصود و قبله حاجات نگاه بر او و نیاز با فاضل الحاجات
مشغول میشد و نیز از آنجا میتوان استکشاف نمود چنانکه از مجذوب برادر بود که
از حرم جنتش آن محل امن و امان بیرون شد و ترک جمیع علاقی نموده عالمی صائب
و دنیا با دلجو باشد محض برادر حرکت نموده و این عباس با اینکه از راه اخلاص ممانعت
از حمل نساء نمود آنقدره با او معتبر چنانچه شرح آن گذشت و هم از این رو میتوان
کشف نمود که در راه برادر چه بلاها و چه درزها با مشغول شد که از حفظه تصور خارج بوده
و نیز از این رو میتوان فهمید که چه محبت بحضرت علی اکبر داشتند چرا که من احببت
اناره چون علی اکبر از آنرا جلیقه حسنی بوده چنان او را دوست داشته که با احدی از اهل
بیت جان محبت نداشته و در مفارقت او چنان اظهار خزع و فرغ نموده که در مقام
اصدی از بنی هاشم جان نموده بل جمله عقول ماصرند از در انداز محبت آنظلم و بیگانه
دخت کرامت با حاکم سبیلان بیخ طوبی از این برادر و خواهر نیامده و نخواهد آمد
چنین برادر و خواهر سلام الله علیهما **خصیصه نبوی و درویشی**
از جمله مقامات خصوصاً آنکه هر است سیادت خاصه از طرف برادر و این و بیگانه
مقام امامت بوده و با تمام از طرف برادر و در کربلا روز عاشورا با شیبان داشتند
آنظلم از مفارقت برادر بیگانه و خزع می نمود آنحضرت را و امر بصبر و شکیبایی نمود
مقام برای آنظلم و بعضی اعلام نصح نموده و شاهد بر بیگانه آنکه در مورد بیگانه

روایت مسطوره در کمال الدین و غیبت شیخ طوسی و عاشق حجاز علی بن احمد بن
 مستامن احمد بن ابراهیم قال دخلت علی حکیم بن محمد بن علی الرضا الی الحسین
 علیهم السلام فی سئالتین و ثانی بعد المأة تکلمتاهن و راء حجاب و سئلتها عن
 فتمت له من نایم برشم قالت فلان بن الحسن عی ائمت خود را نام برد نگاه امام در
 محبت الحسن را ذکر نمود و نقلت لها جعلنی الله فذلک معاینة او خبراً فقالت خیراً
 عن ابي محمد ع کتب الی ائمة نقلت لها فابن المولود فقالت مسنور نقلت فالی من فرغ
 الشیعة فقالت الی الحزب ام ابي محمد علی علیه السلام نقلت لها فتدی من فی وجهه اللات
 حاصل مراد اینست عرض نمود امامت حجة بن الحسن را نصاً شنیدی یا بطریق
 اخبار فرمود بطریق اخبار از ابي محمد که نوشت امامت او را با او پس عرض کرد
 کجا است نمود فرمود در دیو غیب مسنور است عرض کرد امر زه شیعراخذ
 احکام از که مینمایند و در شانند بکینا جویند فرمود بچند او و والده امام حسن
 عسکری علیه السلام عرض نمود بکسی اقتدا نمانم که امورات و موکول بر نیست
 اقتدی بالحسین بن ابي طالب ان الحسن بن علی اوصی الی اخنوخ بن علی بن
 ابي طالب فی الظاهر و کان ما یخرج عن علی بن الحسین ع من علم یسب الی زینب بنت
 علی تسرا علی علی بن الحسین ع قالتم قوم اصحاب اخبار اقا و تم ان التاسع من ذی
 الحسین ع یقسم مر اثره هو فی الجوهرا این خبر معلوم میشود در انصاری بن ابی عمیر
 مسلم بوده و حضرت سید الشهداء علوم را با تم که سپرد تا از او نقل شود و حضرت
 سجاد سالم میماند و نقل حضرت سید الساجدین احکام را از انخدره منافع نیست
 بالیه که خود انحضرت دارای جمیع علوم بوده زیرا که حفظ وجود مفیدش موافق
 باین طریق بوده **در حقیقت** از سوا صد ضربات نکو بنیة مظلومه در قلوب نفوس
 چنانچه یکی از آنها در بازار کوفه نشاء خطیب چنانچه ذکر شد در ضمن بعضی احکام

وهم

و هم از آنها بوده در مجلس بزرگ در حین نشاء الخطبة و ذکر تبلیغ و در ابل زینب که بد
 تصرف نکو بنیة در انجلس چنان بیانات فرمود **در حقیقت** از سوا صد ضربات
 نمودن حضرت سجاد در امور و با انخدره چنانچه در تاریخ احوال انخدره از ان موالد
 اشارت نمودیم و هم چنین واگذار نمودن اخبار امورات بعضی را بکفالت انخدره
چهارم از سوا صد ضربات انهمه و صائب و شدائد که احدی را اندر چنین
 تحمل بتلشد مگر کسی که در ای ملک قدس سپید و مؤید بنیاد است و باین باشد و
 اثبات نیابت از برای انکه هر منافات ندارد با نبوی مشهور و امثال در باب فضا
 لا یصلح قوم و لهم امره زیرا که ان اخبار منصرف از مناصب صغریه و عسکریه
 رسالت و بعضی نیات هاشمیتان که بجلالت قدر و نبالت شأن موصوفه
 نظریه حضرت سجاد و ثانیاً انها ظاهر در فضا و نبالت در نشر احکام غیر
 از فضا و نبالت و ثالثاً چون حفظ امام اهم از جمیع مصالح امرکاه خططان
 موفوف بر ولايت حق چون حضرت زینب عطا جا که است بر وجوب
 انخدره چنانچه این جواب از خود خبر سابق الذکر استظهار میشود کلاً انخدره
 الهدایة و الذریة **خصیصتی و حکایت** از جمله اخلاق و صفات
 و اوصاف پسندیده حفظ شئون است و حسن این صفت بدیهی است زیرا که
 شرف و حقوق و نظام بشر محفوظ نمیند مگر بعبایت شئون چنانچه حکمت جعل
 اکثر احکام از واجبات و مستحبات برای همین است از قبیل کفن و دفن و حد و در
 دیانت و این صفت را حجاب و صیابرای مؤمنین خواسته چنانچه فرمود در حوزة المؤمنین
 کحیره حجاب و اگر رعایات این صفت محتاج بیدل مال باید صرف نمود و بهترین
 شخص الی باشد که در چنین موارد صرف شود چنانچه فرمود خیر المال ما صین
 به العرض بلکه گاه شود در راه این مطلب جان را فدا باید نمود چنانچه حضرت سید

النهال

در حقیقت از سوا صد ضربات
 انهمه و صائب و شدائد
 که احدی را اندر چنین
 تحمل بتلشد مگر کسی
 که در ای ملک قدس
 سپید و مؤید بنیاد
 است و باین باشد و
 اثبات نیابت از برای
 انکه هر منافات
 ندارد با نبوی
 مشهور و امثال
 در باب فضا
 لا یصلح قوم
 و لهم امره
 زیرا که ان
 اخبار منصرف
 از مناصب
 صغریه و
 عسکریه
 رسالت و
 بعضی نیات
 هاشمیتان
 که بجلالت
 قدر و نبالت
 شأن موصوفه
 نظریه
 حضرت سجاد
 و ثانیاً
 انها ظاهر
 در فضا و
 نبالت
 در نشر
 احکام غیر
 از فضا و
 نبالت
 و ثالثاً
 چون
 حفظ امام
 اهم از
 جمیع
 مصالح
 امرکاه
 خططان
 موفوف
 بر ولايت
 حق چون
 حضرت
 زینب
 عطا جا
 که است
 بر وجوب
 انخدره
 چنانچه
 این جواب
 از خود
 خبر سابق
 الذکر
 استظهار
 میشود
 کلاً
 انخدره
 الهدایة
 و الذریة

خصیصتی و چه نام

التهمة ثم سفيرها بل الموت ولي من ركب العار از كلام المحض استنباط میشود در مقام
تحفظ از شرف غیر از پانث صرف هر چه لازم است چرب اشخاص بر عایت همین طلب
بمقامات چند نالشد چنانچه مریدیت همان بواسطه همین صفت بمقام صفوت
و طهارت نائل و ملنگه او را با بن منصب بشارت داده و از فالت الملائكة با مریم ان
الله اصطفيك و طهرتك واصطفيك على نساء العالمين و هم چنین حضرت زهرا سلام
الله علیها با بن تربیت شفیع نالشد فخر الله شیعه علی المنار و طهرتک این صفت از
حضرت عقبه الفرید ظاهر و با هر کردید چنانچه در هر موقع در مقام هک شرفها
بنسبت خروج از دین مظلوم با کال ثبات با انهم اشکالات در مقام مدینه بر آمد و
باظهار فضایل و مناقب خانواد خود و معایب و مناقب بنی امیه احتجاج و حفظ شرف
را نموده در حقیقت حامی شرف خانواد محمد پر و حارس دین و مذهب بوده و در مجلس
بزید چنان باستان لسان مدافعه از شرف نمود کلیه اهل مجلس و المؤمنان و نادر
بر تکلم نمودند منتهای مجاهدان را در آن مجلس نموده **اشکالات** بواسطه مجاهدان تکلیف
محمدرمود در مقام حفظ شرف نائل شد بمقامات که بیان عاجز از تقریر و بیان فاص
از تخریر معارفها ولی بر سبیل اجمال مالا بدرك کله لا یرک کله مخصوصی از لغات
مشهور اول باعث حفظ حیثیات محذی شد چرا بن عمل چه مقدار است معلوم
نبست **دوم** سبب هدایت کلیه نفوس شد الی یوم القیمه و همین جهت
احباء آنها نمود زهر اگر ان تحفظ را نموده بود با اشکالات بنی امیه از خانواد محمد
اسمی نال میماند و با احتمال انها السلام مفضل میشد پس از ان روز الی یوم القیمه هر کس
مؤمن پیدا شود نتیجه مجاهدات نمکمه و برادر او خواهد بود و اگر چنین عمل چنانچه
بوده صراحت بیان مستم اجمال هدایت بکنتر اجراء کلبه نفوس را در دین احبها انما
احب الناس جميعا **سوم** باعث حفظ مراتب جمیع انبیاء بوده چرا که غرض از آنها این بود

خصیصتی و چه نام

اگر غرض آنها از این برهت زحمت آنها ضایع میشد **چهارم** عالم بطرف رحمت
اللهم بکره بد و من جاهد فینا لنهید بهم سبیلنا که هر طریقی از آنها نخواهد کس فیض و ای
غیر نماید قادر است **بیشتر** که راه حاجت باشد و بنوبه و آخرت هر کس که
بخاند مظلوم شود و مأوس خواهد شد چرا که انجام مقاصد از قبیل رحمانند و اعطاء
هر مطلبی رحمتی است خاص و چون انمکه هر عالم بر حثات و قادر بر اعطاء هر کس که خواهد
چگونه مکر است کسی بد رحمانه او و برود و مأوس کرد بد بان جود و کرم که جلی خانواد
محمذی بوده با اینکه هر یک از صد مائیه که مفضل شد مکافاتی دارد و بنوبه و مشقالت
آخرتیه که شرح آنها محتاج تفصیل و این مناقب با غرض است و لحاظ الا این مکره در
این عالم از علایق خود دور ماند برای اینکه کسانیکه از علاقه خود در این عالم دور افتاده
هر گاه با و منوشل شوند احرامها بعد از خود رسند و هم چنین در عالم برزخ و
مقطعین از علایق را صاحب علاقه نماید مفضل غریب شد تا غریب دینا و برزخ و
را از غریب مجاهد مفضل تشکی شد تا تشکل این عالم اسیر و تشکلان
را از غریب کوا کوش بر سبیل نماید مفضل شهادت و فرزند شد تا در این عالم کسیرا
که در دنیا باشد چون با و منوشل شود اولاد کرم نماید و در روز محشر جوانان کند کار را
تفکات نماید مفضل کوسکی شد تا کوسکان این عالم را بیان و کوسکان محشر را بطبع
بهشتی اطعام نماید مفضل خوف از دشمن ناخافین این عالم و برزخ و قیامت مامن و بیجا
باشد مفضل غلب موال نادر و با عارت زد مکان را بجات دهد و در آخرت غارت
زدگان اعمال را یعنی کسانیکه سلطان فریب داده و اعمال حسنه آنها را بیغایر و شفا
بوی غیر از این نماید مفضل گرفتاری بدست دشمن شد تا در این عالم مظلومان را نجات
دهد و در آخرت کسانیکه گرفتار مظلوم بوده رهائی دهد مفضل اشرارند تا مشق
کان این عالم را نجات دهد مفضل اسیری ناسیران دنیا و عقبی را نجات دهد که

خصیصتی و چهارم

او را بر لبان بندند تا بشکند با اسلحه نبوت و آخر و در راه تمامید مخلصان با زبانه
 و کعبه نیز نادان عالم گرفتاران ظلم و در غیر و آخرت گرفتاران بدست سلا که ملاحظ
 و شد در اینجا و در محل شد و کوی و بازار و مجالس عام و در محل بی رویش بگردد
 تا مفضلین این عالم را بجا دهد و کتب مفصلین علی رؤس الاشهاد را در عالم عینی
 رسانند مفضل عدا بهای کویا کون بنی امیه شد تا گرفتاران بیدارها را خلاص نماید مفضل
 سوال و جواب با دشمن شد تا مؤسسان خود را از سوال و جواب مفضل خطاب
 و عتاب دشمن شد تا از خطاب و عتاب خلاف عالم مؤسسان را بجا دهد مفضل
 عقابانی شد در این عالم تا از عقابان عالم و ستان را در راه تمامید چنانچه توفیق رفیق
 شد تا از هر یک از عقابان را با تفصیل آنها و تطبیق عقابان بن مطلوبه با فکر کعبیت
 استخلاص از آنها را بطرفی توسل آنحضرت شرح خواهم داد بحواله الله و توفیق بجهاد هر یک
 از حرکات و سکنات بن مکرر و امکانات و مشو تبیت و نبوت و آخرت و هر کس را
 هر طلب و حاجت باشد حالی از حالات آنمکرر و اگر مناسب با مطلب خود
 شود و یا حالت مؤسسان نبی میرام خود خواهد رسید **ایشان** از اینجانب و اولاد
 ظاهر و بنی و فاضلترین زمان عالم را از این و آخرین چهارین بود و در بیت عمران بواجب
 عفت و طهارت خود بمقام بر صفوت و طهارت رسید چنانچه معلوم شد اسبیت
 مزاج اتمام بواسطه حفظ شئون دینی و تبری از فرعون چنانچه از قبل و خو خیر بود
 سختی من فرعون و عمل بمقامی را بجا نمانده خدیجه بنت خویلد که بواسطه حفظ
 شئون و حیثیات محمدی و بدال موال خود در راه دین مینمود و الطاف الهیه
 و مزاج نبیانه کردید و حضرت خدیجه کبری که بواسطه فضایل و مناقب خود که
 سبقت را از اولین و آخرین برده و ما چون ملاحظه مقامات و شرافات و کالات
 عقبه خود در سالت نموده و فضایل او را با مریم و اسبیت و خدیجه مقایسه نماید آنحضرت

خصیصتی و چهارم

تا از آنها اشرف و افضل می بینیم چرا که کالات آنها را علی وجوه الامم و الاکل را آورده
 و می توان که کاشف از نهایت جلال و دلیل بر فضیلت آن محضر بوده شرح دادیم
 محتاج بنگار نیست با اینکه شرافت نسبی آنمکرر با آن ستم مانند شری با شری است
 اما عفت و عصمت او از حیطه تصور خارج است و اما مقام ایمانی او با اینکه شریف
 ایمان بوده باعث افتاد دین و ایمان بوده و اما بدال موال در راه خدایچه داشت
 حتی قبل خلقت زینب علی بن زیاد و همی تیر و جهه با کیم تا الان فاعها انداخته منها
ایشان از آن جناب عالم حلیل و نقیض دلیل الحدیث لفقیر صاحب کبریا است
 در بعضی نوشتهجات خود مرقوم داشته که در عالم رو با دیدم و اعظمی بر من بر طریح اسپر
 اصلیت را نموده و میگفت نمیدانم که مکشفات الوجوه یا سفورات بودند دیدم
 صد بقره صغریه و تمام اسراء در مجلس بای منبر حاضرند من کفتم بان و اعطت که از خود
 ایشان حاضرند سوال میکنم و سوال کردم آنقدره با ام کلثوم احدی آنها و پس از آن
 بالنسبین فرمودند سوره بودیم ولی لباس درستی نداشتیم انهمی با اینکه زحاک غلظت
 برای نکر داری ننداری پیغمبر اگر زیاد و از حضرت خدیجه نبوده کین نبوده **ایشان**
آخری بعضی از کویه نظران بواسطه ذکر هر هر در قرآن و عدم نکر مناقب حضرت
 صد بقره در قرآن تفصیل داده اند حضرت مریم را بر حضرت زهرا غافل از آنکه ذکر
 مناقب زهرا در سوره سوره با غیرت و قوایین اسلامیه الا للضروه و چون بود عتق
 حضرت مریم را منعم نموده خلاف عالم برای اعلام و اخبار بطهارت و عصمت او تکبیر
 در فضایل و ذکر طهارت و نموده ولی حضرت صد بقره روحی و روح العالمین لها
 الفداء از این اتمام مبری بوده و لذا بصیغ در قرآن از آنمکرر اسمی برده شده و ایشان
 و کتابها از فضایل آنمکرر مذکر شده چنانچه شریفه مرجع العجزین بلقیان و ایه شریفه
 اولئك الذين انعم الله عليهم من النبيين والصدیقین و الصالحین شاهد بر فضیلتان

مخبر و را خبر مجاری این بود چون مسوق بود از خالک منافقین که بجز در حالت
 پیغمبر چنانچه بر رخسار وارد آوردند برای تمام جنت لیجی من حی عن بقیع متعدد شود
 ما بمقامات آنمخدره بصیرت بوده پس از این بیان معلوم شد مستعدم و در اخبار کثیره
 بر فضایل و مناقب حضرت زینب سلام الله علیها **خصیصه نسی و جهالت**
 از جمله فضایل نفسانیه حفاظت و حراست دین است زیرا که دین حافظ حقوق و
 جامع شایسته کلمه شریعت است در حقیقت صلاح عامه مبتدین است موجب
 منفعت اندین است معاینه حقوق و مبین کیفیت ارتباط بین اقسام دین است و لذا
 گفته اند اللذی بانته سلطنته فی القلوب و تأثیره فی النفوس و سائرته فی انبیاء
 بر غیر بواسطه همین است که اضا حافظ دین و جامع کلمه شریعت است چون در بیان
 اثر است بحکم عقل بر هر کس لازم است سعی در حفظ دین و هر کس زیاد در مباحثه
 در نیکی فاری دین نمود بحکم وجدان اشرف و افضل از دیگران شد و هم چنین هر
 مردی چنانچه پیش زیاد نزد اسباب ریاضاتش پیشتر سر آمد بدان است بحکم عقل
 پس بنا بر این دین اسلام بواسطه جامعیت و از جهت امور معاشیه و معادیه از
 سیاست و عبادات افضل از دین و سایر دین است و هیچ ان افضل از دیگران بر
 هر کس واجب بحکم عقل باندازه قدر خود حفظ قوانین آن نماید و وجوب جهاد
 و دفاع را همین حکمت است چون این عقده مان معلوم شد ند میگویم چو حضرت
 زینب ان خدما ترا در رکبلا نموده و داخل در لجنه انبیا شده و حامی دین مند
 بوده او کار تبانی نوع بشر کرد بد برای آنکه نگردداری نمود از قوانین جامع انبیا
 را از کلفت مجاهد در حفظ دین بجات داده زیرا که بر فردی واجب بود دفاع از
 دین و چون انکه در دفاعی نمود که ایوم القیامه اسلام باقی و برقرار از جمیع افراد
 را از چنین زحمت آسوده نموده وجود محمل صدمه انک انباشه **اشیاء و کتب**

صعب است بر حضرت پیغمبر و عجم اهلیت او خصوصاً حضرت سید الشهدا و
 خد در رسالت که خود را فدای این دین و منجیل چه صدمات و زحمت برای روح این
 امر زوی نکرند مسلمین همواره بنیسه بر نشسته دین زده و هم خود را مصروف بنصیحت
 ان بکنه خجای و باور برای اسلام پیدا نمیشود بدلا الاسلام غیر با امام عصر یا علی
 از حرکت مسلمین در نجاف بیابانها گریان و نالان اخرای مسلمین دمی مشتاقان
 و از خواب غفلت بیدار و کوش فرار دارند تا نشوید فریاد جان کدا از اسلام را چگون
 استغاثه و استنصار می نماید پس است لطفه بیان زدن نزد بندگان است الحركات شما
 نتیجه زحمت حضرت سید الشهدا و عقیده نبی هاشم مضطرب شود در رحم بلب تشنه حضرت
 سید الشهدا نماید در حثان بکلوی تر خورده طفل رضیع اید بسوزید بحال دلت
 و اسپر به زینب چه گویم که ناگفته بمنزلت با وضع حالیه مسلمین انچه البی بجان نرسد
 فریاد است **لیثیات** انچه علیها آمده زینب روحی وارواح العالمین لها القدر
 این عالم را کلفت مجاهد و قید دفاع از دین نموده بواسطه زحمت خود در روز
 محشر و از زحمت دنیوی و اخروی کثیره را از اثر جهنم ازاد خواهد نمود چنانچه مادرش
 حضرت زهرا مکافات زحمتش در این عالم شفاعت روز قیامت است **خصیصه**
سی و پنجم از جمله کلمات نفسانیه و عبارات مهمه تحفظ و نگه داری پیغمبر و امام است
 عمل حاکم بوجود تحفظ آنها است زیرا که نظام عالم بسبب وجود آنها است چنانکه آنها
 قلب عالم و قطب بنی آدم و وجود آنها فیض عالم میرسد با اینکه حفظ آنها بحکم است
 دین است و ان ملازم با حفظ حقوق بشر است و لذا حافظ آنها از چند جهت مستحق
 مشوب **اول** از جهت حفظ اساس عالم طبیعت **دوم** از جهت نگه داری
 دین **سوم** از جهت تمسک بکلی از اولیا خاص خدا و اجر هر یک را جز خدا کسی ندارد
 و لذا فرمودند اگر اجر لیلته میر المؤمنین را بنام اهل عالم قسم نمایند هر مستحق

۱۲۹
 در بیان فضایل حضرت زینب سلام الله علیها

بمشت خوانند شد برای آنکه در انشب پیغمبر آنکه داری نموده و علیا حضرت زینب
سلام الله علیها و امام راحتی المقدور آنکه داری نموده اول حضرت سید الشهداء را از آنکه
فریاد سلام بود علی اکبر بچشم گاه رسید با انبیا علیه السلام حضرت زینب چون
علاقه برادر را نسبت بفرزند مسیونی بود فرسید هر گاه در یک برادر بچسبید پاره پاره
فرزند نداشت با ان حالیکه بطرف منکاه حرکت نموده امام مسمکته نماید و لذا در وقت
نایب برای حفظ برادر برآمد علاج انحصار این که خود را از در وقت منکاه نا چون برادر
رسیدند پاره نماید و لذا بهمین خیال موفق شد چنان بسخت خود را رساند با
اینکه حضرت برادر سواره و انظلمه پیاده مع ذلک نمکرده زود تر رسید چون
سید الشهداء وارد منکاه اول نظرش بخواص افتاده از فرط غم ناموس داری از
ان حالت شدت علاقه غفلت ورزید و خواهر را بچشم بر گردانید و خود را از دست
نموده در حقیقت این تدبیر مانع شدن از سکن نمودن برادر را **اشیاء** و آن علقه حسنه
بفرزند نه علقه با ثبوت و بنویس بود فقط بلکه بواسطه نهایت کمال علی اکبر بود که هر
عارف بشوئات و مقامات و قدر او را دست داشته چنانچه معاویه میگفت اول
بجلافت علی بن الحسین است و انحضرت را مداحی مینمود پس بحسب حضرت سید الشهداء
بفرزند از حیثیاتی بوده اول همان علقه محبت با اولاد دومی بواسطه کمال آن علی اکبر که
بواسطه انها باقی امامت را داشتند از انجمله تسلیتی که پیدر داد در بین راه زمانیکه
حضرت سید الشهداء ان خواب هولناک را دید با کمال دهشت از خواب بیدار شده
و با اختیار گریه مینمود علی اکبر سبب را سؤال نمود چون خواب را بیان نمود علی اکبر تسلیت
داد پدر را عرض کرد اول استماعی الخی حضرت فرمود بلی ما بر حق و حق با ما است علی اکبر
عرض کرد باذ انبالی باللوت اگر شخص از روی بصیرت در این کلام غور نماید مینمهد
این وجود مفقود سراجی مقام نوحدی بوده و لذا حضرت سید الشهداء در حق او

دعا فرمود **اشیاء** آخری چه بسیار شبهاست این سؤال و جوابیکه واقع
شد مابین حضرت امیر المؤمنین با حضرت پیغمبر زمانیکه پیغمبر بالای منبر فضا بل ماه
رمضان را میفرمود بعد خبر شهادت امیر المؤمنین را در علی عرض کرد در آن سلامت
دینی حضرت فرمود بلی عرض کرد باکی ندارم در سؤال و جواب غرض اظهار مقام است
امیر المؤمنین بوده بالجمله سوخته بواسطه علاقه تسمیه و هم نامی باید بر بر کوار و این یکی از
موجبات محبت است چنانچه عمر سوم است چون پدر کسی از دستا برد و او را
دوست داشتند چون حق پسری با او کرده نماید اسم پدر را بفرزند دهند برای احباب
پدر و این مطلب سابقا نیز اشاره نمودیم چهارم بر بواسطه اینک نایب از جدش بود
چنانچه گذشت و شب بجدش بوده خلفا و سپر نایب محبت جدش باعث شده که او را
استند دوست داشته و در شهادتش این اندازه متأثر گردید که دویم حضرت سجاد را
نکه داری نمود در موارد متعدده اول زمانیکه لشکر بخشد بجهه شما را ده قتل پیاد را
نموده انمظلمه سچان نضیع و بیبایی نا اود انجات داد در وقت نش زدن بجهه
اگر انمظلمه نبود علی سوخته بود سیم هنگام عبور اسراء بطرف منکاه در حجاب
حضرت زینب مشغول وداع برادر و بان حالت که عاجز از بیان ان از سنک ناله
خیزد و زوداع باران ملتفت بیمار شد و بعد بالای شرف مقید بغل جامه حالیکه
بفرزند برادر حاضر شده برای نکه داری و حالیکه بینه و بین جد اخیه الحسین عرض
کرد مالی از یک نخوی بنفسک باقیه الما همین و او را تسلی داده و حدیث ام این را نقل
نموده مابین نایب حضرت و آنکه داری نموده چهارم در مجلس هشتم این زیاده پس از آنجا
بین علی بن الحسین و این زیاده انمظلمه امر شهادت انمظلمه داد انمظلمه دست بگردن
علی انداخت و گفت نخواهم گذاشت و را بکشید تا من زنده هستم راضی بود خود را
ندای حضرت سجاد نماید **اشیاء** در این نکه داری پیروی نمود بنام در حق حضرت

ز صلوات الله علیها و تسبیح منافعین امت و بختند و امیر المؤمنین را بمسجد برده
در آن روز حضرت صدیق علی را نکر داری نموده ایشان را آخری نموده نکر داری
امام نکر داری جمیع موجودات مکانیه بوده توضیح این مقال امام قلب عالم امکان
و مثل و مثل روح است در بدن وجود موجودات طفیل وجود او و بزرگی الوه
و بزرگی لغیب و بی تمسک السماء علی الارض چنانچه هر گاه روح منقطع از بدن
بدن ملامتی گن هر گاه امام نباشد رشته وجود عالم منقسم چنانچه حکمت و در
حضرت سجاد را بر کربلا وجود شدت مرض و ضعف همین بوده که بعد از شهادت
انحضرت بواسطه آنکه ظلم و جور نبی امیه نبی از زمین کربلا اهلش را فرود چون
وجود حضرت سجاد مانع از نزول عذاب و خسف لئلا در پای رحمت حسینی باشد
بنوده از نزول عذاب در این عالم بر اعداء حضرت سجاد را هم راه خود آورده تا آنها را
نکر داری نماید یا رحمت الله الواسعه یا ابا عبد الله در ستار کجای محرم نو که یاد
ظرف داری در آنوقت که سبیل نیان شکن مرگ با این غریب بود حضرت سجاد
رو آوردند بنواست ای امیر نامیدان با بحله چون حضرت زینب باعث نکر داری
امام شد حقیقت مالک القاب همه موجودات عوالم مکتبیه و اجر چنین عمل اند
جز خلایق عالم فروعی و ارواح العالمین لها الفداء **خصیصه سی و هشتم**
از جمله تضایل نفسانیه و عبادات مهمه امیر معروف و نهی از منکر است یعنی وادار
نمودن بامور خیریه و نگاه داشتن از ارتکاب قبایح و زنا بیل و این دو از مهمات فریضه
دین اسلام عقل و شرعاً مدد روح هر طایفه و قومیکه بدین ترقی و تعالی ره پیوسته
باین دو عبادت جلیله چنانچه هر طایفه این دو عبادت را عمل گذاشته و با خطا
و از سندی بجا که ذلت نشسته بنا بر این سعادت و شقاوت هر ملت این
دو عبادت جلیله و شاهد بر این ترقیات غیر منظره دین حنیف اسلام در مدت

بیست و سه سال بالفجر موانع و اشکالات و اعداء داخله و خارجیه چنانچه صفحات تواریخ
و سیرتین برهانست مدعی را و لذا فرموده مدامیکه این امت متمسک بعراق العقی
امر معروف و مبرور و هر وقت از این نکته غفلت نموده و با خطا طامه المؤمنین در
ان دم رفتن تا کید بنکر داری این دو طلب شریف میفرماید و در قرآن موارد عبادت
امر با مقام در این دو عبادت مهمه نموده قال الله تبارک و تعالی ولکن منکم آمنه بدعون الی
الخیر و یأمرون بالعرف و نهیون عن المنکر و در جای دیگر میفرماید المؤمنون بعضهم
اولیاء بعضی بالعرف و نهیون عن المنکر قال رسول الله ص و الذی نفسی بینه
ما اتفق من نفعه احب من قول الخیر و عن امیر المؤمنین هم قال فی حدیث و ما اعمال البر کلها
و الجهاد فی سبیل الله عند الامر بالعرف و النهی عن المنکر الا کفنه فی بحر الخیر در این
حدیث تفصیل میدهد امر معروف و نهی از منکر را بر کلیه احوال بر تیره و جهنم انهم
واضح است زیرا که امر معروف کلیه عبادات حباه مطبوعه و این دو طلب هم معاول
با داری معروف و مبرور است فاعلی فعلی انشکه بکفنا خود دیگران را از غیب
و غیبه بامور خیریه و نهی از زنا بیل و قبایح نماید فعلی انشکه بر منار و کردار خود امر معروف
و نهی از منکر نماید و این مرتبه افضل و اشرف است از مرتبه سابقه زیرا که در مرتبه سابقه
ممکن خود را عظیم و متعظ باشد دیگران را نهی از منکر و خود منکر محض باشند چنین
طایفه مورد عتاب و عقاب حضرت حدیث چنانچه میفرماید انما امر من الناس بالبر
و نهی عن المنکر چنین طایفه را توبیح میفرماید بلکه میتوان گفت و لکن امر من تابع
الذی ید مسلم است کلمات چنین اشخاص بجا اثر بسیار این لازم است و عاظ بد و اخود با
منزه از زنا بیل نگاه دیگران نصیحت نموده در حقیقت منزل و سستی امروزه مسلمین بواسطه
ترک امر معروف و نهی از منکر است کلیه اصناف از وظایف خود دست برداشته منکر
نزد آنها معروف و معروف نزد آنها منکر شده هر یک از آنها بتبسته خود در مقام

اسلام سلاطین و اجزاء حکومت بظلم وجود و ظلم لباس خارجه و خود را بکفار مقسبه
 نموده و امورات مسلمین را با آنها مقوض و ساعات خود را صرف ملاهی و مناهای و ارتکا
 محرمات ملامت با بان بدلبس و بلبس و استنباه کاری و تصبیح حقوقی علماء ربانی و بدلا
 در امور بیک خارج از وظیفه خود و مجالست با امراء و نهی نمودن آنها از ارتکاب محرمات
 و اهل سبزه تصبیح شنوات سبزه و ترک امر بمرتد و افترا بسنن بخدا و پیغمبر و ارتکاب
 بعضی معاصی که ذکر آنها موجب تصبیح وقت و بدنبس این کتاب تجار با اشتغال تجار
 با امور محرمه و هم چنین باقی اصناف مردم هر کس با اندازه ندرت خود بنفشه بر پیشه اسلام
 زده چنانچه باین حال ضعف و سستی رسیده چنانچه در عصر نبی امیر مبین همین حالت
 رسیده نهایت در انصر اسلام را فکلی چون حضرت سیدالشهدا بود خود را فکلی
 اسلام امر بجز و بجز چون حضرت زینب بود که خود را فعلا و فولا صرف در امر بجز و
 و فی از منکر این برادر و خواهر دست همت بهم داده اسلام را از چنگل عدل رها نمود
 ثورت و صورت سلطنت باطله را شکسته چنانچه خطبه انظلمه در مجلس زینب
 حضور ظهور و بشاری و مجوس ندلبسات معاویه را ظاهر و محالیت و خوب اسلام
 را با هر نمود ولی مع الناسف در این عصر حاضر بکفر یار و یاور برای امام زمان پیدا
 نمیشود تا دست بدست هم داده و اسلام را از کرباب این صد مات بجانت دهند
 با بجز دل پر در این ضعف باعث طغیان فم مطلب را در و کدنا شده و از موضوع
 خارج شدیم اجالا روح امر بجز و رف را حضرت زینب نمود در جمیع مهالك و انشد
 بواسطه امر بجز و رف مؤسین موجوده از بعد از رفته کربلا الی یوم القیامه نتیجه امر
 بجز و رف انقدر است خدا با ما از اهدایت کن و توفیق عطا فرما تا امر بجز و رف تا اتم
 و برادران ایما این ما را گوش شنوا عتابت فرمانا بشنوند کلمات حقه ما را و جلگی را
 بر راه هدایت بدار ما با محمد و آل محمد را محسوس شویم خصیصه می و هفتم معلوم

یا در خلافی حال شرافت و برتری داده زمین کربلا را بر باقی زمینها برای اینکه احساند
 در او زمین مبین و لذا چون ام الفرض زمین کعبه فخریه و مباهات نمود بر سایر زمینها را
 اینکه بیست الله و امان عباد الله است خطاب عتاب امیر از مصدر رف و الجلال بد شد
 ساکت باش و بخود مبال از شو شرفی و بجز زمین کربلا است و سرفضیت و شرافت
 کربلا بر کعبه واضح است چه اگر رفته کربلا فراموش شدی و حضرت سیدالشهدا در آنجا
 شهید شدند و بیان کیفیت مطلوبیت مدنون می کرد بد از شامت بنی امیه خودی
 یافتند تا منوجه کعبه شود و خدا را پرستش نماید پس چون اجبای زمین مبین
 در آن شده مخصوص شد بکربلا میخند آق الله من بار الله شد در مقام ارتفاع
 درجات شد چنانچه هیچ پیغمبر یا وصی پیغمبر نبوده مگر اینکه مأمور شد بر زمین کربلا نماز
 تقرب او بد رکاه احدیت شود حتی حضرت پیغمبر لیل المراج و امیر المؤمنین و حضرت
 ستم ماس من زمین شد چنانچه بجهت ال محمد هر گاه گناه کار باشند و در کربلا نماز
 بدون حساب بلکه بدون بدن عقیبات محشر بهشت خواهند رفت چه آنکه
 بهترین درجات بهشت خواهند بود بچم خاک او در من جمیع ائمه معصومین شد چنانچه
 در فیه هر یک از ائمه مقلدان را خاک کربلا فرشته نمودند ششم محل استجاب دعوات است
 هفتم خاک او در روز عاشورا مخلوط شد بخون شهدا چون بار و زید هر جا از خاک
 او رسید مسجدی نباشد هشتم شفای امراض در خاک او قرار داده شد نهم طاف
 و زیارتگاه انبیاء کربله اگر کعبه سالی بیکرتبه مطاف کربلا جمیع اوقات سال خاصه
 در شبهای جمعه درم خاک او مانع از عذاب قبر است و ما در اینجا بد که همین ده که است
 آنگاه نمودیم و حضرت عقیله خدر رسالت حضرت زینب سلام الله علیها در کربلا
 تحصیل نموده آنگاه نازل شد به مقام انبیا و اوصیاء در آن زمین جسته مکان
 تحصیل نمودند و در آنجا جمیع شویات بر او برای نازلین بکربلا معین شده

هر عنوان ستم نازل شد بمقامات و کرامت خاصه که برای او و بعضی از اهل بیت
 معین شد و آنها چندین مقام بوده بطریق اشاره مختصری بیان شود اول مخصوص
 بصلاوات از طرف حضرت خورشید بنص ائمه شریفه و لکن جلیم صلاوات من ربهم و در
 این کرامت شریک با احدی برزگوار خود حضرت پیغمبر چنانچه ائمه شریفه است آن الله و
 صلوات علی النبی چنانچه خلاف عالم بر آن خدایه صلاوات فرستد ملائکه بالاولی و تبه
 صلاوات فرستد و چون آنکه مزال محمداست مؤمنین هم بر او صلاوات میفرستند
 دویم مورد عنایت رحمت الهیه که دیده بنص همین ائمه مذکورده من ربهم و محمد
 چون آنکه مورد رحمت الهیه است شرا و راست طالبین رحمت منوئل بان معطر
 شوند بها الطالبون لرحمتکم هلموا الی التمسک بحجره النبی و مشکوه الوله لیه و در حدیث
 و در حدیث الواسع الالهیه السببه الجلیله و النبیله الجلیله خد و الرساله علیها من الله افضل
 الصلوة و الغنیة سقم و در عزه محمدین مقرر شده بان بنص همین ایه و اولی که هم الهیه
 فی الهادیه المهدیه و در این مقام شریک شد با جمیع انبیاء زیرا که سادات نبیاء
 بر غیر بواسطه این است که سبیل هدایتند بلکه این مقام از خصوصیات ربانیه است
 چنانچه میفرمایند تا هدیه بناه السبیل و در جای دیگر میفرمایند تا هدیه من جید
 و لکن الله یهدی من یشاء چه مقام از این بالاتر برای این مکرر که از امثال الهیه است
 فلذالامثال العلماء و الکبریاء و الالهیه است چون این برادر و خواهر بواسطه مختل
 انهم مصائب و شدائد باعث هدایت نوع شدند لذا هر دو چراغ هدایت نامند
 الحسن مصباح الهدی و مشکوه الدجی الزینب مصباح الهدی و مشکوه الدجی حیا
 و اصل شد بمقامات بیک احصاء آنها از حیطه تصور خارج است کما یستدل بذلك قوله تعالی
 انما یوقی الصابرون اجرهم بغير حساب مکشوف باد چون صبر آنکه مر از حیطه تصور
 خارج اجر و ثوابت و نیز از حد و حدافزون و لذا شفاعت مدنیین و اعطاء حوائج

منوئلین

منوئلین و ایصال باطل مقامات علیین کمترین رتبه است نسبت بمقامات و در حقیقت
 آنکه هر چه زبر که هر اینه معدود و در حقیقت این مکرر غیر محمدا و این خصیصه را ختم
 نماید بدگر حدیث شریف و در حدیث فاطمه خشره عن ایه عباس قال اذا کان يوم القیامه
 نادى مناد یا معشر الخلائق معصوا البصائر کم حق ثم فاطمه بنت محمد بنکون اول من ینکس
 یتقبلها من الفردوس اثنتی عشر الف حوراء لیه یتقبلوا الحد قبلها و الا حد بعد هلی
 نجائب من الفوت جنهها و اوزتها الالهیه علیها حال من در علی کل رساله منها نمره من
 سندس و در کتبها بر حد فحوزون بها الصراط حق ینهون بها الی الفردوس و بیایه
 الجنان و فی بطنان الفردوس ضورایبض و تصور منفر من الوله من عزه و واحد و ان
 الغصور الیض لسبعین الفه ارمنازل محمد و ال محمد فجلس علی کرسی من نور و یجلسون
 حولها و یتسوا الیها ملک لویست الی احد قبلها و الی بیت الی احد بعد هانف قولان یتک
 بقوله السلام و یقول سلینی اعطاک تقوی فلذاتم علی عشره و هانف کرامته و اباحی
 اسله و لدی و ذریته و من بودم فیعطها الله ذریتها و ولدها و من بودم لها و عنانهم
 فیها مقول الحمد لله الذی اذهب عنی الحزن و اقر بهننی قال جعفر کان ابی یقول کان بن عباس
 اذا ذکر هذا الحدیث لالعه الایة و الذین امنوا و اتبعهم ذریتهم بایمان الحضا بهم ذریتهم
 من جهة حدیث واضح است و له چنین استفاد میشود از اینکه بن عباس ائمه شریفه را فرشت
 نموده حضرت زینب و ام کلثوم بنات مطهره فاطمه زهرا ان جلالت در خدمت مادر
 خود خواهند بود و اینها سادات نبی فاطمه و محبت اینها نیز در مقامات و بعد همیشه
 غیر شرف در خدمت جده خود با کمال شغف و سرور خواهند زدیت الیها کرمها
 همیانا چون روز محشر شود و معصومین صد یفتین فاطمه زهرا و زینب کبری
 بانها یت غمخت و جلال داخل صحرا ی محشر و مخلوقین بعضی اصحاب یمین و جمعی
 اصحاب شمال چون این دو ملکه ملک ملکوت در مقام شفاعت بر اینها خیر

بصر

خطبه نطلو مسد بار كوفه و مجلس زيبه مبادرت نمود كه چه حبالفاصله لازم بود
 خصمه كبراي جمع كلمات شيرين و بيانات دل نشين از منظوم و منثور زيبه
 شود چرا كه اخذ ره را كه انيست در مقام فصاحت و اشعار است در نهايت
 و وجه كم ماساعدنى الوفوق و ما وافقنى المديح چنانچه بوى وعده ها داديم در
 مقالات مذكوره و موفق بوفاء الهات تسليم چنانچه نفس مقدسه زيبه نوجه نمود
 و موفق بطبع ان بار ديگر شدم بر مطالبان خواهم افزود و خطبه هاى انمكته را
 شرح خواهم نمود و مطالبى را كه بطريق اجمال تكاشسته تفصيل خواهم داد و اشعار
 كه در مدح انمكته و نوسلات بان مجمله را درج خواهم نمود و در تفصيل و سلاسل
 ان دقت خواهم نمود و اگر خود موفق شدم اميد وارم ديكر ان در اين مقام بقيد
 اللهم و قننا ولا تحب مالنا انك على كل شئ قدير اما خطبه كوفه اخذ ره بايد تا
 در بعض نسخ في الجملة اختلاف بوده و چون محل معنى نبود اشاره نشد چنانچه در
 نسخ في الجملة اختلاف در نسخ نهت قال الراوى لم ار والله خفر قط انطون فيها كلفا
 نطق و شرف من ايمان ابي المؤمنين علي عليه السلام و قد اشار الى الناس ان الصوا
 فان تكدت الاقناس و سكت الارجاس ثم قال الحمد لله و الصلوة على ابي محمد و آل الطيبين
 الاخيار اما بعد يا اهل الكوفة يا اهل الحنبل و العنبر و الخلد و الكرام ان كون فلا فاق
 الذمعة و لا هذالك الرزفة فاما منكم كمثل القى بقضت عن لها من بعد قوة انك انما اخذت
 ايمانكم و خلايتكم الاوهل فيكم كمال الصراف و النظيف و الصدر الشيف و الكفا
 و ملكى الاماء و عمر العلاء او كرمي على ريمنه او قيصه على ملحورده الاساءه ما فداه انكم
 انفسكم ان سخط الله عليكم و في العذاب انتم خالدين ان يكون و يتخون على اهل
 والله ما يكونا انكم احزابا باليكار ما يكونا كبر و اضحكوا امل لا فقد يلتم يعارها و منبت
 ينسارها و لن يرحصوها يغيب بعد ها ابد و انى رخصون فكل سيليل خاتم النبوة

و سيد شباب اهل الجنة و ملائكة حريم و معازير حريم و مفرق سبلكم و اساس كلنكم
 و مفرج نار النكر و مناخجكم و مدبره سبكم و المرجع عند معالكم الاساءه ما فداه من
 و اساءه ما فداه من يوم بعثكم و بعد لكم و سحما و تصانصا و كتابا لكافدا الحنبل
 و نبت كاهدي و خسرنا الصفة فبوم يعضب بر الله و ضربت عليكم الذللة و السكنة
 و بلكه يا اهل الكوفة ان الذين اى كيد ليخذ فرتم و اى عهد نكتم و اى كرمه ابروتم و
 و اى زم له سقتم و اى حرميله هكتم لعد جنم شيا اذ اتكاد السموات يعظرن منه
 و طسوا الارض و تحجر الجبال هذا لعد جنم بها سوها و خرافه صلعا و عنفاة فتما
 كطالغ الارض و ملائكة السماء اعجبتم ان مطرب السماء و دعا و عدلاب الاخرة الحزى
 و هم لا يصرزن فلا يستجركم المهمل فانه عز وجل لا تجزى البدار و لا يخاف عليه قوت
 الشار و ان ربكم ليلى المرصاد و اما خطبه شاميه انمكته مسطور است چون عليا
 حضرت عقيله در مجلس زيبه نهايت بي شرمه اتملعون و انكر است و جباران
 يلبد و ابلب و دندان برادر يلبد و كفر و جود اتملعون بانكار و حى و نبوت ككفت
 لعيت هاشم بالملك فلا حبر جاء و لا رحى نزل عليا حضرت ملثقت شد موضع
 نصرت دين و جهاد باستان لسان رسيد برخواست و فرمود الحمد لله رب العالمين
 و الصلوة على جدي سيد المرسلين صدق الله كل يقول ثم كان عاقبه الذين
 اساءوا السويان كذبوا بايات الله و كانوا بها يستهزون ان قلت يا زبير اذ اخذ
 عليا اقطار الارض و صبغت علينا افان السماء فاصبحنا لك في اسار لساق
 اليك سونا في فطار و انت علينا ذ و اوتد ان ان ينامن الله هو انا و عليك منه
 كرامه و امنينا و ان ذلك يعظم خطرك و جلال قدرك فتمت يا نبيك
 و تطرقت في عطفك نصرتنا صدرك فرحا و تنص مدد و بك محاربا حين
 رايت لذيالك مسوسفة و الامور لذيالك متسفة و حين صفى لك ملكنا

وخلص لك سلطاننا فملا مهلا لا تطيش جمل انبيك قول الله عز وجل ولا
 تحسن الذين كفروا انما عملهم حبر الانفسهم انما عملهم ليزدادوا ثمنا عندنا
 يحسبون انهم العدل بان الظلماء تحديرك حرارتك وسوقك بنات رسول الله سبحان
 فداستك سورهن وابديت وجوههن تحدا والهن الاعلاء من بلدي الى بلدي
 وبنتنهن اهل المنازل ويبرزن لاهل المنازل ويتصحن وجوههن القريب
 والبعيد والغائب والشهيد والوصيع والشريف والذبي والريغ ليس معهن من
 رجالهن ولا من جاهلن حميم عوامك على الله وحجود الرسول الله ورفعا لما
 جاء به من عند الله ولا غر ومنك ولا عجب من فعلك ولا من عجب مراقبه من لفظ
 فوه اكباد الشهداء وتبت لجه يد ماء العدل وتصب الحرب لسيد الانبياء
 وجمع الاخراب وشعر الجراب وهو السوف في وجه رسول الله صلى الله عليه وسلم
 الله جودا وانكرهم له رسولا واطهرهم له عددا وانا واعناهم على الرب كفرا وطعنا
 الا انها سبحة خلال الكفر وصب بجر في الصد يقبل يوم بدر فلا يستيط
 في بعضنا اهل البيت من كان نظره البنا شقا وانسانا واجرا واضعانا يظهر
 كثره برسوله ويفصح ذلك بلسانه وهو يقول فرحا يقبل فله وسى ذريته
 غير محبوب ولا مستعظيم لاهلوا واستهلوا فرحا ولفا لاهلها لانه لا تسئل
 شيئا على شيا اليه عبد الله وكان مقبل رسول الله هم يتكفها بحضرة القوم
 الشرد بوجهه لعنه لقد تكاثت الفرحه واستاصلت كثافة بارامك
 دم سيد شباب اهل الجنة وبين يسوب العرب وشمس ال عبد المطلب
 ومنعت باسباطك وتقرت يد من الكفرة من اسلافك ثم صرحت
 بينك وبينك ولعنه لقد ناديتهم لو شهدوك ووشكنا شهدهم وان شهد
 وتودعيتك كانعت شكك بك عن ففها وجدث واحبت امك لو

تحريك واباك لم يلدك حين نصرت الى سخط الله ومخاصمك رسول الله صلى الله عليه وسلم
 خد محقنا واسقم من ظالمينا واحلل غضبك من سيفك دما لنا وقص نمارنا
 ومثل حاسنا وهناك عناسد ولنا زعلت فلكنا لبي فعلت وما فربت الا
 جلدك وما جزرت الاحلك وسرد على رسول الله بما جلت من ذريته وانتهك
 من حرمته وسفكت من حرمته دماء عشرين حبت يجمع به مسلمهم وبلم به شعهم
 ويتنم من ظالمهم وبأخذ لهم محهم من اعدائهم فلا يستفرك الفرح يقبله ولا
 الذين ملوا في سبيل الله امواتا بل احياء عند رحيم برزقون فحين بما اتهم الله
 من فضله وحبك بالله ولنا وحاكما وبر رسول الله صلى الله عليه وسلم حسيما وبجر نيل ظهيرا
 وسبعا من بواك ومكنك من رقاب المسلمين ان ليس الظالمين بدلا وايكم
 شرمك ما واصل سبيلا وما استصغاري قدرك ولا استعظامي تفريعت
 فوهما الا يجاع الخطاب فيك بعدان تركت عمون المسلمين به عبرى فخذنا
 عند ذكره حرمي ملك قلوب فاب وبعوس طاغية واجسام محسوة بسخط الله
 ولعنه الرسول قد عثر فيه الشيطان ورجع ومن هناك مثلك درج ما درج
 ونقص والعجب كل العجب لقتل الانبياء واسباط الانبياء وسليل الازصباء
 يا ابي الطلقاء الحينة ونسل العصرة العجوة نطفا كهم من دماينا وتكلم
 اقوامهم من حومنا والحث الزاكنة على الجيوب الصاحبة نساها العواويل و
 شمرها الفراعيل فلين اخذنا معنا ليجد بنا وشكنا مغرنا حين لا نجد الاما
 قد مت بذلك وما الله بظلام للعبيد فالى الله الشكى والمعول واليه المرجاء
 والتمول ثم كذا كيدك واهجد جحدك فوالذي شرفنا بالوحي والكتاب والنوة
 والانتخاب لا ندرك امدنا ولا نبلغ غايتنا ولا نحموا ذكرنا ولا يرحض عنك عانا
 وهل رابنا لا نمد وابامك لا عدد وجمعك الابد و يوم ينادي انا ادي

ألا لعن الله الظالم العادي والحمد لله الذي حكم لا ولياً له بالعبادة وحسن لأصفياءه
 يسألون الأرزاق وسألهم إلى الرحمة والرفقة والرضوان والمعزة ولم يبق لهم غير ذلك
 ولا أسبغ لهم سواداً ونسلاً إن بكل يوم الأجر ويجزل لهم الثواب والذكر وسأله
 حسن الجلالة وحيل الأمانة إنه رحيم ودود

جون بنوفيق زرداني زرين مقالان خود بد وخطبه فصيح وبلغه حضرت بديع
 فارغ شديم برأى اينكه ختامه مسك باشد قصيدت زينيه مجاب عن العلماء الأعلام
 ونخبه الفضلاء الفخام الجامع بين العلم والعمل والبر من كل مهن وشبهه الحاج شيخ محمد
 البرجندي القائمي دام تأييده كه قصيدت ايست ودهايت فصاحت وبلغت
 وحادى فضيلت وشرافت بلكه ميقوان كفت معجز است اين شعر يا شعر جلال
 مانف و در داهن سخن يا جبرئيل چنين قصيدت بد بعد ادرج نمودم چنانچه بر
 اهل ذوق معلوم خواهد شد چه بيانات شيرين و بدايع دل نشين برشته
 نظم در آورده و مادر سنايش انها عاجزيم فال دام دوامه لكل امرئ عند الله

بؤسوم البسبب اذ اجتمع على البلايا في مؤذني الضرب بهم انقرب فانهم في الارض من الكوا
 بد كوكبها اذا غارت كبر عليهم سلام الله ارحمهم بجائته من الراقى تلعب من فضلكم بالاحداثي
 من الشوك والاذى الظلمة فلو عرفت كبره بديدي مولانا كبريول واطرب لكل اناس مذموب يسلكو
 وحي الال الصطفي في الاكل من والاهم فاحية وعن كل من عايناهم انما ارض رغبت الدنيا بوردو العظ
 وارحوم الرحمن باهو طب اذا انبست نحو الشدا نذال وسيله حق الخا وهي زيب هي البصفا لاهم و نالهم
 على ايم الكبري وطهر الطب كبر بطا عقيبها من صفيع ان اذ هي نسب ليقال الشمس لكن فيه
 فان لها من وهما الرطب وكما قول المدي بهما لغا فدار صفت والكرهت است اذا انطق في خد ما كرتا
 لقال على في البري يخطب و يخطو في البري كلها اهذ است المرفعة لك حجب امينله لوالله وكهفها
 عطاها من عند تعجب وليتم الله خير في القرب بان يحفظ الامام ويحب والدين في الاحكام تؤخذ
 ولا في عطا الذكر بها كتب وليه يد العول و عطا به سبب بيت الذكر الذكر اوت لها خوف راس العالمين
 سر في جلال الكون سبب لما نقدا او ساهما وصفا ولو كان لا ملاك والناس من علم الحاشي قول الله
 وفيه من الخلاق تعجب فوالله ما انسى الحسب والمحا وبين يديك هي تبت اعز الامم من على الله
 نزل صدقته العجايب وقالك اوتما ذل فاهم امن بعد هذا اليوم المبشر غيب كبريك و عايناهم

Handwritten marginal notes in Arabic script, including a large vertical signature and smaller annotations.